BESTSELLER

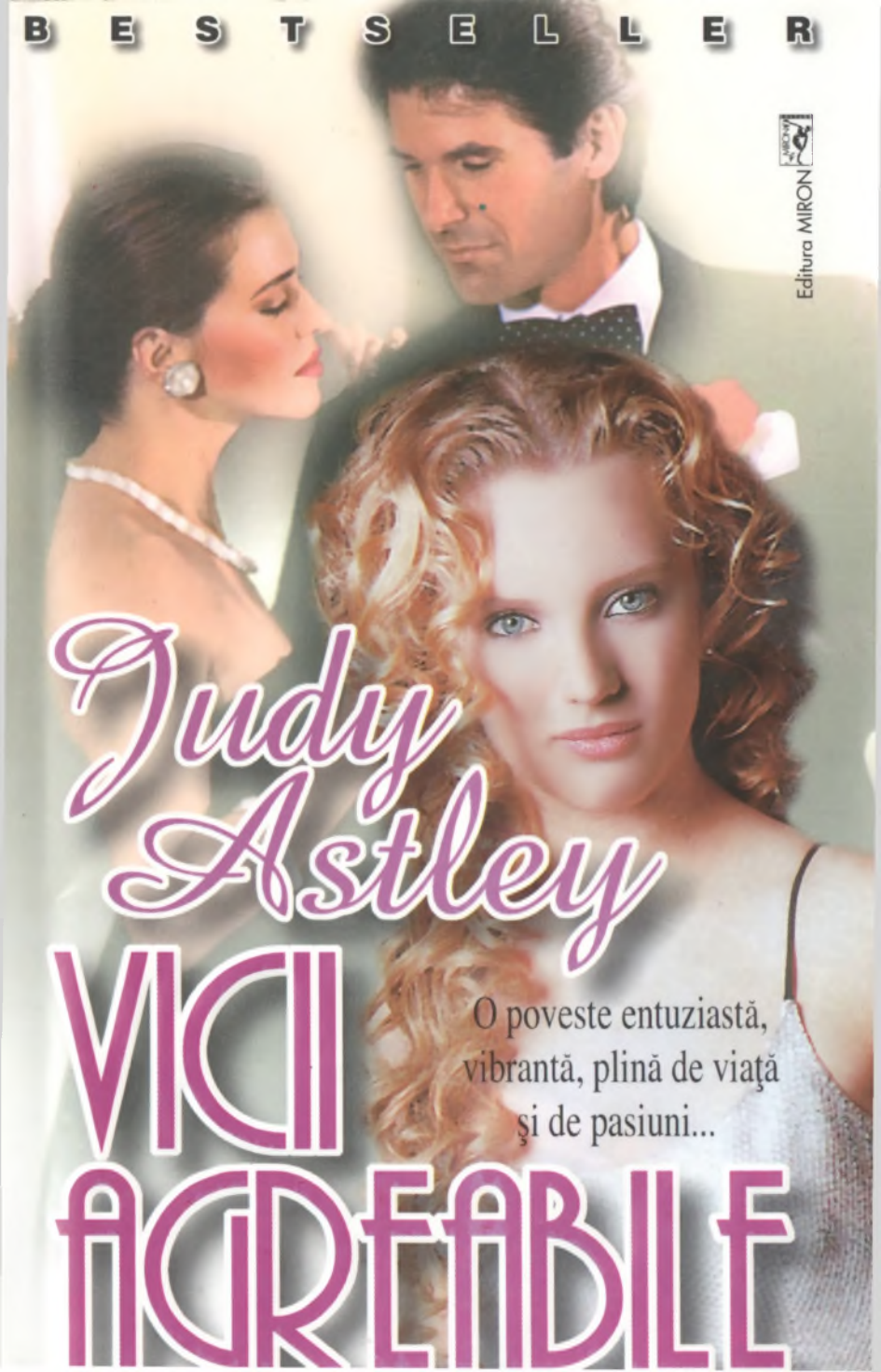

Editura MIRON

Judy Astley

VICII AGREABILE

O poveste entuziastă,
vibrantă, plină de viaţă
şi de pasiuni...

Pleasant Vices
by Judy Astley

© copyright by Judy Astley

© copyright 2001 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Judy Astley

VICII AGREABILE

Traducere de Laurenția Gorneanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95064-0-7

CAPITOLUL 1

– Mami, mami, ce este sexul oral? Cu ochii mari, cu inocența celor zece ani, care nu se potrivea absolut deloc cu întrebarea pusă, Polly se uita cu insistență la Jenny, peste masă.

În timp ce luau micul dejun. Încet şi cu senzualitate, ca şi cum ştia deja perfect de bine răspunsul la întrebare, fetița continua să lingă budinca din lingură.

Nu era cel mai fericit mod de a începe o dimineață de luni. Întrebările pe care i le puneau în mod obişnuit copiii lunea dimineață erau de genul unde sînt echipamentul de gimnastică, costumul de baie, banii pentru prînz ori pantofii.

Este prea devreme să fie glumă, şi-a zis Jenny. Ştia că, pentru ea, cel mai uşor lucru ar fi să spună „O.K. Polly, mă dau bătută, ce este sexul oral?", iar Polly să-i dea vreun răspuns caraghios care să nu comporte mai multe complicații decît dacă ar fi întrebat cum poți spune dacă există elefanți în frigider.

Dar Polly continua să aştepte şi să se uite întrebător la ea. Jenny a luat cana de cafea cu amîndouă mîinile, a tras adînc aer în piept şi se pregătea să-i dea fiicei sale un răspuns direct, sincer, ca la carte, aşa cum încerca să facă întodeauna cînd copiii ei îi puneau tot felul de întrebări – cum ar fi cît timp este necesar ca oasele unui hamster mort să se descompună sau la ce anume exact servesc ecuaţiile de gradul al doilea, întrebări care erau floare la ureche în comparaţie cu cea pusă acum de Polly.

Convenise cu Alan ca în familia lor sinceritatea cea mai scrupuloasă să fie o regulă, să nu se recurgă la tentativele de eludare a subiectului folosite atît de des de generaţia părinţilor lor.

Nimic de genul: „Nu e nevoie să ştii asta, nu încă", răspuns menit să te descurajeze să mai întrebi ceva vreodată. Dar Alan nu era acolo.

Plecase devreme la birou şi avea o revizie importantă, trebuia deci să evite aglomerarea traficului, i-a spus el, şi probabil întrebări de genul celei puse de Polly, şi-a zis supărată Jenny.

Exact în clipa în care era pe punctul să înceapă să-i dea un fel de răspuns, a intervenit Ben:

– Dumnezeule, Poll, chiar trebuie să suportăm aşa ceva la micul dejun?

Ben, a cărui faţă îşi schimba în ultima vreme culorile la fel de des precum un semafor, a devenit rapid de un roşu care anunţa pericol, furie şi jenă.

A trîntit cana pe masă, împrăştiind în jur cafeaua, s-a ridicat şi s-a întins după geanta de şcoală. Jenny presimţea că o să se întîmple ceva – toate mişcările

lui Ben erau de mare anvergură şi cu siguranţă provocau un dezastru; cea mai uşoară dintre ele trezea o agitaţie nervoasă printre listele şi notele prinse pe perete. Biggies, motanul sensibil, a şters-o pe furiş căutînd un loc mai sigur.

Jenny s-a ridicat automat, ducîndu-se să-i aducă banii pentru prînzul săptămînii.

– Ei bine, ce este? Eu şi Harriet trebuie să ştim! a insistat Polly bătînd cu lingura în masă şi concentrîndu-şi acum atenţia asupra fratelui ei care voia să o şteargă, conştientă că a abordat o chestiune interesantă.

Neîndemînatic, Ben s-a lovit de scaunul ei în timp ce a dat să pornească spre uşă, după care s-a aplecat şi i-a şuierat la ureche:

– Este cînd vorbeşti despre asta, O.K.? Aşa cum faci oralul la franceză şi discuţi diverse lucruri, ştii? Şi i-a zîmbit cu maliţiozitate, anticipînd o zi veselă cînd copila o să descopere că a minţit-o. La revedere, ne vedem tîrziu. După şcoală rămîn la gimnastică... Şi a dispărut, trîntind cu zgomot uşa casei.

În bucătărie s-a făcut din nou linişte. Încăperea părea mult mai mare fără trupul înalt şi slăbănog al lui Ben şi fără braţele lui ca nişte aripi periculoase ale unei mori de vînt.

La cei aproape 17 ani ai lui n-ar fi trebuit oare să fi scăpat deja de înfăţişarea asta de pui de pasăre prea dezvoltat? s-a întrebat Jenny.

Şi de lipsa asta stînjenitoare de coordonare? Oare n-ar fi trebuit să aibă de acum înfăţişare de bărbat?

Polly se ocupa calmă de ultima lingură de budincă,

iar Jenny şi-a concentrat atenţia asupra vaselor, întrebarea plutind încă în aer, la fel de penibilă precum un miros urît în biserică.

A aruncat o privire furişă spre Polly, întrebîndu-se dacă să o împovăreze cu adevărul şi cum să o facă. Lucrurile nu s-ar încheia odată cu răspunsul la întrebarea pusă.

Fascinaţia pe care o resimţea Polly în perioada asta pentru toate lucrurile legate de sex o va determina cu siguranţă să continue seria întrebărilor pe această linie. Cum ar fi – „Asta faceţi tu şi tati?" ceea ce – şi-a zis Jenny – depăşeşte chiar şi pragul propriei ei onestităţi.

Dar Polly, a cărei minte trecea cu repeziciune de la un lucru la altul, a ieşit din bucătărie şi era deja la jumătatea scărilor spre baie înainte ca Jenny să se fi decis exact ce să-i spună.

Nu era ziua în care trebuia să-i ducă ea pe copii la şcoală şi, în timp ce aşeza vasele în maşina de spălat, şi-a imaginat-o pe Polly urcînd în Range Rover-ul lui Ceci Caine şi declarînd răspicat că ştie totul despre sexul oral.

Jenny nu putea decît să spere că Ceci, cu ochii ei rotunzi şi bine conturaţi ca nişte plăci de patefon, şi buzele strînse precum fundul unei pisici, n-o să intre direct în vreun autobuz. Bine că Daisy plecase deja la şcoală, şi-a zis Jenny.

Ea n-ar fi ezitat absolut deloc să-i facă educaţia sexuală surorii ei mai mici. I-ar fi ţinut lui Polly o lecţie informativă şi îngrijorător de precisă, completată cu demonstraţii practice de felaţie folosind sticla pe jumă-

tate goală de suc de mandarine, lucru de care Jenny a fost sigură în clipa în care a strîns masa.

A luat iute sticla, a închis-o şi a pus-o în frigider, preferînd să nu facă speculaţii în legătură cu faptul cum de a ajuns Daisy, la numai 15 ani, să ştie atît de multe lucruri, convinsă fiind că totul este numai teorie pînă acum, nu şi practică.

Este adevărat că Daisy a plecat de acasă neobişnuit de devreme, dar nu la şcoală s-a dus, cel puţin nu încă.

Uneori existau lucruri mai importante decît şcoala. Ea şi prietena ei, Emma, erau în metroul care mergea în cealaltă direcţie. Amîndouă erau îmbrăcate în paltoane destul de mari ca să se simtă confortabil cu uniformele de şcoală de pe dedesubt.

Pălăria de catifea verde a lui Daisy, cu borul prins cu o broşă cu pană, era cam mototolită pentru că o înghesuise printre cărţile de şcoală, dar, întrucît era pe cap, iar ea nu avea practic cum să o vadă, puţin îi păsa.

Vedea însă neprețuitele ei ghete *Doc Martens*, pe care le avea de numai trei săptămîni şi care erau aproape confortabile.

La şcoală va trebui să le care toată ziua în geantă – erau prea preţioase pentru a le lăsa la vestiar –, dar asta era o problemă pentru mai tîrziu.

Pentru că pînă la ora 10.00 nu aveau decît ore de studiu facultativ, Daisy şi Emma aveau timp berechet să meargă în oraş să-şi facă găuri în urechi.

– Mami o să mă ucidă, a ciripit veselă Emma.

– A mea nu. Nu mă ceartă niciodată, a mormăit Daisy. Ştiu ce o să spună, ştiu exact. O să zîmbească în felul ăla adormit al ei şi o să zică „Oh, scumpo, ce drăguț!“ Probabil că nu i-ar păsa nici dacă mi-aş pune cercel în nas!

– Ar deranja-o dacă ți-ai pune un cercel în limbă sau un anou în sfîrc, sau ceva de genul ăsta, nu? a întrebat-o Emma.

– O, da, asta-i altceva. Ar spune că este nesănătos din punct de vedere politic, că nu este destul de feminist. Se pricepe la chestii d-astea. Dar oricum n-aş face aşa ceva. Ar fi dureros. Imaginează-ți că s-ar prinde de ceva – sau de cineva.

– Ei bine, nu-ți face probleme, a consolat-o Emma. După şcoală, poți să vii la mine şi să asişti la teoria mamei. Ea crede că găurituł urechii nu este decît un mic pas în sus după purtatul lănțişorului la gleznă, aşa că-ți poți imagina ce va fi la gura ei.

Daisy s-a simțit foarte invidioasă.

Jenny era o mamă nefolositoare. Ce rost are un părinte care întotdeauna refuză categoric să se supere pentru ceea ce ai făcut?

Chiar şi dacă aş fi prinsă că am chiulit de la şcoală în dimineața asta, şi-a zis ea, Jenny o să considere probabil că am avut un motiv absolut întemeiat şi va accepta să trimită un bilet pentru motivare.

Este fără de speranță. Jenny ar putea să obțină premiul întîi pentru „Cum să-ți înțelegi copiii“ (indiferent dacă ei vor sau nu lucrul ăsta). Eu nu-mi voi trata aşa copiii, a decis Daisy.

Cînd au ajuns la capătul liniei, Daisy se gîndea

dacă să opteze pentru anouri sau bumbi şi din cauza asta nu a fost vigilentă, aşa cum era de obicei, la bariera la care se făcea controlul biletelor.

– Biletul, te rog, scumpo.

Şi o mînă fermă a ţinut-o pe loc, călătorii din urmă împingîndu-se nerăbdători în spatele ei.

Emma, care avea abonament, trecuse deja bariera şi aştepta, cercetînd îndeaproape un tînăr superb, numai pe jumătate îmbrăcat, de pe o reclamă pentru blugi.

– Ăăă, l-am pierdut în tren, îmi pare rău, a spus Daisy în şoaptă, sperînd că omului o să i se facă milă de ea.

Aşa s-a întîmplat întotdeauna pînă acum. Dar în paltonul ei mare şi cu ghetele *Doc Martens,* Daisy nu mai arăta ca o copiliţă dulce, aşa cum era demult, cînd a început acest joc.

Controlorul a privit-o cu suspiciune. Daisy a clipit des, încercînd să lăcrimeze, dar tipul a văzut scena asta de prea multe ori ca să mai fie impresionat. A fost predată ca un pachet unui alt funcţionar.

– Vino, să deblocăm drumul, i-a spus acesta cu ostilitate, conducînd-o ferm către biroul lui. Un sunet de dezaprobare s-a auzit dinspre coada adunată în spatele ei. Emma se tot agita inutil, neştiind ce să facă.

Daisy şi-a eliberat braţul din strînsoarea bărbatului cînd au intrat în birou, întrebîndu-se dacă să încerce să o ia la goană. Dar era nevoită să folosească prea des staţia asta, iar ghetele grele şi haina mare ar fi împiedicat-o să ajungă prea departe.

– Cred că l-am scăpat probabil pe linie cînd am coborît..., s-a aventurat ea cu cea mai potrivită voce, un amestec de scuză şi regret.

Dar funcţionarul a rămas imun la accentul caracteristic clasei de mijloc şi la uniforma care dovedea că este eleva uneia dintre numeroasele şcoli particulare din zonă.

Aceste dovezi de privilegiu, provocatoare, l-au făcut să se întindă cu satisfacţie după telefon.

Oh, Dumnezeule! şi-a zis Daisy, teribil de conştientă că i-a înfrumuseţat tipului ziua.

Jenny adora zilele de luni, odată copiii convinşi să pornească la şcoală. Ziua de luni îi oferea promisiunea unei săptămîni încă nestricate, şansa ca de data asta toate cele şapte zile să fie aşa cum trebuie.

Lunea era singura ei zi posibilă pentru începerea unei noi diete, pentru renunţarea la băut, pentru achitarea notelor de plată şi ziua în care putea ajunge la fundul coşului de rufe.

Restul săptămînii reuşea, într-un fel oarecare, să-i spulbere toate bunele intenţii şi să o facă să-şi piardă încet controlul, alunecînd spre inevitabilul haos al weekend-ului.

Şi-a petrecut un timp prin bucătărie, făcînd diverse lucruri uşoare, în compania emisiunii radiofonice *„La început de săptămînă"*, care îi trezea sentimentul vag că ascultă o conversaţie purtată la o petrecere de seară fără să fie nevoită să-şi facă griji că s-ar putea îneca cu un os de peşte sau să se simtă obligată să facă şi ea cine ştie ce comentariu strălucitor.

Maşinile de spălat rufe şi vase zumzăiau de zor, în plină activitate. Podeaua se usca, iar coşul de gunoi, bine frecat, şedea cu gura în jos.

Pe rastelul de deasupra dulapului, preţioasele tigăi ale lui Alan străluceau precum mult îndrăgita argintărie a familiei.

Alţi bărbaţi, şi-a zis ea în gînd, îşi lustruiesc trofeele cîştigate la golf.

Pasiunea lui Alan era rezervată tigăilor şi cratiţelor. Cînd le freca cu sîrg, parcă era o proaspătă mămică ce-şi îmbăia cu dragoste odrasla.

Jenny îşi aruncă cu un sentiment de vinovăţie ochii spre flautul, ruşinos de lipsit de orice luciu, din colţul bucătăriei.

Lunea nu avea nici un elev şi, în timp ce-şi scotea mănuşile de cauciuc, şi-a promis că, mai tîrziu, în cursul după-amiezei, se va ocupa şi de flaut.

Întinzîndu-şi cu grijă crema pe mîini, consultă calendarul de perete.

Polly îşi notase orele de balet, step şi dans cu un creion roşu, gros, ceea ce lăsase foarte puţin spaţiu pentru activităţile reestului familiei.

Dar în seara asta, la ora 19:30, urma să aibă loc prima întîlnire în cadrul acţiunii „De veghe-n cartier". Idee tipică pentru Paul Mathieson, şi-a zis ea. Încă o încercare de a-i prinde pe rezidenţii din Close în plasa activităţilor locale.

Paul şi Carol erau cei care-i convocau întotdeauna pe locuitori la petrecerea anuală cu foc în aer liber („Trebuie să veniţi, este un prilej atît de bun să fim toţi împreună..."), la cea din Ajunul Crăciunului sau la o

serie de sărbători cîmpeneşti, cu grătare în serile umede şi răcoroase de vară, niciodată destul de calde.

Sue, care locuia în casa din colţ, a spus că bănuieşte că Paul Mathieson se trage din nord.

„Lucrul ăsta nu ne caracterizează pe noi, cei din sud", i-a mărturisit lui Jenny la o cafea. „Noi nu trăim în colectiv, nu ne adunăm în turme la petreceri de stradă. Oameni ca noi ar comenda un taxi să meargă la supermarket-ul deschis toată noaptea, mai curînd decît să bată la uşa vecinului ca să ceară o linguriţă de zahăr. Există întotdeauna riscul să fii nevoit să admiri fotografiile de nuntă ale fiicei cuiva".

Pe Jenny o deranja nu atît adunarea laolaltă a vecinilor, cît ideea creării a ceva prin care erau activ încurajaţi să se spioneze reciproc într-un mod absolut jenant.

Era ca şi cum ai avea o scuză oficială să tragi cu ochiul pe fereastră dintr-un monstruos sentiment al datoriei.

În weekend, Alan a respins toată treaba asta ca absolut fără sens, pe motivul că orice stradă destul de organizată pentru a crea aşa ceva face deja evident mai mult decît suficient pentru a trage cu ochiul prin perdelele metaforice de plasă.

După opinia lui, orice adolescent cu şapcă de baseball, care îndrăzneşte să arunce o a doua privire invidioasă spre fereastra de la nr.28, se poate trezi deja imediat înconjurat de o poteră de amatori dornici să impună respectarea legii.

Bătrîna doamnă Fingell, de peste drum, de la nr. 21, singura de pe stradă care are perdele adevărate,

în spatele cărora să se ascundă, se hlizeşte probabil de încîntare la ideea că de acum înainte va avea aprobarea oficială a poliției şi a unui cvorum de rezidenți din Close pentru felul în care adulmecă tot ce se întîmplă.

Cu gîndul la întîlnirea din seara asta, Jenny a simțit nevoia să se liniştească în sinea ei că, de fapt, ea nu a spionat cînd a umblat în buzunarele lui Alan înainte de a-i da costumul gri la curățat.

Ba a fost chiar un gest lăudabil, avînd în vedere posibilitatea de a transmite un vraf de bancnote de 20 de lire sterline la spălătorie, sau o carte de credit al cărei fir magnetic să fie făcut inutil.

Stătea pe patul cu volănaşe, afundată cu coapsele, încă înguste, în cuvertura albă şi pufoasă, sortînd indiferentă un vraf de note de plată mototolite, scoase din buzunarul pantalonilor lui Alan.

Aşa se întîmpla întotdeauna după ce mergea la o conferință, cum a fost cazul şi săptămîna trecută. În timpul sortării în cheltuieli deductibile şi cele personale, s-a întrebat cu dragoste cum poate să fie un contabil atît de ineficient şi de neglijent cu propriile lui finanțe.

Sindromul cizmarului care merge cu pantofii scîlciați şi al croitorului care n-are cine să-i coase pantalonii, şi-a zis ea, la fel cum bombănea întotdeauna Sue că soțul ei (înainte de divorț), de meserie decorator de grădini, nu-şi găsea niciodată timp pentru a tunde gazonul.

Nota de plată pentru flori a constituit o surpriză. Ce flori? N-am primit nici o floare, nu în ultima vreme, şi-a

zis Jenny, cu bucata de hîrtie în mînă, întrebîndu-se de ce nu o fi spus nimic despre asta Alan în weekend. Cu siguranță că dacă i-ar fi trimis un buchet de flori de la Bournemouth s-ar fi aşteptat să vadă unul din superbele ei aranjamente pe masa din hol.

A răscolit imediat printre hîrtii şi, în sfîrşit, a găsit ce căuta – o comandă pe hîrtie roz-pal, de la o florărie din Bournemouth, pe care mesajul imprimat prin carbon de-abia dacă mai era lizibil. „Minunată în seara asta, pînă data viitoare, toată dragostea mea".

Nici o semnătură. Dar a fost scoasă din buzunarul lui Alan! Pentru Jenny acest „minunată în seara asta" suna vag familiar.

Şi-a forțat memoria şi şi-a adus aminte de titlul unui cîntec al lui Eric Clapton, atît de îndrăgit de Alan. Cuvintele „minunată în seara asta" erau precedate de „iubita mea ai fost..."

Era unul dintre cîntecele pe care Alan îl fredona acasă, pînă noaptea tîrziu, cînd era beat, cînd strîngea după o petrecere. Era un semnal că începea să simtă dorința să facă sex. Dar ce este cu mesajul ăsta – *toată dragostea?* Cui îi era destinată toată această dragoste?

Aşa cum stătea pe pat, Jenny se putea vedea în oglinda mare, cu ramă aurită, de pe comodă. Fața care se uita la ea de acolo, de pe luciul oglinzii, arăta mai mult nedumerită decît şocată.

A întins mîna şi s-a prins bine de tăblia de alamă a patului, simțind nevoia unui punct de sprijin pentru a rămîne fermă acum, cînd temelia solidă a armoniei casnice începea să se încline uşor.

Lent şi fără voia ei, în minte şi-a făcut loc ideea că Alan ar putea avea o legătură. Nu putea să fie o partidă întîmplătoare de sex, pentru că, oricît de periculos ar fi fost în ziua de astăzi, nu s-ar fi ridicat la 45 de lire sterline, cît au costat florile – oricum, nu cînd era vorba de un contabil, tagmă atît de conştientă de obicei de valoarea banilor.

Şi, în acelaşi timp, o sumă uriaşă avînd în vedere că, în ultima vreme, Alan era îngrijorat că veniturile în bani gheaţă în meseria de contabil sunt departe de a atinge o stare normală şi sănătoasă.

Nu ştia cum se făcuse că avea prea mulţi clienţi ale căror venituri se diminuaseră şi care manifestau reticenţă în a-şi achita notele de plată. Iar Alan nu era tipul de bărbat care să aibă o legătură, şi-a zis Jenny înţeleaptă.

Dar o voce mică (semănînd cu cea a lui Sue) îi spunea în acelaşi timp că nu există genul de bărbat care să n-o facă.

Aici s-ar putea să fie vorba de o dragoste toridă cu cineva căreia, conform cîntecului, îi zice „iubita mea", cînd, în momentele lor de tandreţe, pe ea Alan o dezmierda cu apelativul „budincuţă".

Cineva căreia i-a trimis flori în valoare de 45 de lire sterline, în timp ce ei îi aducea ocazional cîte un buchet ofilit de lalele, luate în grabă din staţia de metrou, niciodată suficiente pentru a face unul din acele aranjamente florale generoase pe care le admira atît de mult în „Lumea interioarelor".

A început să se cerceteze atentă în oglindă. Încerca să-şi dea seama ce vedea Alan cînd se uita la

ea. Din oglindă o privea o femeie care nu-şi arăta vîrsta – putea să treacă încă sub 40 de ani, o femeie care folosea cam prea mult ruj roşu, care considera că încă nu este atît de bătrînă, încît să nu-şi mai poarte părul blond şi bogat pînă la umeri şi care probabil că aici greşea, întrucît dacă-l lega la spate arăta mai tînără cu încă cinci ani, iar dacă-l ridica în sus într-un mod mai dezordonat arăta atît de sexy, încît nimeni nu-i mai remarca vîrsta.

A încercat să-şi imagineze ce ar gîndi despre ea Alan dacă ar întîlni-o acum pentru prima dată, să zicem, la o petrecere. Să fi devenit oare acum o casnică deprimantă?

Să nu mai fie oare atrăgătoare? Uitîndu-se atentă în oglindă, căuta vreo urmă a fetei pe care a întîlnit-o prima dată Alan, cîntăreața din flaut cu părul precum lămîia, scînteietoare în rochia ei din mătase neagră, acolo, în orchestră.

A văzut în schimb o femeie obosită, de vîrstă mijlocie, mamă a trei copii, profesoară de flaut cu normă parțială, cu părul vopsit şi pe față cu riduri despre care îi plăcea să creadă că sînt de expresie mai curînd decît de vîrstă.

Ce vedea oare Alan acum? Să fi cunoscut o femeie proaspătă, tînără şi perfectă, pe cineva care, nu demult descoperită, să considere încă mai palpitant să meargă în pat cu el mai degrabă decît cu o revistă de grădinărit?

S-a întrebat dacă o să se mai ridice vreodată de pe marginea patului.

Degetele îi înțepeniseră pe bucățelele de hîrtie, iar

ochii, în oglindă, erau înceţoşaţi de norul întrebărilor fără răspuns. Cine era această „iubită" care a fost „minunată"? Şi în care noapte? Ce vîrstă avea? Ce înălţime? Era deşteaptă? Dumnezeule, n-o fi o altă contabilă? Sau – nu, oh, nu vechiul clişeu disperat – secretara lui?

A făcut eforturi să se ridice şi a pornit să coboare ţeapănă scările precum cineva care tocmai îşi revine după o gripă. A intrat în camera de zi întrebîndu-se ce ar trebui să facă în continuare.

S-a gîndit la piesele despre genul ăsta de lucruri, văzute la TV, în care soţiile dădeau foc celor mai scumpe lucruri deţinute de soţi într-o dezlănţuire de resentimente furioase.

Tigăile imaculate erau recunoscute ca indestructibile şi erau importante. Nu avea sens să distrugă ceva ce va fi oricum nevoită să folosească din nou.

I-a venit în minte imaginea unui tren în flăcări, chiar dacă Alan, după cîte ştia ea, nu mai urcase într-unul de cînd Daisy nu era decît un prunc.

Nu a jucat golf, aşa că nu-şi putea încerca forţa plină de furie pe un set de crose neprețuite, iar aparatul de fotografiat şi combina muzicală le folosea şi ea în aceeaşi măsură ca şi el.

Oricum, poate totul nu era decît o greşeală, şi-a zis fără prea mari speranţe, considerînd că ar trebui să-i acorde cel puţin beneficiul îndoielii înainte de a face un rug din hainele şi cărţile lui de bucătărie.

Şi în clipa aceea a sunat telefonul; veştile despre arestarea lui Daisy i-au alungat imediat din minte toate gîndurile despre Alan.

Strîngînd puternic receptorul în mînă şi ascultîndu-l pe sergentul de poliţie, o şi vedea pe Daisy la tribunal, amendată şi exmatriculată din şcoală.

A cerut să vorbească cu Daisy şi, prin fereastră, o urmărea pe Carol Mathieson mergînd cu pantofii ei cu tocuri înalte şi cu părul ţeapăn de fixativ.

Simţind că Jenny o priveşte, Carol a traversat repede strada şi a salutat-o peste gardul viu. Cu telefonul care-i anunţase distrugerea vieţii lui Daisy într-o mînă şi în cealaltă cu teancul de note de plată ce prevesteau ruina căsniciei ei, a zîmbit rigid cînd, referindu-se la întrunire, Carol a întrebat-o:

– Vii, nu-i aşa?

Jenny i-a făcut moale semn cu mîna, dorindu-şi, nu pentru prima dată, ca preferinţa locală pentru camerele deschise şi ferestrele care lăsau să se vadă totul să nu-i mai creeze sentimentul că întreaga ei viaţă domestică era pur şi simplu un video cu ecran mare, deschis, ca toţi să poată viziona în voie.

Cînd a auzit vocea slabă şi plină de căinţă a lui Daisy zicînd „Îmi pare rău, mami, n-am vrut să...", nu s-a putut abţine să nu se gîndească la bufetul rece pe care urma să-l servească seara Carol.

Daisy a auzit-o pe mama ei chicotind şi s-a gîndit că este numai vina ei, cu siguranţă, că în sfîrşit, sărmana, şi-a ieşit din fire.

CAPITOLUL 2

– Ce a fost în capul tău? Ai primit bani suficienți pentru bilete, nu? Şi de ce nu erai la şcoală?

Jenny stătea sprijinită cu spatele de bufet, cu brațele încrucişate la piept, înfruntîndu-şi fiica cu suficientă furie părintească pentru a satisface chiar şi standardele înalte ale lui Daisy.

Polly şi Ben o şterseseră pe furiş sus pentru a evita să fie prinşi în vreun foc încrucişat în bucătărie, iar Polly a profitat de atmosfera încordată pentru a căuta confort în camera lui Ben ascultînd muzică la combina lui, în loc să-şi facă temele pentru acasă.

Jenny a avut nevoie de toată după-amiaza ca să se pregătească pentru confruntarea cu fiica ei. În maşină, în drum spre casă de la gară, mintea ei şocată era încă invadată de gîndurile la legătura de dragoste a lui Alan, de la Bournemouth.

Privind furioasă luminile traficului, era sigură că ar fi izbucnit în lacrimi dacă ar fi început să vorbească.

Daisy a interpretat lipsa ei de comunicare drept o tăcere dureroasă, a aşteptat răbdătoare să fie muştruluită şi a rămas liniştită în cameră toată după-amiaza, terminîndu-şi lecţile la matematică.

A fost surprinsă că nu a fost dusă direct la şcoală, dar nu a îndrăznit să o întrebe pe Jenny de ce merg direct acasă, de parcă greşeala ei era un fel de boală de care s-ar putea contamina celelalte fete.

Jenny a amestecat energic în sosul de tomate şi s-a întors din nou spre Daisy.

– Ştii ce se va întîmpla acum, nu? Va trebui să mergi la tribunal şi probabil vei scăpa cu un avertisment, avînd în vedere că este pentru prima dată. Pentru că este pentru prima dată, nu? Nu ţi-ai făcut un obicei din a păcăli căile ferate britanice, nu?

– Fireşte că nu, a mormăit Daisy cu ochii în podea.

Şi nici nu era chiar o minciună – era pentru prima dată cînd a fost prinsă.

Număra nodurile dintr-una din scîndurile podelei, neîndrăznind să susţină privirea aprinsă a lui Jenny.

– Şi lucrul cel mai rău este că vei avea dosar. Vor face rapoarte sociale despre tine. S-ar putea să înceapă să apară chiar lucrătorii sociali. Dumnezeule, cred că există chiar posibilitatea să fii pusă sub supraveghere! Ori asta, ori vei primi un avertisment, ori nu se va întîmpla nimic, a spus sergentul. Şi poţi să fii sigură că nu vei scăpa fără nimic, i-a zis agitînd ameninţător lingura de lemn.

Jenny s-a uitat la Daisy cum freacă podeaua cu piciorul şi s-a întrebat dacă ideea punerii sub supraveghere este la fel de şocantă pentru fată cum era

pentru ea. Poate că, în mintea ei, Daisy credea că treaba asta ar putea să o facă să crească în ochii prietenelor de la şcoală.

Băieții ar putea să găsească lucrul ăsta periculos de atrăgător. Dacă va fi cumva exmatriculată? Daisy se schimbase în haine nefamiliare – o bluză mototolită şi o fustă roşie care de data asta nu erau de la un magazin de caritate.

Arăta de parcă anticipa deja prezentarea la tribunal, încercînd să o impresioneze pe Jenny, aşa cum ar fi făcut cu magistrații, printr-o înfățişare cît mai comună posibil. Îşi legase chiar şi părul la spate cu o eşarfă neagră de bumbac, absolut oarecare.

În mod obişnuit, părul cu şuviţe scurte, enervante, îi atîrna peste față ca un văl de nuntă coborît şi în permanență îl tot dădea pe spate cu gestul acela comun tuturor fetelor ai căror părinți plătesc o groază de bani pentru educația lor.

Jenny s-a dus la frigider de unde a scos o pungă cu paste.

– Du-te şi cheamă-i pe ceilalți, cina este aproape gata. Poți să aşezi masa. Şi vezi ca Polly să se spele pe mîini.

Lucrători sociali! Pregătea în mod automat cina, spălînd salata şi umblînd în dulap şi în sertare ca şi cum, într-adevăr, nu o preocupa nimic altceva, cînd de fapt mintea îi era separată de un singur gînd – ce şi cum să facă pentru ca totul în familia ei să revină la normal.

Biggles, flămînd şi lacom, părea că-şi dă seama că nu trebuie să se vaite şi aştepta liniştit pe pernuță ca

totuşi cineva să-şi aducă aminte şi de existența lui. După cîte ştia ea, lucrătorii sociali nu se ocupă de familii cum este a ei.

Aceştia există, aşa cum este normal şi drept, pentru cei abandonați, inapți, neputincioşi şi inadaptabili. Fetele drăguțe din clasa de mijloc nu sunt preluate niciodată sub supraveghere, aceasta sperietoare planează deasupra celor care ocupă locuințe de stat, de cealaltă parte a drumului principal, în Common.

– De ce este cina gata atît de devreme? a întrebat Ben intrînd în bucătărie odată cu Polly.

– Mama iese în seara asta, le-a spus Daisy în şoaptă, îngrozită să nu atragă şi mai mult atenția asupra ei. Apoi a adăugat: Eu am să stau cu Polly. Pot mami?

Jenny a pus pastele pe masă, aruncîndu-şi ochii spre expresia extraordinar de umilă a lui Daisy.

– Păi oricum stai acasă, aşa că n-aş spune că este o corvoadă. Doar nu-ți imaginezi că ți se va permite să ieşi în viitorul previzibil, Daisy? Cred că ai să fii, aşa cum zici tu, „consemnată". Oricum, Alan trebuie să se întoarcă înainte de ora nouă.

Jenny s-a oprit în mijlocul bucătăriei, cu castronul de salată în mînă, uitîndu-se pe fereastră fără însă să vadă ceva.

Cîte lucruri avea să-i spună lui Alan – poate ar trebui să facă o listă! Şi a adăugat oftînd: Dumnezeu ştie ce o să spună cînd va veni!

Daisy s-a lăsat să cadă nefericită pe scaunul ei şi s-a servit cu o porție minusculă de paste.

Jenny s-a înfuriat din cauza aerului ei de penitență

– în mod normal Daisy era foarte bătăioasă.

Nu a rostit nici un cuvînt în propria ei apărare pentru faptul că nu şi-a luat bilet la metrou, deşi de obicei făcea toate eforturile să justifice orice comportament ieşit din comun.

Era ca şi cum fata juca teatru, repetînd în vederea unei audiţii la şcoală pentru rolul celei mai sfioase guvernante victoriene.

A fost o enormă uşurare pentru toată lumea cînd Jenny, împreună cu starea ei tenebroasă de spirit, a părăsit casa, plecînd la întîlnire.

Ben a deschis fereastra dormitorului şi a aprins ţigara, ca să meargă cu tema la chimie. Stătea în camera lui de la mansardă, întrebîndu-se dacă să o scoată pe Mihelle Pheiffer de pe perete şi să pună pe altcineva în locul ei.

Nu mai avea aceleaşi sentimente faţă de ea de cînd Luke, colegul lui, s-a întors din Los Angeles după vacanţa de vară şi s-a lăudat c-ar fi întîlnit-o, că de fapt chiar i-a şi vorbit. „Nu este decît atît de înaltă!" a spus el, arătînd pînă la mijlocul pieptului său.

După cum vorbea, parcă ar fi petrecut ore întregi împreună, deşi s-a dovedit că pur şi simplu Luke s-a ciocnit de ea timp de o fracţiune de secundă în uşa unui restaurant.

Era greu să mai ţii la cineva care a putut să vorbească cu unsurosul de Luke, fie şi numai pentru a-i spune că nu contează dacă stă pe piciorul ei.

Era îngrozitor să te gîndeşti că ar fi putut să-şi irosească unul din zîmbetele alea senzaţionale ale ei pe un asemenea pămpălău.

Cu toate acestea, dacă Mihelle ar fi întinsă în patul lui în clipa asta, în loc să atîrne în poster, pe perete...

Jenny mergea încet către casa familiei Mathieson, care ocupa în Close o poziție centrală importantă, veghind asupra restului locuitorilor precum un cap de familie plin de răspundere, rol pe care, după părerea ei, şi-l asumaseră Mathieson-ii în ultimii cîțiva ani.

Close era atît de exclusivist, încît dădea locuitorilor săi un sentiment ce friza izolarea rurală. Dar dincolo de drumul principal din capătul acestei aşezări închise era Common, proprietatea publică, misteriosul hinterland unde se presupunea că-şi au originea în general toate delictele şi întreg haosul.

Nimeni din Close nu a fost prădat, amenințat sau hărțuit de cineva dintre cei care locuiau în casele proprietate de stat.

Dar, în serile întunecate, gîndindu-se la îngrozitoarele ştiri din ziare despre zone periculoase, în care este bine să nu te arăți şi despre escaladarea violenței, în mod automat luau cu ei cînd ieşeau din casă numai cărți de credit sau mărunțiş, iar noaptea scoteau cu grijă din maşini orice aparat de radio sau casetofon.

Casele din Close erau nişte vile mari, din epoca edwardiană, cu mansarde ocupate de adolescenți sau de cupluri fără copii (acum erau preferați croații, pentru că mîncau foarte puțin, din spirit de solidaritate cu compatrioții lor rămaşi acasă).

Bucătării din stejar sau în culori pastel se continuau cu sere frumoase, iar unele garaje au fost trans-

formate în birouri reci, nefolosite, şi în camere de jocuri. Ocupanţii acestora, la fel de mulţi dintre cei ce locuiau în sud-vestul Londrei, erau o adevărată colecţie din lumea artistică.

În afară de Alan – contabilul, impunătoarea Fiona Pemberton – care era directoarea şcolii unde învăţau Polly şi Daisy, şi de Paul Mathieson – care se ocupa cu nişte afaceri în domeniul programelor de calculator, rezidenţii din Close erau în majoritatea lor lucrători la TV, în lumea reclamelor, şi jurnalişti.

Multe maşini, care zăceau nespălate în weekenduri, în timp ce stăpînii lor răsfoiau cele mai bune ziare de duminică, aveau agăţate de parbrize ecusoane ale unor mijloace de informare de mare succes, printre care *BBC*.

Grădinile din faţă erau bine întreţinute şi cu plante destul de rare. În jurul verandelor puteau fi văzute varietăţi exotice, amestecate cu trandafiri *Bourbon,* cu parfumul lor minunat.

Uşile de la intrare erau păzite ca nişte santinele de pomişori ornamentali, iar Fiona Pemberton a fost absolut oripilată cînd al ei a fost furat.

Majoritatea rezidenţilor din Close locuiau aici de mai mulţi ani. După ce trăiseră în variante mai mici ale unor case similare, şi-au cumpărat aici unele mai mari, îndrăgind uşile cu geamuri *art-nouveau,* dimensiunile generoase ale camerelor şi ornamentaţiile din ipsos de pe plafoanele foarte greu de zugrăvit, imaginîndu-şi că în felul ăsta se aflau pe drumul ascendent spre ceva şi mai impresionant.

Cei cu succese deosebite s-au mutat în splendo-

rile din spatele porților sigure din Barnes, Claham sau Wimbledon, dar – dacă au putut rezolva problema parcării – încă ceva georgian, elegant în Richmond Green.

Numai casa bătrînei doamne Fingell făcea notă discordantă – era coşcovită, nemodernizată, prost întreținută şi recompensată pentru asta prin trecerea ei la o grilă inferioară de impozitare.

În casa rămasă la fel cum era cînd s-a mutat, în 1947, doamna Fingell avea la ferestre perdele cenuşii, drapate la întîmplare.

Minibuzul Volkswagen ruginit al nepotului ei aştepta de multă vreme să fie reparat, cocoțat pe cărămizi care se sfărîmau pe măsură ce trecea vremea, pe jumătate afară din garaj, iar lîngă casă era o colecție de pubele care sugera o familie formată din cel puțin opt persoane.

La 79 de ani trăia singură, cu pudelul ei de culoarea caisei, iar vecinii, care dezaprobau starea decrepită a casei şi grădinii, erau convinşi că făcînd semn cu mîna cînd treceau prin fața ferestrei ei îşi făceau datoria de a o ține sub observație.

– Ştii de ce sunt îngrijorați Mathieson-ii şi cei ca ei, nu?

Jenny a tresărit cînd a auzit-o pe Sue, care a prins-o din urmă exact în fața casei doamnei Fingell.

– Din cauza locuințelor proprietate de stat, a continuat Sue. Ei cred că de acolo nu pot ieşi decît două feluri de oameni – femei care fac curățenie şi criminali!

Părul roşu, bine fixat al lui Sue, se mişca în sus şi

în jos, în ritmul mersului, iar fața ei însuflețită de hotărîrea de a transforma în distracție o seară plicticoasă, radia o plăcere de a trăi de care Jenny uitase că mai există.

– De asta vor să creeze chestia aia de supraveghere a vecinătății, a chicotit Sue. Ca să-i sperie pe delincvenți şi pe cei care locuiesc în casele de stat. Ca să nu mai spunem ce benefic este lucrul ăsta pentru asigurări, care sînt mînă în mînă cu poliția locală.

Casele pe lîngă care treceau nu păreau lipsite deloc de sisteme de apărare împotriva hoților. La nr. 5, în pofida protestelor Consiliului (la o Masă rotundă organizată de Paul şi Carol Mathieson), Harvey Benstone instalase la uşa din față clopote mari de metal pentru alarmă şi în tot cursul nopții funcționau cu intermitențe lumini puternice, care se aprindeau ori de cîte ori vulpile sau pisicile invadau straturile de flori.

– Ce crezi, o să fie ceva de mîncare? Sînt moartă de foame. Ultima dată cînd am fost la Paul şi Carol m-am dus mai întîi la *McDonald's* cu băieții, ca după aceea să constat că puteam foarte bine să-mi economisesc banii cheltuiți. De data asta mă bazez pe produsele lui Carol pentru cină. Frigiderul meu este gol, cu excepția sticlei de *Martini,* fireşte. Sper ca acum să o nimeresc bine, i-a spus Sue cînd au ajuns în fața porții de fier forjat a familiei Mathieson.

– Precis. Ştiu sigur că toată după-amiaza Carol s-a ocupat cu pregătirea bufetului. Jenny a început să chicotească. Sue o înveselea întotdeauna. A simțit dorința să i se destăinuie în legătură cu Alan şi Daisy,

dar nu a mai avut vreme. În timp ce păşeau zgomotos pe pietrişul aleii, Paul Mathieson a şi apărut în cadrul uşii.

– Avem un poliţist de la Prevenirea Crimei! le-a anunţat el agitat, ca şi cum le-ar fi informat că în seara asta la cină au bou la proţap. Mi-a spus că o alee cu pietriş este exact locul potrivit, sănătos şi zgomotos. Îi alungă pe intruşi.

Paul, încîntat de el însuşi şi zelos ca un cercetaş, era îmbrăcat într-o vestă multicoloră, tricotată de mînă, cu căsuţe pe piept. Jenny a recunoscut modelul din cartea de tricotaje, cumpărată cîndva de ea. S-a simţit mult prea intimidată de dificultatea modelului ca să cumpere şi lînă.

Dar se vede că nu aceleaşi sentimente au încercat-o pe Carol. Aceasta putea să facă şi aranjamente florale, a constatat Jenny, admirînd aranjamentele de dalii, crini şi garoafe, împreună cu o verdeaţă neidentificabilă, de pe masa lustruită ca oglinda din hol, ceea ce i-a amintit de buchetul din Bournemouth.

Carol făcea totul aşa cum trebuie, mergînd chiar pînă acolo încît, cu 11 ani în urmă, a născut doi gemeni dintr-o singură sarcină bine organizată.

În felul ăsta, a spus ea atunci, a concentrat într-o singură repriză toate inconvenientele celor două naşteri. Acum, graţie unor bani proveniţi de la o bunică ce s-a stins, cei doi băieţi erau trimişi la şcoli de internat.

– Priveşte ce de mîncare! a şoptit destul de tare Sue, înghiotind-o în spate, în timp ce se îndreptau spre murmurul de voci care venea din camera de zi, decorată în alb şi galben-lămîie.

Farfurii cu sandvişuri mici şi rotunde cu somon afumat, brînzeturi şi tot felul de alte delicatesuri frumos aranjate şi apetisant garnisite erau desfăşurate pe cea mai bună faţă de masă a lui Carol, iar în jurul lor un grup de rezidenţi din Close, cu pahare de sherry în mînă. În clipa aceea Jenny a zărit un poliţist, al doilea pe ziua aceea, care stătea plin de importanţă pe unul dintre scaunele de mahon ale lui Carol, şi a şoptit în spate spre Sue:

– Cred că va trebui să aştepţi pînă se termină spectacolul. Pentru moment n-ai încotro şi o să trebuiască să te mulţumeşti cu o băutură.

– Nici o problemă! i-a răspuns Sue, luînd de pe tava de argint cele mai pline pahare.

Polly nu a fost sigură dacă ce a auzit era o bătaie în uşă, aşa că a presupus că o să deschidă altcineva şi a continuat să se uite la televizor. În cele din urmă, atrasă de voci bărbăteşti în bucătărie, s-a furişat să asculte la uşă.

Şi-a dat seama că nu era tatăl ei şi nici Ben, care să vorbească cu pisica. A deschis uşa şi s-a strecurat înăuntru, aşezîndu-se la masă fără să fie observată de grupul de băieţi adunaţi în jurul cîntarului de bucătărie.

Băieţii erau foarte înalţi şi solizi, doi îmbrăcaţi în jachete scumpe, iar un altul, care i s-a părut cunoscut, cu o caschetă de baseball bine trasă pe ochi, era îmbrăcat într-o geacă de piele cu petice cusute pe ea. Ben părea palid şi nervos, cum nu era cînd se afla în compania prietenilor lui obişnuiţi.

– Ce faceți aici? Asta-i tema pentru acasă? Ce cîntăriți? Polly a pus toate întrebările dintr-o răsuflare, fără ca ei să apuce să o arunce afară.

– Ce caută asta aici? Ai spus că n-o să fie nimeni..., a intervenit zbîrlit unul dintre băieți, privind cu răceală la Polly. Fața l-a privit şi i-a adresat cel mai cuceritor zîmbet.

– Eu sînt Polly. Locuiesc aici. Ce faceți voi acolo? Parcă ați cîntări cuburi Oxo. Este tema pentru acasă?

– Polly, pleacă de aici, te rog, i-a cerut Ben cu o voce neobişnuit de rugătoare.

– Păi, tocmai mă gîndeam să-mi fac o ciocolată fierbinte..., i-a răspuns rar, făcîndu-i mare plăcere să-l enerveze.

Băieții, în pofida expresiilor lor amenințătoare, nu o intimidau deloc. Era la ea acasă, spionîndu-l pe fratele ei şi-i plăcea la nebunie lucrul ăsta. Ben s-a desprins din grup, a înşfăcat-o de încheietura mîinii şi a tras-o spre uşă.

– Polly, te rog să faci doar de data asta ce-ți cer!

– Şi dacă fac? Cu ce mă aleg? i-a zîmbit ea privindu-l cu îndrăzneală.

Ben a oftat, dar ştia soluția.

– Dacă te uiți sub perna mea, ai să găseşti *Playboy*-ul de luna trecută. Poți să urci şi să o împrumuți dacă vrei. Şi n-am să le spun părinților dacă n-ai să le spui tu nimic. O.K.? Ne-am înțeles?

– O.K., ne-am înțeles. Urcînd scările, Polly a început să chicotească. Cu puțin noroc, Ben o să uite de revistă, iar atunci o poate duce la şcoală ca să i-o arate Harrietei. Împreună ar putea să încerce să înțe-

leagă pagina cu scrisori şi să afle mai multe despre sexul oral. Harriet a spus că ea este sigură că este vorba de mult mai mult decît doar de vorbărie.

Cu revista în mînă, Polly a intrat în camera ei, a pus repede mîna pe oglindă şi şi-a scos chiloţii. În timp ce, în bucătărie, Ben cumpăra suficient canabis încît să aprovizioneze clasa pentru o lună, Polly, fericită, stătea întinsă în patul ei, printre jucării, comparîndu-şi zona pubiană cu cea a fetei declarate în revistă „femeia lunii" şi întrebîndu-se dacă o să ajungă să apară şi ea vreodată într-o asemenea fotografie strălucitoare.

Jenny stătea pe canapeaua îmbrăcată în piele bej a lui Carol, ascultîndu-l pe poliţist şi făcînd eforturi să rămînă trează. În camera plină de rezidenţi din Close se făcuse cald şi îşi dorea să fi fost servite mai multe băuturi care să potolească setea, nu numai vin.

În încăperea decorată în alb şi galben, pe canapeaua de culoarea aluatului, Jenny a început să aibă senzaţia că se află într-o prăjitură cu cremă de lămîie şi că se coace la foc mic.

Numărul mare de rezidenţi care participau la această întrunire a fost o surpriză. Era prezentă chiar şi Fiona Pemberton, ale cărei seri erau de obicei ocupate cu întîlniri cu părinţii, reuniuni pentru strîngerea de fonduri şi diverse seminarii.

Lui Jenny nu-i prea plăcea să se întîlnească cu Fiona în lume. La şcoală erau întotdeauna doamna Collins şi doamna Pemberton. Dar în această societate Jenny aştepta precum o şcolăriţă să i se adre-

seze mai întîi directoarea ca să ştie ce formulă de adresare să folosească şi ea. Poliţistul vorbea rar şi cu grijă, repetînd punctele despre zăvoarele de la ferestre şi sistemele de alarmă de la maşini, ca şi cum nu era sigur că cei ce ascultau sunt capabili să absoarbă şi să reţină toate informaţiile. Jenny, care nu ţinea cu tot dinadinsul să întîlnească ochiul legii încă o dată în ziua aceea, se uita cu insistenţă la carpeta de pe podea, uimită să o audă pe Sue punînd întrebări.

– Apropo de toate aceste recomandări despre zăvoarele de siguranţă şi despre alarmele împotriva hoţilor, a intervenit Sue. Poliţia este în general de părere că dacă decidem să nu recurgem la chestiile astea, atunci numai noi sîntem vinovaţi pentru o eventuală spargere, nu? Ar fi asta ceea ce dumneavoastră numiţi neglijenţă favorizantă?

Jenny s-a holbat la Sue, care înclinase capul într-un unghi ce dovedea maximum de interes, adresîndu-i poliţistului un zîmbet fermecător şi atunci s-a uitat mai atentă la el. Era, fără îndoială, atrăgător, iar Sue era divorţată de două ori, fiind în prezent singură cu cei doi băieţi adolescenţi ai ei şi în permanentă căutare a unei prăzi. Jenny a fost foarte atentă la răspunsul lui, manifestînd interes de dragul lui Sue.

– Nu, fireşte că nu, a spus poliţistul răspunzînd zîmbetului pe care i-l adresa Sue cu unul la fel de încîntător. Dar părerea noastră este că există măsuri de precauţie pe care proprietarii unei case le pot lua, dacă el sau ea optează pentru asta, iar datoria mea este să evidenţiez tocmai aceste măsuri. Unele dintre

ele nici măcar nu costă, de exemplu, oricine se poate asigura că draperiile sînt trase cînd aprinde lumina. Poate să dea tîrcoale pe afară vreun potențial criminal. Dumneavoastră sînteți convinşi că vedeți un tip care-şi plimbă cîinele puțin cam încet, dar de fapt este vorba de un hoț care evaluează picturile de pe pereți.

În cameră s-a auzit clar rumoare. Majoritatea celor prezenți avea tot felul de draperii la ferestre, care de care mai sofisticate şi mai elaborate – aranjate să cadă în falduri artistice pe podea, legate cu tot felul de ciucuri – şi găseau incomod să le tragă, aşa încît lăsau zi şi noapte ferestrele expuse. Părea o chestiune fără importanță, pentru că în Close nu existau trecători întîmplători.

– Ce-ar fi să luăm o mică pauză şi să continuăm poate mai tîrziu cu întrebările? a sugerat cu fermitate Carol, întinzîndu-se deja şi scoțînd folia transparentă cu care erau acoperite platourile cu delicatesuri. Şi sînt sigură că tuturor ne-ar face bine încă un pahar...

– Sînt surprinsă că n-a fost împinsă în busculadă, i-a spus Jenny lui Sue în timp ce se serveau din bunătățile pregătite de Carol.

– Hmm..., a replicat vag Sue, privind dincolo de Jenny, spre polițistul tînăr, care acum era luat la întrebări de Fiona Pemberton.

Restul întrunirii a trecut mai repede. Paul Mathieson a fost ales coordonator pentru Close şi s-a oferit voluntar să se îngrijească de materialele de propagandă pentru acțiunea *„De veghe-n cartier"*.

Uşurată că a ieşit la aer proaspăt, dar temîndu-se să se întoarcă singură acasă ca să-l înfrunte pe Alan

şi adulterul lui, Jenny s a întors spre Sue.

– Vii cu mine să bem un pahar? Unul aşa cum se cuvine de data asta?

Sue avea însă o expresie de nerăbdare copilărească şi un zîmbet cît se poate de mare şi de încîntat.

– Nu acum, mulţumesc. Sînt invitată să pun întrebări! i-a spus arătînd spre poliţist, care-şi descuia maşina. Vino mîine dimineaţă să bem cafeaua la clubul de tenis, şi-am să-ţi spun cum este să te laşi purtată de val! Sue i-a făcut lasciv cu ochiul şi a lăsat-o pe Jenny să o însoţească pe enervant de înceata şi uşor cherchelita bătrînă doamnă Fingell.

BMW-ul cenuşiu al lui Alan era parcat în drum şi nu pe aleea ce ducea spre intrare. Probabil că mîine dimineaţă iar o şterge devreme, şi-a zis Jenny, întrebîndu-se de ce şi la cine se duce. A deschis încet uşa, nedorind să înfrunte o relaţie care, odată lansate acuzele şi rostite scuzele, se va schimba pentru totdeauna. Dar Alan i-a ieşit în întîmpinare cu braţele întinse şi nevinovat de primitoare. Părea foarte mare, umplînd aproape întreg spaţiul dintre perete şi scări. De vină este toată mîncarea aia grozavă pe care o pregăteşte el întotdeauna, şi-a zis Jenny. Devenise prea masiv ca să fie un bun contabil. Clienţii cu probleme de bani doreau să vadă pe cineva zvelt şi subţire.

– Arăţi obosită, Budincuţă. Haide să bem ceva, i-a spus trăgînd-o lîngă trupul lui confortabil şi familiar.

Imposibil să ţi-l imaginezi spunîndu-i cuiva „lubito".

Jenny s-a relaxat automat la pieptul lui. Alan mirosea a căminul ei, mirosea a familie. Ce-ai să-i spui? Şi cînd?

– Mă tem că avem o serie de veşti proaste, a continuat el. Jenny a înțepenit, întrebîndu-se dacă o să înceapă el întîi să-i spună că tocmai şi-a împachetat lucrurile într-o valiză şi că de data asta va pleca pentru totdeauna, nu doar pentru o revizie de o săptămînă. A ridicat spre el privirea rece, aşteptînd. Alan a izbucnit enervant în rîs. Hei, nu este chiar atît de rău! A telefonat doamna McKinley. A spus că-i pare grozav de rău, dar gemenii renunță la lecțiile de flaut. S-au hotărît să cînte la vioară. Păcat, să pierzi aşa, dintr-o dată, doi elevi!

Jenny a suspinat uşurată şi s-a îndreptat spre sticla de vin de pe frigider.

– Am pierdut de-acum patru într-o lună, a spus ea posomorîtă. Va trebui să dau nişte anunțuri.

– De ce nu vorbeşti cu Fiona, poate are nevoie de un profesor de muzică. De obicei şcolile caută întotdeauna profesori de muzică.

Jenny şi-a făcut de lucru pe la chiuvetă, refuzînd încă să-l privească aşa cum se cuvenea.

– Cine a umblat cu cîntarul? a întrebat ea, observînd că e pus la uscat. Ați gătit ceva tu sau copiii?

– Păi, eu am făcut nişte paste cu restul sosului de tomate pregătit de tine. Nu a fost rău deloc, ba pot să spun că a fost chiar delicios. Ai luat roşii proaspete, din cele de care ți-am spus că au adus la magazinul italienesc?

Jenny i-a zîmbit, înțelegătoare față de hobby-ul lui.

– Nu, n-am luat! N-avem timp cu decojirea şi scoaterea semințelor! Am deschis o conservă aşa cum face majoritatea oamenilor. A început să şteargă nervoasă chiuveta.

– De ce nu le laşi aşa şi să vii la masă, să te aşezi lîngă mine? Alan s-a lăsat pe spătarul scaunului, bătînd cu palma locul de lîngă el. Mai este ceva despre care trebuie să vorbim.

Jenny a simțit din nou cum i se strînge stomacul. Arăta atît de calm, atît de lipsit de sentiment de vină – parcă era un spiriduş prea mare în puloverul lui vechi şi larg, cu părul cîrlionțat la vîrfuri. Biggles torcea fericit pe genunchii lui. Dacă nu-mi spune nici de data asta, n-am să încep eu şi n-am să-i reproşez niciodată, şi-a promis în sinea ei. A fost foarte surprinsă de această decizie, care însemna de fapt laşitate. Dar însemna, în acelaşi timp, supraviețuirea căsniciei, securitatea familiei. Depindea de ea sau de ce va spune imediat Alan, dacă familia ei se va dezintegra sau nu în fragmente nefericite! S-a aşezat lîngă el şi a sorbit lung din vin, aşteptînd să vadă dacă mariajul ei este pe punctul de a lua sfîrşit.

– Daisy mi-a spus ce s-a întîmplat, a spus Alan.

Momentul dificil a trecut, iar Jenny a intrat în discuția despre arestarea lui Daisy cu un sentiment aproape de uşurare. Poate că dacă ea nu va spune nimic, totul o să treacă pur şi simplu, aşa cum gîndea întotdeauna despre primele usturimi în gît ale unei răceli. În ambele cazuri, ar face însă foarte bine să cumpere o cutie mare de şervețele.

CAPITOLUL 3

– Ei bine, dacă este implicat în ceva, trebuie să existe vreun indiciu, a remarcat Sue a doua zi de dimineață. Voi doi o mai faceți? Sau el evită? Îți sugerează vreodată lucruri de genul de ce nu porți chiloți roşii de dantelă sau tocuri înalte şi subțiri? N-ar mai fi cum este de obicei, ți-ai da seama de asta. Eu îmi dădeam întotdeauna. Amintindu-şi cum a fost înşelată de soț, Sue şi-a permis să se lase pradă unei expresii sumbre care n-a durat însă decît cîteva clipe, după care a scos un pachet de țigări din poşetă. Hai să mergem şi să ne aşezăm pe balcon, a spus trăgînd-o pe Jenny de fustă. Mor de dorința să fumez o țigară.

Cele două femei şi-au luat cafelele şi au ieşit pe balconul clubului de tenis, s-au aşezat privind spre terenuri, unde membrele acestui club exclusivist îşi pregăteau trupurile şi loviturile pentru primăvara care se apropia.

– Iartă-mă, ştiu că este cam rece, dar nu-mi place

înăuntru, a spus Sue aprinzîndu-şi ţigara. Toate sînt blonde. Cînd am intrat la început în club am crezut că asta este o condiţie ca să devii membră. Sper că nu te superi, a adăugat aruncînd o privire rapidă spre părul lui Jenny.

– Este-n regulă, i-a răspuns ea zîmbind. Să ştii că fac progrese cu chestia aia „care acoperă toate firele de păr alb". Şi nu, sincer, n-am abservat nimic schimbat la Alan. Este acelaşi, exact ca de obicei, o persoană confortabilă, în foarte mare măsură genul de soţ. Mă simt neloială, a adăugat ea vinovată. N-ar fi trebuit să vorbesc despre el în faţa ta în felul în care am făcut-o. Mie nu mi-ar plăcea deloc dacă el ar face lucrul ăsta în ce mă priveşte.

– Probabil că o face, a spus Sue, trăgînd fericită din ţigară. Toţi simţim nevoia să vorbim cu cineva, altfel am recurge la terapie, ca în America. Vreau să-ţi spun ce am făcut cu poliţistul Barry aseară, în maşină, şi n-am de gînd să mă simt vinovată pentru asta. În definitiv, probabil că exact în clipa asta el este la bufet spunînd celor din jurul mesei că suspecta a luat-o spre sud pînă cînd gura ei a făcut contact cu bastonul de erecţie al victimei...

– N-ai făcut asta, Sue! Într-o maşină a poliţiei?

Jenny a simţit o emoţie păcătoasă. Sue părea să ducă viaţa sexuală a unei adolescente neinhibate. Şi-a dat seama că au trecut mulţi ani de cînd nu a mai făcut dragoste în altă parte decît într-un pat confortabil şi parcă a trecut o viaţă de cînd nu s-a mai culcat cu altcineva decît cu Alan. Poate că şi-o fi dat şi el seama de asta...

– Păi de ce nu? N-am pe nimeni care să vrea lucrul ăsta. În plus, mi-a cumpărat trei pahare mari şi un sandviş la „Lebăda Albă". Puteam să fac şi eu măcar atîta lucru.

– Aşa cum vorbeşti, parcă n-ar fi vorba decît de o afacere, ceea ce frizează prostituţia!

– Fireşte că aşa este! a spus Sue izbucnind în rîs. De cele mai multe ori actul sexual înseamnă prostituţie, nu? Un partener sau celălalt plăteşte pentru un serviciu. Şi cred că este valabil mai ales cînd este vorba de soţ şi soţie. Pînă şi producătoarea *„Orei femeilor"* crede că mariajul nu e altceva decît asta. Iar după experienţele mele din trecut, cred că are dreptate.

Jenny a schimbat uşor modul de abordare.

– Eşti sigură că ar trebui să o faci? Vreau să spun, este sigur în ziua de azi? a întrebat încet, în timp ce chelneriţa s-a aplecat peste masă pentru a se ocupa de ceştile de cafea.

– Te referi la SIDA? Poţi să foloseşti şi un prezervativ, deşi părerea mea este că lucrul ăsta are importanţă numai dacă-ţi sîngerează gingiile. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată gustul. Sue a ridicat uşor vocea ca să audă şi chelneriţa, care-şi dăduse părul după ureche pentru a asculta mai bine în timp ce strîngea la masa alăturată.

Jenny a chicotit şi a simţit cum roşeşte.

– A trecut mult timp de cînd făceam asta pe bancheta din spate a unei maşini, a spus ea oftînd uşor.

– Eşti sigură că nu a trecut mult timp de cînd ai mai făcut oricum „asta"? a întrebat-o Sue cu o privire

foarte cercetătoare. Ceea ce ar putea să fie una din cauzele problemei...

– Cred că sexul este totuşi un pic cam prea monoton. Iar cînd o faci întotdeauna cu aceeaşi persoană – şi faci, mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, în acelaşi pat, nici nu poate să fie altfel, nu?

– Ei vezi, probabil că aici intervin chiloţii roşii de dantelă, a fost de părere Sue. Nu trebuie să te deranjeze dacă o face cu altcineva, poate că asta îţi trebuie şi ţie – să-ţi mai pui şi tu puţin la lucru fantezia.

– Păi tocmai asta este, că nu mă mai interesează deloc. Jenny şi-a luat poşeta şi jacheta. Fireşte, am făcut şi eu tot felul de lucruri, poate chiar că am exagerat puţin înainte să mă căsătoresc. De fapt, toate am făcut-o atunci, era vremea pentru asta, nu prea ne preocupau problemele de sănătate. Îmi spuneam că este mai bine aşa decît să regret mai tîrziu că am pierdut o mulţime de lucruri. Închipuieşte-ţi, să te măriţi virgină! Întotdeauna vrei să ştii... Nu, cred că pentru mine vremea să o mai fac pe bancheta din spate a maşinii a trecut demult şi pentru totdeauna. A rămas de domeniul jurnalelor personale!

– Nici nu ştii ce pierzi!

– Păi tocmai asta este, Sue, ştiu!

Ben, Luke şi Oliver şi-au luat o pauză pentru a fuma o ţigară.

Au pornit pe poteca din spatele clubului de tenis şi s-au aşezat pe banca lor favorită de sub copaci, cu vedere spre terenuri. Ben şi-a dat seama că lucrul ăsta devenise aproape un ritual în clipa în care s-a

uitat să verifice dacă pe teren se află Carol Mathieson, cu picioarele ei neașteptat de adolescentine. În mod obișnuit, nu venea și Oliver cu ei.

I se părea cam copilăresc să te furișezi din școală ca să tragi cu ochiul la niște casnice pe jumătate dezbrăcate. Și nici nu părea că ar avea nevoie de așa ceva, și-a zis Ben. Oliver a arătat ca de 35 de ani încă din pubertatea timpurie, trupul lui solid și păros semănînd peste noapte cu cel al unui avocat prosper aflat undeva în floarea vîrstei.

El nu a avut niciodată probleme să fie servit cu băutură într-o cîrciumă, iar lunea se lăuda întotdeauna cu fetele de la liceu care parcă nu se mai săturau. După orele de sport, la duș, îi intimida pe ceilalți cu virilitatea lui.

– Uită-te la ele, numai, privește-le. Sînt coapte, numai bune de cules. Ca un pom plin de prune, a spus Luke, aplecîndu-se în față și trăgînd adînc în piept din țigara Marlboro. Ben s-a uitat la toate femeile de pe cel mai apropiat teren și, deși nu i-a trecut prin cap nici un gînd necurat, a simțit totuși senzația familiară ce pornea de obicei din interiorul pantalonilor. Și-a pus picior peste picior, și-și dorea din tot sufletul să nu roșească atît de ușor – era un lucru care-l trăda imediat.

– Ce zici de roșcata aia? a întrebat Oliver, manifestînd un interes brusc. Ben aproape că simțea antenele sexuale ale lui Oliver îndreptate spre femeia care traversa balconul clubului.

– Dumnezeule, nu ea. Este una dintre vecinele noastre, i-a spus lui Oliver.

– Este măritată? Nu că lucrul ăsta ar avea vreo importanță.

– Divorțată. Îi cunosc pe băieții ei...

– Cu atît mai bine. Sîntem visul oricărei femei cînd ajung la vîrsta asta. Uită-te la astea de aici – dacă au timp pentru tenis, atunci au şi pentru sex. Nu ar face decît un lucru înțelept dacă ar educa un adolescent nevinovat mai curînd decît să spele geamuri. Privesc lucrul ăsta ca o activitate socială!

Ben înțelegea logica lui Oliver, dar pentru el majoritatea femeilor nu prezenta nici un fel de atracție. Nu voia decît să o vadă pe Carol şi fundul ei ferm, de profesoară de gimnastică. Nici măcar cînd juca tenis nu i se clintea vreun fir de păr de pe cap.

Aproape că a scos un geamăt cînd s-a gîndit de cîte ori a urmărit-o alergînd în jurul terenului, fustița albă plisată lăsînd să i se vadă chiloții simpli, albi. Putea să parieze că femeia purta şi un sutien de un alb amețitor. Ben n-avea timp pentru toate desuurile alea din dantelă, cu volănaşe şi rafinamente, care-ți spun vino-şi-priveşte-dar-nu-atinge. Toate fetele din liceu purtau aşa ceva şi, deşi păreau atît de delicate, pînă acum s-au dovedit întotdeauna impenetrabile.

Jenny a lăsat-o pe Sue la exercițiile ei zilnice de gimnastică la aparate şi a pornit spre maşină sub strălucirea firavă a soarelui.

Parcarea era plină de Mercedes-uri, de BMW-uri decapotabile şi de Renault Espace, ceea ce denota că membrele clubului îşi pot permite mult mai mult decît exorbitanta taxă de membru.

În timp ce-şi descuia Golf-ul şi-a aruncat privirea înapoi, spre club, unde se putea vedea un şir de femei agile, elegante, exersînd pline de hotărîre la aparatul de alergat.

Parcă erau nişte hamsteri pe o roată, i-a trecut prin gînd lui Jenny. De jur împrejur era un parc imens, mile de poteci pe malul rîului şi, poftim, oameni în toată firea, cu minte-n cap, plăteau anual o avere ca să alerge într-o cameră!

S-a urcat în maşină şi a dat drumul la radio la *„Ora femeii"*, zicîndu-şi că a devenit cinică. În definitiv, ştia că nici o femeie cu mintea-ntreagă n-ar fi alergat singură prin parc, oricît de mult ar fi avut de cîştigat de pe urma aerului curat şi al peisajului înconjurător.

Era prea riscant – te puteai întîlni cu violatori, criminali şi hoţi. Nostim era că puteai să-ţi plimbi liniştit cîinele, deşi, şi-a zis ea, se mergea mai ales pe strada principală şi spre magazine. Ca şi cum dacă erai însoţită de un minuscul şi agitat Jack Russel sau de un labrador pleoştit protecţia ţi-ar fi fost asigurată!

Jenny a parcat în apropiere de agentul ei local de publicitate şi a intrat să cumpere nişte cărţi poştale. Uitîndu-se la colecţia din vitrină şi la diversitatea felului în care erau tipărite anunţurile, i-a venit dintr-o dată un gînd.

Vrea într-adevăr ca anunţul ei să fie atît de local, încît oricui din Close, care ar veni la barul de alături, să-i fie imposibil să-i scape această cerere nedemnă a ei pentru un venit suplimentar?

A băgat cărţile poştale în buzunar şi s-a întors la maşină. S-a dus pînă la capătul celălalt al Putney şi a

găsit un magazin al aceleiaşi agenţii, cu acelaşi gen de reclame şi anunţuri în vitrină. Era însă sigură că aici nu i-ar recunoaşte nimeni numărul de telefon, deşi nu era prea departe pentru ca eventualii ei elevi să se deplaseze pînă la ea acasă.

Şi era o zonă în care existau totuşi bani suficienţi pentru a se lua şi lecţii de muzică. Lecţiile de muzică erau o parte esenţială a întregului tacîm local – împreună cu călăria, baletul şi cea mai obscură dintre artele marţiale.

Jenny conducea absentă spre casă, gîndindu-se la cîţi bani ar trebui să cîştige ea pentru a compensa financiar lipsa soţului. O groază, probabil, pentru că Alan cîştiga mult, în pofida panicii ce-l cuprinsese în ultima vreme din cauza mersului afacerilor, iar ei, ca familie, cheltuiau mult.

S-a întrebat ce pensie ar primi dacă s-ar întîmpla ce este mai rău şi ar divorţa, Alan plecînd cu femeia visurilor lui (nr.2) pentru a creşte alt rînd de copii necesitînd mari cheltuieli.

Cu siguranţă că femeia ar fi cea care i-ar dori; după ce-i atrag în viaţa lor fără griji şi fără copii, aproape întotdeauna încep să aibă crize dorind să devină mame cînd ajung cam pe la 35 de ani. Prinsă în gîndurile ei, era cît pe ce să nu vadă panglica albastru cu alb întinsă de-a latul străzii şi aproape să treacă prin ea ca un alergător cîştigînd la olimpiadă.

A oprit maşina şi s-a uitat atentă în jur. Maşini şi camionete ale poliţiei erau parcate în cele mai diverse unghiuri, sugerînd viteză maximă şi ceva de mare importanţă.

Panglica era de genul celei pe care o foloseau cînd descopereau un cadavru. Al cui şi unde? s-a întrebat brusc Jenny. Brusc i-a trecut prin minte imaginea doamnei Fingell întinsă printre pubelele ei cu unul dintre cuțitele de oțel inox ale lui Alan înfipt în spate pînă la plăsele.

Poate că Alan n-o mai fi suportat tachinările ei răutăcioase cînd îl surprindea descărcînd din maşină cumpărăturile de la băcănie, acel „sărmanul domnn Collins, iar vă pune să gătiți?", urmat invariabil de chicote care îl scoteau din minți pe Alan. Revenind la realitate, Jenny şi-a zis că cel mai probabil este faptul că Laura Benstone, de la nr. 5, şi-a închiriat casa pentru un nou episod din *„The Bill"*.

Făcea mereu lucrul ăsta, invocînd banii puțini şi taxele şcolare mari pe care trebuia să le plătească şi aproape că nu treceau două săptămîni fără să nu apară vreo echipă de filmare blocînd drumul cuiva cu camionetele lor de catering. Ar fi trebuit să ne avertizeze, şi-a zis Jenny, întrebîndu-se dacă era chiar nevoie să blocheze întreaga stradă. În față, o întreagă armată de polițişti dirija un grup de locuitori recalcitranți spre strada principală. De geamul maşinii ei s-a apropiat un sergent de poliție, mergînd apăsat şi cu importanță.

– Îmi pare rău, doamnă, nu puteți intra. Vă sugerăm să parcați dincolo, vizavi. Avem un incident. Ultima afirmație a făcut-o cu mîndrie, ceea ce denota clar că lucrul ăsta i-a înfrumusețat ziua.

Jenny a plecat înainte să ajungă la ea grupul de locuitori din Close. Dar, odată parcată, nu a putut

rezista tentației să nu li se alăture, doar pentru a afla ce se întîmplă exact.

– Eu i-am chemat, spunea Paul Mathieson mîndru. După ce a venit la mine doamna Fingell şi mi-a spus. Niciodată nu poți fi suficient de prudent. Nu cînd este vorba de bombe.

Jenny s-a uitat dincolo de grup, format din două tinere mame şi un cuplu cu copii mici după ei, din John Jordan – actorul „în pauză" de la nr.10, soțul Laurei Benstone – Harvey, furios că fusese întrerupt tocmai cînd scria o scenă vitală dintr-o reclamă TV, Paul Mathieson, doamna Fingell şi George Pemberton, cel atît de scump la vedere, avocatul în semiretragere, soțul Fionei.

De la balcoanele de deasupra, Jenny auzea discuții între locuitorii zonei de vizavi, cu locuințe proprietate de stat, care se delectau cu una din rarele vizite ale poliției ce avea loc în zona proprietăților particulare şi nu la ei.

Maşinile poliției şi-au ales un loc ciudat să parcheze dacă într-adevăr urma să explodeze ceva, periculos de aproape de ceea ce Jenny lua drept bombă. A constatat, de asemenea, că obiectul în chestiune se afla pe zidul propriei ei grădini. Alan a construit zidul acela; iar singura lui utilitate a fost aceea de cadou pentru ultimul Crăciun pentru mama lui.

L-a construit după un ghid Reader's Digest, deschis pe poteca, precum una din cărțile lui de gătit, în timp ce măsura cu grijă nisipul şi cimentul.

De multe ori Jenny s-a gîndit că Alan a ridicat zidul ca un monument ridicat mamei lui şi în timp ce-l con-

struia, aproape că s-a aşteptat să-l încununeze cu un înger sculptat în vîrf, iar pe el să sape numele, precum şi datele naşterii şi morţii mamei lui, avînd în vedere că, incinerată cu grijă şi cenuşa ei împrăştiată în secret la Blenheim Palace, nu avea nici un mormînt.

Acum se părea că poliția era pe cale să detoneze, indiferent ce-or fi găsit ei cocoțat acolo, pe muchia zidului.

– Ce v-a făcut să credeți că este o bombă? l-a întrebat Jenny pe Paul. Nu s-ar zice că teritoriul IRA este aici, nu? V-ați uitat cu atenție? Mijind ochii, încercă să-şi dea seama despre ce este vorba. Obiectul de pe zid era ascuns în ceea ce părea să fie o pungă de hîrtie. Probabil că s-o fi uitat cineva, din curiozitate, înăuntru să vadă ce este.

– Ai zice că nici Hampstead nu este teritoriul IRA, dar au pus o bombă acolo exact înainte de Crăciun, nu-i aşa? i-a răspuns Paul. Zîmbea strîmb, mustrînd-o practic cu degetul. Este o chestie neagră, patrată, cu nişte fire. Nu poți risca, nu în ziua de azi.

A fost o explozie de foarte mică putere, ceva de genul la care poliția se referă întotdeauna numind-o „controlată", dar suficientă ca să distrugă zidul.

Aproape că s-a prăbuşit singur şi de bunăvoie, fărîmițîndu-se din cauza unei ruşinoase lipse de rezistență. Poate că, în definitiv, Paul a interpretat greşit rețeta pentru mortar. O să fie furios, şi-a zis Jenny, întrebîndu-se în acelaşi timp dacă dauna avea acoperire în asigurarea casei. Era considerată drept un act de război, o pagubă intenționată, accident sau ce?

– Pierdere de timp, a bombănit supărat George Pemberton. Copleşit de obicei de prezența soției sale, rareori era auzit vorbind, iar Jenny s-a întors să se uite la el. Am văzut că nu era o afurisită de bombă. Tîmpiții, n-au vrut să asculte.

– Chiar ați văzut ce era? l-a întrebat ea. Părea genul de om blînd, foarte şters, îmbrăcat într-o cămaşă de lînă şi un pulover de om bătrîn, cu nasturi de piele, genul de bărbat care fumează pipă şi se pricepe la cuvinte încrucişate şi nicidecum tipul care să aibă acumulată atîta furie clocotitoare în el.

– O chestie de adolescent. O chestie din alea la care ascultă întotdeauna muzică, atunci cînd se ciocnesc de tine pe trotuar. Parcă sînt amețiți. Ca şi ai dumneavoastră, a încheiat el aruncîndu-i lui Jenny o privire acuzatoare.

Polițistul s-a îndreptat spre ei mergînd foarte încet.

– Puteți merge acasă acum. Gata cu panica, le-a spus el zîmbind slab.

– Cum rămîne cu zidul doamnei Collins? a întrebat Paul făcînd un pas înainte.

– Sînteți domnul Collins? i s-a adresat sergentul umflîndu-şi pieptul, ca o vrabie care se pregăteşte de gîlceavă.

– Nu, nu sînt. De fapt, eu sînt coordonatorul Asociației „Supraveghează Cartierul", a replicat Paul, umflîndu-şi şi el pieptul acoperit de vesta tricotată de mînă pentru a fi egal cu sergentul.

– Deci dumneata eşti cel care ne-a chemat, a remarcat polițistul cu un surîs plin de subînțelesuri, măsurîndu-l cu privirea pe Paul din cap pînă în picioare

ca şi cum ar fi fost exponatul nr.1.

Paul radia tot şi a dat din cap, mîndru ca un şcolar care a luat premiu. Plin de încredere, aştepta să fie felicitat. Dar zîmbetul poliţistului nu era deloc unul prietenos.

– Deci dumneata eşti persoana, a şuierat apropiindu-se foarte mult de Paul şi a adăugat cu un rînjet pe care numai un om în uniformă îl putea aborda: Scuză-mă, am să reformulez. Am vrut să spun de fapt că dumneata eşti idiotul desăvîrşit care nu poate face deosebirea între Semtex şi un walkman Sony. Ia zi, sir, am să nu dreptate?

Contabil fiind, chiar cu atîţia clienţi din domeniul muzicii, nu prea mai ai timp să-ţi laşi imaginaţia să ţi-o ia razna. Alan stătea la biroul său impresionant din lemn de teck şi încerca să simtă un oarecare interes pentru cifrele deprimante din faţa sa.

Pe pereţi atîrnau discuri prăfuite de aur şi platină dăruite cu recunoştinţă de staruri rock, în tinereţea lor trecută, celui care se îngrijea de banii lor. Deseori Alan primea bilete pentru a merge la concertele unor formaţii, ştiind de multă vreme că ar trebui să se simtă prea bătrîn pentru a se mai duce să le vadă.

Încerca să le ofere lui Ben sau lui Daisy, care-şi bătea joc de aceşti eroi ai tinereţii sale pretinzînd că n-au auzit niciodată de ei.

Şi Jenny refuza să se ducă, decît dacă, ceea ce se întîmpla foarte rar, îi putea promite că din formaţie face parte şi un cîntăreţ la flaut sau dacă era vorba de un loc bun la *Albert Hall*.

Toate aceste lucruri i-au servit drept pretext la Bournemouth, tîrînd-o după el pe Serena pentru a vedea una din formațiile lui favorite.

– Ador aceste formații de bătrîni dinozauri, spunea ea, referindu-se la faptul că respectivii erau faimoşi încă din pruncia ei. Alan nu putea înțelege această trimitere la nişte creaturi demult dispărute. Dinozaurii au murit, dar vechile formații rock'n'roll, chiar şi în pofida celor mai teribile vicisitudini, mulțumită Celui de Sus nu vor dispărea niciodată.

Clientul de pe scaunul de vizavi de el era nefericit, plîngîndu-se de faptul că cei de la impozite îi luau şi pielea de pe el, deşi acum venitul său se subțiase considerabil.

Pentru Alan, întîlnirile de genul ăsta erau mai deprimante decît orice altceva, pentru că, deşi visul lui, nutrit cu multă vreme în urmă, de a ajunge star a rămas exact în stadiul respectiv – o himeră foarte depărtată –, cel puțin aici, în fața lui, se găsea unul care, pe vremea aceea, a împlinit toate acele visuri, pentru el şi pentru generația lui.

La 19 ani, după ce a petrecut trei binecuvîntați ani într-o îngrozitoare formație numită Snakepit[1] – ani în care fetele trăgeau de el, iar şcoala a avut mult de suferit -, Alan a cedat atît insistențelor părinților săi, cît şi faptului că devenise cît se poate de conştient că este un chitarist fără nici un pic de talent şi şi-a vîndut

1. Gaură de şarpe

prețiosul instrument *Telecaster*. Din păcate, nu s-a întîmplat aşa cum visa cu ochii deschişi, ca Mick Jagger să-i telefoneze şi să-l implore să intre în formația Rolling Stones în locul lui Brian Hones. Iar în ce priveşte sex-appeal-ul, nu se apropia nici pe de parte de cei de genul lui Jimi Hendrix.

Aşa că a renunțat şi s-a dus să studieze contabilitatea – singurul motiv fiind că la matematică era mai bun decît la orice altceva. A avut sentimentul că recunoaşte înfrîngerea, că-şi abandonează visurile şi intră în rîndul celor maturi.

Dar cel puțin au existat oameni mai curajoşi care au devenit bogați, faimoşi şi s-au comportat altfel decît muritorii de rînd în numele lui şi al tuturor celor mai laşi şi mai convenționali. Acum stătea confortabil în scaunul său de piele, în fața lui aflîndu-se tocmai unul dintre cei care au avut atîta curaj încît să-i transforme visele în realitate.

Alan se simțea deprimant de matur. Cerceta fața plină de riduri a bărbatului din fața lui, o față pe care se vedeau ravagiile drogurilor şi care arăta de parcă ar fi trăit trei vieți excedînd de destrăbălare şi-i părea extrem de rău pentru el.

Nu-i făcea deloc plăcere acest sentiment, nu voia să simtă milă pentru un fost erou, nu pentru asta existau eroii. Sensul existenței lor era indestructibilitatea. Era de presupus că ei sînt făcuți dintr-un aluat diferit, din ceva praf de stele!

A oftat, a promis că va încerca să-i rezolve problema şi, mărinimos, nu i-a spus tipului că probabil veniturile lui de o viață s-au dus pe droguri, inhalîn-

du-le pe nas în ultimiii zece ani în care faima i-a tot scăzut. N-avea nici un rost, iar acum chiar că n-ar schimba cu nimic lucrurile. Din nefericire pentru clientul său, cocaina nu era deductibilă din impozite.

Cînd a ajuns, în sfîrşit, acasă, pe robot erau deja două mesaje telefonice, ambele de la bărbaţi care se interesau de lecţiile ei de flaut. S-a simţit încîntată că bărbaţii manifestă interes pentru lecţiile de muzică ale copiilor lor. Era obişnuită ca mamele să fie cele care dau telefoane şi pun tot felul de întrebări. Taţii nu se amestecau de fel, limitîndu-se ca uneori să vină să-şi culeagă odraslele de la lecţii şi evitînd pe cît posibil discuţiile despre progresele şi exerciţiile progeniturilor lor.

Era tocmai pe punctul să iasă pe uşă pentru a se duce să o ia pe Polly de la şcoală, cînd telefonul a sunat din nou.

– În anunţ este vorba de lecţii de flaut. Tot o voce bărbătească, de data asta fiind parcă un tip foarte răcit, care vorbea cu batista la gură.

– Aşa este, a răspuns ea vioaie. Este pentru un copil, nu? Jenny a încercat să fie amabilă, în speranţa de a-i atrage pe pretendenţi. În mod normal costă 16 lire pe oră, 9 lire pentru jumătate de oră...

– Cum adică un copil, ce vrei să spui cu asta? a întrerupt-o bărbatul stropşindu-se la ea.

– Predau lecţii pentru toate nivelurile, şi pentru începători... Telefonul a murit. Oh, grozav! a exclamat ea în receptor. Mulţumesc că mi-ai irosit timpul şi m-ai făcut să întîrzii. A lăsat receptorul în furcă şi s-a

grăbit spre maşină, uitîndu-se în treacăt spre zidul distrus. Biggles stătea la soare, în vîrful molozului, spălîndu-se pe lăbuţe. Mă întreb cît o să-i ia lui Alan ca să-l repare, s-a gîndit ea. S-a aplecat să-l mîngîie pe Biggles.

– Păcat de zidul vostru! i-a strigat Carol pe geamul Peugeot-ului ei tot alb. Păcat de soţul ăla idiot al tău, i-a venit lui Jenny să-i strige la rîndul ei, dartotuşi n-a făcut-o.

Polly arăta neobişnuit de supusă, stînd pe treptele şcolii cu ochii mari şi plini de îngrijorare, vegheată protector de prietena ei credincioasă, Harriet Caine. Jenny a mirosit că s-a întîmplat ceva încă din clipa în care a coborît din maşină. Harriet a fost cea care a vorbit.

– Domnişoara Spencer vrea să vă vadă, i-a spus ea stînd ca un scut în faţa lui Polly, a cărei expresie de vinovăţie era absolut evidentă. Jenny a dat-o cu blîndeţe deoparte pe Harriet.

– De data asta ce ai mai făcut, Polly? Ştii că este un moment important, cu examenele care se apropie. Sper că nu este ceva rău.

– Depinde cum priveşti lucrurile. Nu este foarte rău. Oricum, eu nu cred că este ceva rău, dar domnişoara Spencer crede că da.

Jenny a urcat treptele şi a intrat în impunătoarea clădire victoriană dorindu-şi să nu fi fost îmbrăcată în blugii vechi şi în tricou, dar era una din acele mame care nu se îmbrăcau întotdeauna ca şi cum era pe punctul de a merge la un prînz de caritate.

Coridorul era plin de eleve în uniformă discutînd despre apropiatele examene. Pe pereți, de o parte şi de alta, stăteau aliniate vesel tablouri pătate, iar aerul era încărcat de mirosuri de orez şi pui.

Linoleumul de pe jos era murdar şi rupt, iar Jenny s-a întrebat de ce – dacă nu în scopul de a păstra curățenia – pe lista de uniformă erau trecute trei perechi de pantofi pentru fiecare elevă?

A tras adînc aer în piept şi a bătut în uşa deschisă de la clasa lui Polly. S-a simțit şi ea vinovată pentru faptul că se prezenta în felul ăsta în fața profesoarei.

Ar fi trebuit să se intereseze mai întîi să afle ce anume a făcut Polly şi să nu se grăbească aşa.În felul ăsta ar fi putut să construiască o apărare documentată. Domnişoara Spencer, o tînără plină de vioiciune, cu părul strîns regulamentar în coc, stătea la catedră.

– Oh, doamnă Collins! a exclamat ea fără să continue. Oh, Dumnezeule! şi-a zis Jenny, e atît de grav încît sărmana femeie nici nu ştie cum să înceapă.

– Polly mi-a spus că doriți să mă vedeți, a vorbit ea cu cel mai calm ton din lume.

– Da, doamnă Collins. Am găsit-o pe Polly şi pe prietena ei uitîndu-se la asta în pauza de prînz. Aruncînd o privire spre uşa deschisă, domnişoara Spencer a extras revista *Playboy* de sub vraful de manuale. Jenny a simțit că-i vine să zîmbească şi a încercat din răsputeri să se controleze.

Domnişoara Spencer a pus revista pe birou şi şi-a împreunat mîinile în poală, ca şi cum nu i-ar fi făcut nici o plăcere că a atins-o. Este într-adevăr foarte tînără, s-a gîndit Jenny, n-are mai mult de 30 de ani.

Unde şi-or lăsa profesorii simțul umorului? Dimineața, în dulapul încuiat din vestiar? Este oare confiscat de director şi pus la păstrare pînă la sfîrşitul trimestrului?

– Nu este decît o fată reprezentativă pentru vîrsta ei, cu un dezvoltat simț al curiozității, a spus Jenny sărind imediat în apărarea lui Polly.

Domnişoara Spencer s-a uitat cu răceală la ea.

– Există o mulțime de lucruri pentru care pot manifesta curiozitate fetițele de 10 ani, doamnă Collins. În mod obişnuit, pornografia nu este unul dintre ele.

Mureai de nerăbdare să spui asta, şi-a zis Jenny în sinea ei.

Probabil că ai repetat-o toată după-amiaza!

– Spune că a găsit-o în casă. Profesoara s-a aplecat uşor în față holbîndu-se la Jenny cu o curiozitate prost ascunsă. Credeți că ar fi trebuit să o lăsați la îndemîna copiilor?

Oh, nu, şi-a zis Jenny, este convinsă că sîntem cititori obişnuiți ai acestei reviste. S-a întrebat dacă Alan încearcă să învioreze o viață sexuală în stare de lîncezeală, dar şi-a dat imediat seama că revista trebuie să fie a lui Ben. Cine altcineva decît un adolescent să-şi dorească să se uite la asemenea studii ginecologice? Cine altcineva decît un adolescent şi afurista de Polly!

Jenny s-a simțit la fel de lipsită de orice apărare, ca şi cum ar fi fost prinsă fumînd la şcoală cînd era ea însăşi elevă.

– Am să am o discuție cu ea, a promis gîndindu-se la examene. N-o să se mai întîmple.

În spatele lui Jenny s-a simțit o adiere şi s-a auzit

un foşnet. Fiona Pemberton, cu un aer regesc într-o rochie mătăsoasă cu motive florale, şi-a făcut apariția în clasă. Jenny şi-a dorit ca ea şi revista să se fi putut ascunde sub catedră.

– Mă bucur să constat că Daisy se simte mai bine. Ne-a lipsit ieri. Ştiți că trebuie să trimiteți un bilet de motivare, dar întrucît... ceva probleme cu Polly? a întrebat ea dintr-o dată, expresia trecîndu-i de la zîmbetul profesional la o preocupare încruntată cînd a zărit revista pe pupitru.

A luat-o în mînă, răsfoind-o, fără să manifeste nici cel mai mic semn de repulsie ca domnişoara Spencer. Încruntătura i s-a adîncit pe măsură ce creierul ei bine exersat a înțeles ce s-a petrecut. Nu este voie cu aşa ceva, ştiți, doamnă Collins. Asta înseamnă că le corupe şi pe celelalte fete. Îmi pare rău să văd că Polly devine o influență negativă.

– Doar un fel de distracție copilărească, aş spune, doamnă Pemberton, i-a replicat cu fermitate Jenny, ridicîndu-se pentru a se simți mai egală cu directoarea. Nu-i plăcea deloc să i se vorbească de la înălțime. Trebuie să plec. Am un elev la 16:30. Fiona răsfoia încă revista, iar Jenny i-a zîmbit îndreptîndu-se spre uşă. Puteți să o păstrați dacă vă place, nu s-a putut abține să nu-i spună, după care a ieşit.

CAPITOLUL 4

Daisy greşea dacă-şi închipuia, cînd se întorcea de la şcoală, că distrugerea walkman-ului va avea ca rezultat vreun pic de clemenţă în ceea ce priveşte pedeapsa pentru faptul că a circulat cu metroul fără bilet.

O colegă de şcoală urma să dea o petrecere şi Daisy îşi dorea cu disperare să meargă şi ea. Toată lumea se ducea. Cu o expresie dezolată îşi pierdea vremea prin bucătărie aşteptînd ca lui Jenny să i se facă milă de ea.

Walkman-ul a devenit dintr-o dată cea mai preţioasă comoară a ei, pierdută acum pentru totdeauna, împreună cu noua casetă Senless Things[1], favorita ei absolută.

---

1. Lucruri fără sens

După chipul ei ai fi zis că este într-o profundă stare de doliu. Dar Jenny – cu o puternică durere de cap în urma lecției cu un elev începător fără nici o speranță şi neavînd nici un fel de reacții pozitive la anunțul dat – continua să rămînă fermă şi încăpățînată.

– Fireşte că nu poți să te duci la nici o petrecere. Pînă acum n-ai pierdut nici măcar una. Ai chiulit de la şcoală şi ai furat, doar nu te aştepți că o să trecem cu vederea aşa ceva. După care Jenny a zîmbit cu o oarecare înțelegere. Ascultă, n-o să dureze o veşnicie. Dar va dura destul ca să ai timp să te gîndeşti la ce ai de făcut. Şi- a luat haina de pe cuierul din spatele uşii. Ai grijă puțin de Polly, scumpo, a continuat ea. Mă duc să-i spun lui Paul să nu-şi mai facă probleme în legătură cu faptul că ar trebui să-ți ia un alt walkman în loc.

Daisy a trecut de la starea de nefericire simulată la una de furie adevărată, aruncînd pîinea prăjită în sus şi untul pe podea.

– Oh, mami, dar nu-i drept! De ce să pierd şi walkman-ul?

– Nu te grăbi să tragi concluzii! Am să-l scot eu din asigurare. Sau de la polițiştii ăia gata oricînd să deschidă focul! Şi a şters-o înainte ca Daisy să apuce să mai spună ceva.

– Bine că am fost acasă, zău că da. S-ar fi putut întîmpla orice, se lăuda Paul Mathieson în fața lui Carol, privind-o cum taie prazul. În bucătăria de un alb de gheață, fără nici un microb, Carol făcea treaba repede şi cu abilitate, nici o bucățică nu îndrăznea să

sară de pe capac pe podeaua imaculată sau să se prindă nedisciplinată de cuțit. Cuțitul era de oțel inoxidabil – nici n-ar fi îndrăznit să fie altfel, iar lama strălucitoare fulgera în sus şi în jos. Paul şi-a băgat mîinile în buzunare, într-un gest protector pentru degetele lui.

– Nu s-ar fi întîmplat nimic, Paul, a spus Carol oprindu-se cîteva secunde şi îndreptînd vîrful cuțitului spre el. Nu era nimic în punga aia decît walkman-ul lui Daisy Collins. Cred că domnul Hasty[1] se va oferi voluntar să i-l plătească, nu-i aşa?

– Da, Carol, a spus el cu umilință, întrebîndu-se dacă se cuvenea să-şi ia ceva de băut, chiar dacă nu era încă timpul pentru un pahar. Şi-a aruncat ochii spre camera de zi la bufetul în care se afla carafa. Dacă nu este încuiat, nu-l aude deschizîndu-i uşa. Dar dacă este încuiat, era în pericol, pentru că deşi lacătul era mic, avea un mecanism care făcea un zgomot descurajant, indiferent cît l-ar fi uns ca să-l reducă la tăcere.

– Pot să te tentez cu un păhărel, scumpa mea? a întrebat-o făcînd un pas plin de speranță spre bufet. Dacă ar fi băut două păhărele, dispoziția lui Carol s-ar fi schimbat şi ar fi lăsat pe mai tîrziu iminenta criză conjugală.

– Nu pînă nu hrăneşti pisicile, i-a replicat ea fermă, fără măcar să ridice ochii de la tăiatul prazului.

Paul s-a întors imediat şi a deschis cu zel dulapul

---

1. Pripitul

în care se afla mîncarea pisicilor. Ming şi Mong, perechea de pisici siameze, au început să miaune revendicative, înfăşurîndu-se în jurul picioarelor lui.

Ticăloase mici şi lacome, le-a gratulat în gînd. De ce masa lor de seară să aibă întotdeauna prioritate față de mine şi băutura mea?

Şi-a ținut respirația cînd a desfăcut cutia de *Whiskas* şi a pus mîncarea în cele două boluri, aşezîndu-le jos. Pisicile, ca nişte tigri, mîrîind şi rînjind una la alta, s-au repezit amîndouă pe acelaşi bol, ca nişte proaste. Paul s-a lăsat pe vine să le despartă, alegîndu-se cu zgîrieturi pentru efortul lui, după care a rămas acolo, aşezat aşa pe călcîie, uitîndu-se la fundul lui Carol cum se mişca uşor în pantalonii mov, bine strînşi pe trup, în timp ce ea tăia cu hotărîre morcovi.

Era un fund îngust, rotund ca un măr şi care te tenta să guşti din el – i s-a părut lui Paul. Îi vedea urma chilotului prin țesătura pantalonului şi ştia că sînt chiloții albaştri de dantelă, foarte decoltați şi bordați cu volănaşe în jurul picioarelor. Influențat de pisici, Paul şi-a dezvelit dinții într-un rînjet desfrînat, exact în clipa în care Carol s-a întors să se uite la el.

– Ce faci? l-a întrebat nevenindu-i să creadă ce vede.

– Ăăă... Şi în clipa aceea s-a auzit soneria, care l-a salvat să mai inventeze vreo explicație. Rearanjîndu-şi trăsăturile într-un zîmbet pervers, s-a ridicat şi a pornit iute spre hol, dornic să scape de interogatoriul lui Carol.

– Intră! a răcnit spre fața surprinsă a lui Jenny. Intră să bem ceva. A condus-o în camera de zi şi a

plantat-o ferm în fața bufetului cu băuturi, pe care l-a deschis (la toți dracii, a fost tot timpul descuiat!), scoțînd fericit sticla cu vin.

– Ăăă, n-aveți altceva...? Pînă să termine întrebarea s-a trezit cu paharul plin în mînă.

Carol a dat năvală din bucătărie, ştergîndu-şi mîinile pe un prosop cu flori aplicate.

– Jenny, lui Paul îi pare foarte rău de casetofonul lui Daisy, a spus ea torcînd, după care a adăugat acră, întorcîndu-se spre Paul: Nu-i aşa, Paul?

– O, da! Fireşte! Deşi a fost o greşeală de înțeles. În ziua de astăzi nu se ştie niciodată, mişună crima în jurul nostru – bombe, terorişti, vînzători de droguri. Este un adevărat război, a spus el dînd paharul peste cap şi întinzînd mîna să-l umple din nou. Să-ți mai pun, Jenny?

Jenny, care nu era deloc de părere că a fost o greşeală de înțeles şi care de-abia sorbise din pahar, a pus mîna deasupra:

– Nu, mulțumesc. Sincer, mi-ajunge.

Carol a preluat cîrma, conducînd-o spre canapea.

– Fireşte, Jenny, că ştii că într-un fel are dreptate. Creşterea delictelor, în special a furturilor, în zone ca asta este într-adevăr îngrozitoare. După părerea mea, de vină sînt toți băieții ăia fără un loc de muncă şi care nu au nimic mai bun de făcut. S-a aplecat zeloasă în față, după care s-a îndreptat surprinzînd privirea lui Paul în decolteul ei. Ai fost în cartierul de dincolo de strada principală? Cît este ziua de lungă mişună oameni fără nici o ocupație. Ne îndreptăm spre o revoluție, asta este părerea mea. Vor năvăli din-

coace de stradă şi vor jefui locuri liniştite, unde se respectă legea, aşa cum este ăsta. Exact cum s-a întîmplat în Rusia.

Dumnezeule, este nebună! şi-a zis Jenny. Nebunie curată! Carol n-ar trece niciodată dincolo de strada principală, în cartierul cu locuinţe publice, nici măcar dacă i-ar fi furat toate lucrurile ei preţioase.

Cum poate să spună ce se întîmplă acolo? Dar, Carol, cu părul bine fixat, tresărind vioi precum o creastă de cocoş, de-abia se încălzise.

– Şi copiii care cresc fără tată! Fără nici un fel de model de urmat. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ne-am putut trimite băieţii într-o şcoală decentă, unde pot învăţa ce trebuie. Şi ştii bine că se pot spune multe despre tineret. Despre canalizarea energiilor lui.

Învăţîndu-i cum să se ucidă unii pe alţii, i-a trecut supărată prin minte lui Jenny.

– Ar putea învăţa cu siguranţă ce trebuie şi aici, acasă, bucurîndu-se de prezenţa ambilor părinţi, a spus ea în schimb, dornică dintr-o dată să-şi apere propria variantă de viaţă de familie, dacă crezi că tot ce le trebuie este prezenţa unui tată. Carol i-a aruncat o privire furişă, întrucîtva conspirativă, ca şi cum ceea ce i-ar putea învăţa Paul pe fiii ei este puţin probabil să merite a fi ştiut.

– Marea majoritate a delictelor comise de tineri, a continuat Jenny, este făcută de băieţi. Aceiaşi părinţi singuri cresc şi fete. Cu siguranţă că dăunătoare sînt mesajele care parvin băieţilor în societate şi nu neapărat structura familiilor lor. O secundă Carol a părut derutată, dar şi-a revenit imediat.

– Oh, fetele – ştim cu toţii ce fac ele! Rămîn însărcinate şi fac prostituţie, asta fac fetele.

În faţa unor asemenea prejudecăţi, Jenny nu putea decît să renunţe. Era timpul să plece înainte ca gazda ei să ajungă la avantajele reinstaurării Serviciului Naţional.

– Trebuie să plec, am un pui în cuptor, a spus lăsînd paharul pe podea, lîngă canapea, şi sperînd ca vreuna din pisicile alea perfide să-l răstoarne totuşi pe covorul crem. Nu este de mirare că şi-au trimis copiii la internate, şi-a zis. Mobilele pastel n-ar fi rezistat niciodată unei vieţi sănătoase, cu copii în casă. În orice familie normală, o canapea deschisă ar avea urme generoase, lăsate de creioane şi stilouri.

– Nu ţi-am plătit walkman-ul, a zis Paul scoţînd din buzunar carnetul de cecuri. Cît costă, vreo 30 de lire?

– Cred că 35 ar fi perfect pentru acoperirea costului, i-a răspuns Jenny, întrebîndu-se de ce naiba s-o fi gîndit să se mai obosească să scoată banii din asigurare.

– Deşi, sincer, sînt de părere că dacă doamna Fingell nu trăgea cu ochiul, a început să şovăie Paul.

– Dacă-i aveţi cumva, cred că Daisy ar prefera bani gheaţă, a insistat fără cruţare Jenny.

– Perfect. Şi Paul a numărat rar bancnotele. Poftim. Şi spune-i că totul s-a întîmplat dintr-un spirit de bună vecinătate, nu?

Alan s-a simţit complexat în local. În Dorset nu a avut senzaţia asta. Poate că de vină era faptul că purta costumul de serviciu. Serena era la bar, cum-

păra băuturile. A privit-o cum stătea la coadă, cu picioarele ei lungi în lycra neagră, cu trupul ei lung şi filiform într-o cămaşă crem de mătase, măsura extralargă, şi o jachetă brodată. Nu părea bătătoare la ochi – toate fetele din local erau îmbrăcate cam la fel. A fost ideea Serenei să se îmbrace aşa la birou.

Un stil cam nefericit pentru un birou de contabilitate, a apreciat Bernard, partenerul lui Alan, dar era cea mai calificată dintre tinerele solicitante şi, aşa cum a ţinut să evidenţieze Alan, nu prea erau în situaţia să ofere acel gen de salarii care să le permită să le dicteze subordonatelor lor cum să se îmbrace.

Alan simţea că miroase încă a birou, dar mai îngrijorat era de faptul că atunci cînd va ajunge acasă o să miroasă a tutun şi a cîrciumă, lucru pentru care Jenny va avea nevoie de o explicaţie. Era, de asemenea, îngrijorat de Serena şi de flori. Fata nu a spus nimic, poate că gestul lui romantic nesocotit a făcut-o să se simtă jenată.

Şi-o imagina chicotind, discutînd cu colega ei de cameră. Era puţin probabil ca în apartamentul ei de la subsol, pe care îl ocupa împreună cu o prietenă, să existe vreo vază potrivită pentru asemenea flori. Lucruri precum vaze uriaşe şi scumpe erau acumulate de oameni ca el şi Jenny de-a lungul multor ani de viaţă conjugală comună.

Probabil că le-a aruncat într-o găleată de plastic. Poate că a exagerat, în definitiv au fost într-o deplasare de lucru şi pentru o noapte de pasiune la *Ritz*. A fost unul din rarele gesturi spontane, rezultatul sentimentului de uşurare că a găsit, chiar în propriul său

birou, pe cineva care împărtăşeşte acelaşi interes ca el. Era uşor cînd era vorba de pasiunea lui pentru gătit, toată lumea putea mînca şi aprecia rezultatul şi putea spune tot ceea ce se cuvenea în asemenea situații.

Dar muzica era o chestiune cu totul diferită. Acasă se simțea eliberat de orice inhibiție în ce priveşte gusturile sale numai la sfîrşitul uneia dintre propriile petreceri cînd, beat fiind, cînta *„Alright now"*.

Faptul că aceste gusturi nu erau împărtăşite de familia lui şi de prieteni devenea de obicei evident cînd Ben şi Daisy părăseau camera cu exclamații care dovedeau cît sînt de stînjeniți (Oh, tati!), iar prietenii de-o viață începeau să-şi caute hainele şi cheile de la maşini.

Sincer fiind, nu a împărtăşit niciodată dragostea lui Jenny pentru muzica clasică, deşi, cu ani în urmă, imaginea lui Jenny amețitor de blondă şi subțire, cîntînd la flautul ei în rochia neagră de catifea mulată pe trup, l-a scos aproape din minți.

Mai simțea o anumită senzualitate cînd o urmărea cum cîntă, felul cum îşi umezea buzele şi îşi pregătea gura moale pentru flaut. Dar Mozart nu îl mişca, în timp ce Mick Jagger făcea lucrul ăsta.

Localul era destul de sordid, cu covorul lui cu vîrtejuri maronii care numai Dumnezeu ştia ce pete ascundea.

Mirosea a bere şi a substanțe pentru împrospătat aerul, iar plafonul era afumat de la țigări şi de la cartofii prăjiți.

Alan intra rareori într-un local cu Jenny, poate în

vacanță, în Cornwall, căutînd o bere şi un sandviş, întotdeauna undeva unde era curat, unde aspectul era rural şi pitoresc, cu coşuri cu plante agățătoare, cu pîine făcută în casă.

În localul ăsta se auzea de afară zgomotul traficului de pe perifericul circular din nord, iar într-un colț cineva făcea discret probă de microfon – unu, doi.

Lui Alan îi plăcea sunetul ăsta. Costumul lui părea tot mai nepotrivit pentru locul în care se afla, toată lumea purtînd blugi, piele sau pînză.

Ar fi trebuit să-şi ia haine de schimb la serviciu, şi-a zis în sinea lui, ca în liceu, cînd, în autobuz, la întoarcerea acasă, îşi ascundea jacheta bordată cu blană în geantă şi încerca să agațe fetele de la şcoala secundară.

Erai consemnat dacă erai prins, şi-a amintit el. S-a întrebat care ar fi pedeapsa dacă l-ar prinde Jenny acum.

Serena a adus băuturile, iar formația a apărut pe scenă şi a început să-şi acorde chitarele.

Alan s-a uitat în jur; nu era singurul rocker în vîrstă din încăpere, ceea ce nu era surprinzător, avînd în vedere că formația se menținea în lumea muzicii de 25 de ani.

A surprins privirea unui bărbat chel, cam de vîrsta lui şi au făcut un schimb de zîmbete, recunoscîndu-şi reciproc îndelungata activitate în sprijinul rockului.

Să fie oare un alt refugiat care vrea să evite un cămin ultraculturalizat? s-a întrebat Alan.

Exact în clipa aceea formația a început să interpreteze primul ei număr, iar Alan a resimțit aproape

aceeaşi emoţie ca în 1963. Atunci bănuia că nici măcar sexul nu se apropia de lucrul ăsta, iar acum, după 30 de ani, dacă ar fi fost nevoit să răspundă din nou la această întrebare ar fi trebuit să recunoască că a avut dreptate.

Jenny nu mai primise niciodată un telefon obscen. Şi, categoric, nu te aştepţi la aşa ceva în toiul cinei. Tipul a fost foarte concret în ce priveşte dorinţele lui, deşi ea nu avea nici o idee cum ar fi putut să ofere un asemenea gen de serviciu la telefon – poate că el, la fel ca şi Polly, credea că sexul oral este un subiect de conversaţie. Întoarsă la masă, a împins deoparte farfuria cu pui, pierindu-i orice fel de apetit.

– Dar ce a spus practic? a întrebat Polly, gîndindu-se dacă, în definitiv, sexul oral nu implică de fapt chiar o conversaţie telefonică.

Ar fi grozav să-i spună lucrul ăsta lui Harriet, cît mai departe posibil de urechile doamnei Spencer sau ale oricărei alte profesoare curioase.

– Nu, zău mami, ce a spus? a întrebat Daisy dorindu-şi să fi răspuns ea la telefon.

– Voia, ăăă, ei bine voia să fac nişte chestii. Mi-a oferit şi bani, a spus Jenny, luminîndu-se uşor şi zîmbind slab. Poate că ar fi foarte bine să clarifice lucrurile, mai ales în faţa lui Polly. Noroc că nu a ridicat ea receptorul – l-ar fi ţinut ceasuri întregi pe tip la telefon discutînd pornografie şi atingînd noi profunzimi ale cunoaşterii în domeniu.

Ben, încercînd să rămînă calm şi dorindu-şi să-l sune şi pe el o anumită femeie care să se ofere să-l

plătească pentru serviciile obscene, s-a întins şi a luat prea mult piure de cartofi în lingură, vărsînd o parte pe masă.

– Nu este genul de lucruri despre care ar trebui să informezi grupul tău de grijulii? a întrebat el. N-ar trebui să raportezi despre acest delict liderului tău?

Jenny a simţit că o trece un tremur la gîndul de a-i repeta lui Paul detaliile conversaţiei.

Ar scrie totul, cuvînt cu cuvînt şi ar pune declaraţia într-unul din dosarele pe care Carol spune că le ţine în foarte mare ordine în biroul său din pod.

Îl şi vedea, umezind cu limba vîrful creionului şi spunînd: „Acum să revedem totul din nou pentru a fi siguri că am înţeles bine. Asta dorea el exact să faci?"

– Nu, pentru că nu este o ameninţare pentru nimeni altcineva din cartier. N-am să mai spun nimănui. Categoric, nu. Cu excepţia lui Sue, şi-a zis ea în gînd, pe care se putea bizui că o să atenueze caracterul sordid al convorbirii. După care i-a zîmbit lui Ben. Oh, Ben, şi nu le mai spune „grijulii", nu este decît Asociaţia de Supraveghere a Cartierului. Vi-i închipuiţi pe Paul şi Harvey, precum şi pe bătrîna doamnă Fingell umblînd cu bîtele de cricket ca să apere cartierul şi să-i alunge pe răufăcătorii suspecţi?

– Nu, a răspuns Daisy. În special nu pe doamna Fingell, iar pe Carol nici atît.

– Nu mi-ai spus încă ce a zis, a bombănit Polly. Nu ştiu cum sună un telefon porcos şi deci cum am să-mi dau seama dacă am să primesc unul?

– Ai să-ţi dai seama, Polly, crede-mă. Şi să sperăm că n-o să se întîmple aşa ceva.

Polly spera, dimpotrivă, şi era hotărîtă să-şi petreacă tot restul serii pe lîngă telefon.

Deşi era trecut de miezul nopţii cînd s-a întors Alan acasă, Jenny era încă trează. Dornică să vină repede ziua următoare, în speranţa că se va dovedi mai bună decît cea care a trecut, s-a dus la culcare devreme, încercînd să adoarmă, dar fără să reuşească. Muzica pe care o asculta Daisy, acompaniament esenţial pentru facerea temelor, continua să răzbată pulsînd pînă la ea.

Jenny se întreba dacă ar trebui să-i ceară să dea aparatul mai tare ca să-şi dea seama ce melodie este, mai curînd decît să zacă acolo şi să încerce să ghicească după ritmul basului. Mai erau apoi şi propriile ei gînduri: două telefoane ciudate într-o singură zi, primul despre lecţiile de flaut, în care ea şi interlocutorul păreau că vorbesc în dodii, apoi celălalt – clar obscen.

S-a gîndit la anunţul plasat în vitrina agenţiei – poate că existau perverşi care notau pur şi simplu cîteva numere de telefon la întîmplare, după care sunau la noroc. Poate că scrisul ei era prea feminin – data viitoare o să bată anunţul la maşină. Slavă Domnului că cel puţin nu-şi trecuse pe el numele şi adresa.

La 12:30 l-a auzit pe Alan intrînd pe alee, frîna de mînă avînd un scîrţîit caracteristic. Încă un lucru care trebuia reparat. Băgată sub cuvertură cu un roman în mînă, ştia că ar trebui să coboare şi să vorbească cu Alan, să-i explice despre zidul demolat, să-i spună despre telefon, despre Polly şi revista *Playboy*. Dacă

n-ar fi fost afurisita aia de notă de plată de la florărie, de-abia ar fi aşteptat să împartă dezastrele zilei cu el, reducînd dimensiunile dramei rîzînd şi bînd un ultim pahar de vin împreună, în timp ce el îşi aducea la masă puiul rece din frigider. Jenny a rămas sprijinită de perne, complet trează, întrebîndu-se unde naiba o fi fost pînă la ora asta, cu cine şi ce o fi făcut.

Şi-a dat seama că pînă acum nu a acordat nici o importanţă acestor lucruri – dacă spunea că are un client cu care nu se poate întîlni decît seara şi că este la o depărtare de 30 de mile, era convinsă că nu avea nici un motiv să spună altceva decît adevărul. Acum, simţea cum devine acel gen de soţie pe care a disprețuit-o întotdeauna – genul care adulmecă aerul, ca o pisică, să vadă dacă simte parfumuri nefamiliare, care cercetează hainele să vadă dacă nu găseşte fire de păr ce aparţin altor femei.

Deja îl auzea cum umblă jos încercînd să nu facă zgomot, evident pentru a nu deranja pe nimeni. Parcă fiecare scîndură a podelei din bucătărie era vie, Jenny urmărindu-i după scîrţîit drumul de la uşă la frigider, la chiuvetă, la masă şi înapoi la plită. Întrucît îi era imposibil să doarmă, iar curiozitatea îi creştea cu fiecare clipă, Jenny s-a înfăşurat în halat şi a coborît.

Alan bea ceai, mesteca un picior de pui şi părea însingurat, şi-a zis ea, aşa cum stătea pe scaunul lui, cu Biggies pe genunchi.

Mirosea a cîrciumă şi a încercat să nu se gîndească cu cine o fi fost. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi mirosit a restaurant scump?

– Ai venit tîrziu, ai mult de lucru? l-a întrebat cît

mai calm posibil, luînd ceainicul şi îndreptîndu-se către dulap, după o cană.

– Da, îmi pare rău, deşi aş fi avut timp să iau un sandviş şi nişte bere. Puiul ăsta este bun, a spus făcînd-o imediat suspicioasă. De obicei ar fi zis că ar mai fi trebuit nu ştiu ce mirodenii sau ar fi enervat-o întrebînd-o dacă a pisat usturoiul înainte să-l pună.

– Ai văzut zidul? l-a întrebat. Alan a dat din cap, cu o expresie plină de regret. Jenny i-a zîmbit. Mă tem că participanţii la acţiunea „De veghe-n cartier" sunt prea zelosi. Doamna Fingell şi Paul au crezut ca walkman-ul lui Daisy este o bombă, iar poliţia l-a aruncat în aer. A fost o chestie destul de spectaculoasă. Şi am obţinut 35 de lire de la Paul pentru walkman. Nu prea ştiu ce să fac în legătură cu zidul.

Piciorul puiului s-a oprit la jumătatea drumului în aer, Alan izbucnind în rîs.

– Doar nu vorbeşti serios! Idioţii! Am crezut că ai intrat cu maşina în zid sau ceva de genul ăsta.

Jenny s-a sprijinit de bufet, şi-a strîns mîinile în jurul ceştii de ceai şi s-a uitat la el cu căldură. Părea obosit, dar plin de afecţiune. Să fie sentimentul de vinovăţie sau devenise adeptul oribil al unei vieţi duble? Se uita încă la ea cu privirea familiară şi plină de dragoste.

– Ştii că am putea să luăm ceaiul ăsta sus, în pat? De fapt chiar cred că aşa ar trebui să facem, Budincuţă. S-a ridicat încet, dînd cu grijă pisica jos de pe genunchi.

– De ce Budincuţă? a întrebat brusc Jenny, stingînd luminile în bucătărie şi pornind pe scări. Şi ce fel

de Budincuță? Ceva special de la Roux Brothers, să zicem o *millefeuille aux framboises avec creme fraiche?* O budincă solidă? O plăcintă cu mere de la Delia Smith ? Mîngîindu-i fundul în timp ce urcau scările, Alan a izbucnit în rîs.

– N-ai nimic pe dedesubt! Delicios. Aş spune că lucrul ăsta te face ca în clipa de faţă să fii o foarte apetisantă *creme brulee*. Dulce, cu o pojghiţă înşelător de dură şi cu un conţinut delicios de cremos. Jenny a chicotit încet. Ajunşi în capătul scărilor, a muşcat-o delicat de ceafă. Dar fireşte, a adăugat el, va trebui să te gust ca să constat.

Înseamnă deci că în seara asta nu a făcut-o, a conchis Jenny cu uşurare în timp ce se spală pe dinţi, şi-a pieptănat apoi părul şi şi-a dat cu nişte *Diorella,* altminteri n-ar avea energia să o mai facă încă o dată. S-a urcat în pat, în timp ce Alan a intrat în baie, s-a întors, şi-a scos lucrurile de pe el, rămînînd gol, cu trupul palid, uşor pufos. S-a urcat lîngă ea, zîmbind fericit, lăsîndu-şi un braţ greu peste sînii ei. Dumnezeule, sper că n-a contractat ceva primejdios, s-a gîndit Jenny, înfiorîndu-se brusc. Întrucît avea sterilet, nu putea să-i ceară să folosească prezervativ, cel puţin nu fără să-i ofere un motiv foarte întemeiat. Ar fi vrut să fi fost suficient de iute la minte şi să-i spună că, în afară de toate celelalte dezastre ale zilei, i-a mai căzut şi steriletul, dar acum era prea tîrziu.

Mîna lui îi redescoperise reperele familiare ale trupului, aşa că, înălţînd o rugă în gînd, Jenny şi-a încrucişat degetele şi s-a pregătit să-şi rişte viaţa.

CAPITOLUL 5

– Nu pot să lipsesc de la petrecerea Sophiei. Pur şi simplu nu pot suporta să mi se întîmple aşa ceva. Ce să fac? se plîngea Daisy prietenei ei Emma, cuprinsă de cea mai neagră disperare.

Emma a încercat să se gîndească la tacticile din trecut care au mers cu părinții ei foarte severi.

– Ai încercat să-i convingi? Să le spui că ai învățat lecția şi că n-ai să mai faci niciodată? Ai încercat să faci curățenie în camera ta şi să le spui că ai să păstrezi întotdeauna această oribilă curățenie? Genul ăsta de lucru ține pînă şi la mama mea şi ştii cît este de încăpățînată.

– Nu. N-are nici un sens. De data asta sînt revoltați, se simt „dezamăgiți", cum a spus mami. Ori de cîte ori se uită la mine are expresia aia care spune „cum ai putut să ne dezamăgeşti în felul ăsta", ca şi cum ar regreta că a fost atît de înțelegătoare toți anii ăştia. Arată cu adevărat nefericită şi nu se poate ca

totul să fie din cauza mea. Nu sînt eu de vină că dintr-o dată toți elevii ei nu mai vor să cînte la flaut. Daisy a oftat profund. Pînă la sfîrşitul săptămînii trebuie să ies cu un plan super. Poate că am s-o înduplec şi o să mă lase să stau peste noapte cu tine dacă jurăm că nu ieşim din casă şi că învățăm la fizică.

– Merită o încercare, a spus Emma. Nu poți să pierzi o petrecere atît de grozavă, nu este sănătos. Or să fie acolo toți băieții de la şcoala înfrățită cu a ta, aşa că trebuie să mergem şi noi. Ne face bine să ieşim cu ei, cu toți hormonii noştri de adolescente care au luat-o razna. Sînt sigură că vor ceda şi vor dispărea pentru totdeauna dacă nu le dăm ceva de făcut. Hormonilor vreau să spun, nu băieților. Gîndeşte-te puțin; pe vremuri, fetele aveau copii şi orgasme grozave cînd erau de vîrsta noastră. Nu este drept ca toate astea să ne fie refuzate.

Emma înțelegea uşor deformat biologia, Daisy era sigură de asta, dar probabil că avea dreptate: dacă natura te făcea să te simți într-o stare cu înclinație sexuală, cine erau ele să se opună? Puteau să lase deoparte chestia cu copiii, fireşte.

Putea să încerce să abordeze aşa problema în fața lui Jenny – să-i spună că faptul că este consemnată stă în calea dezvoltării ei sexuale, deşi, dacă se gîndeşte mai bine, nu poate.

Cînd Daisy era mai ică, Jenny a lăsat să-i scape în cîteva ocazii că a avut nişte vremuri grozave în tinerețea ei şi că n-a fost deloc un lucru rău. În ultima vreme a avut totuşi grijă să nu mai vorbească despre asta, ca şi cum ar regreta că a menționat vreodată

aşa ceva. Daisy s-a gîndit că de vină este SIDA.

Din locul în care se aflau, Emma şi Daisy puteau auzi strigătele restului echipei de hochei, meciul apropiindu-se de finiş.

Daisy reuşea întotdeauna să fie aleasă să joace fundaş stînga, împreună cu Emma în poartă, amîndouă perfect mulţumite că bătăile pentru minge se efectuau la capătul celălalt al terenului, ele fiind lăsate în pace să bîrfească.

– Unde sînt toţi tipi ăia? a întrebat Emma. De obicei erau cel puţin şase la gura aia de gard.

– Nu este nimeni, i-a replicat Daisy rotind ochii în jur. Nici unul. Probabil că ne-am pierdut sex-appeal-ul. Om fi prea bătrîne! Cred că or să vină droaie să se uite la cele din clasa a opta, toate fetele alea de 12 şi 13 ani. Noi sîntem coapte, terminate şi, evident, nu prezentăm nici un interes pentru perverşi.

– Nu, greşeşti, a spus Emma ţinîndu-se ca să vadă mai bine şi trecîndu-şi degetele prin părul blond. Uite acolo unul din grupul lui Ben, cel care seamănă mai curînd cu tatăl cuiva.

Daisy a recunoscut descrierea înainte să-l vadă pe Oliver şi imediat a început să-şi aranjeze picioarele lungi într-o poză decorativă, sprijinindu-se seducător, spera ea, de stîlpul porţii, cu fusta „accidental" ridicată ca să i se vadă chiloţii de sport. Deşi erau îngrozitori, erau totuşi chiloţi şi, din cîte auzise ea de la Ben, la asta doreau toţi băieţii să aibă acces – fie el vizual sau manual.

Daisy avea o slăbiciune pentru Oliver. Băiatul ăsta avea ceva din înfăţişarea unui italian, aşa brunet şi

îndrăzneț cum era. Cînd şi-a petrecut vacanța pe malurile lacului Como, pe cînd avea 13 ani, a fost foarte impresionată de atenția pe care i-o acordau chelnerii, şoferii de taxiuri şi străinii de pe stradă – un şuvoi permanent de sunete exotice de apreciere: şuierături printre dinții periculoşi de albi, fluierături joase, cuvinte străine care sunau delicios de insolente, chiar şi ciupituri şi ghionturi! „Să nu le acorzi nici o atenție", a instruit-o Jenny, îngrozită că fetița ei era tratată ca obiect sexual. „Nu le întîlni privirile şi te vor lăsa în pace".

Dar Daisy privea fără ruşine în toți ochii negri precum catifeaua pe care-i întîlnea, atît de diferiți de cei ai băieților englezi, aşa de reci şi de stîngaci, care roşesc pînă la rădăcinile acneei lor fie şi numai dacă clipeşti în fața lor.

Doi ani mai tîrziu, pe un teren înghețat de hochei englezesc, Daisy a simțit de la o sută de yarzi lucirea din ochii lui Oliver şi brusc parcă era vară şi cald, şi mînca înghețată.

– Nu o termina Ben, i-a poruncit Oliver întinzînd mîna. Ben a inhalat adînc şi i-a trecut țigara rulată lejer lui Oliver, care a tras o priză, fiind evident că avea exercițiu. Nu este rea chestia asta. Furnizorul obişnuit? l-a întrebat pe Ben.

– Da, dar pentru data viitoare a ridicat prețul. Menține acelaşi preț numai dacă o să comandăm mult mai multă.

– Nu prea avem nevoie de aşa ceva, nu? Oliver s-a sprijinit mulțumit de gard. Nu cînd ne putem răcori

privind o scumpete de fată cum este sora ta. Îmi place o fată care-şi ridică fusta, nu şi-o trage în jos, cînd ştie că se uită la ea un tip. Este un semn foarte promițător.

Ben se uita la Emma care sărea pe loc să se încălzească, tresăltările fustiței de sport lăsînd să i se vadă chiloții albaştri.

Era uimitor cum chiloții ăştia reglementari îngrozitori, atît de neatrăgători cînd erau puşi la uscat pe radiatorul de rufe, acasă, puteau deveni de fapt foarte sexy cînd se aflau pe un fund care nu făcea parte din familie.

– Altă dată să aducem un binoclu cu noi, a spus Oliver rîzînd, şi să ne prefacem că cercetăm prezența pescăruşilor cu cap negru în spațiile deschise ale Londrei sau ceva de genul ăsta.

– Mie-mi place să mă uit la femeile care fac sport, a mormăit Ben. Am prins gustul ăsta. Dumnezeule, cum am să fiu cînd o să am 60 de ani? Picioarele Emmei erau chiar mai ferme decît ale lui Carol Mathieson, dar ştia că sub chiloții ăia îngrozitori se află probabil un gard de sîrmă ghimpată format din volănaşele înşelător de fragile.

– La 60 de ani ai fi probabil arestat pentru asta, a conchis Oliver, stingînd restul țigării cu drog şi făgăduindu-şi în sinea lui că, înainte de terminarea anului şcolar, va avea grijă de virginitatea lui Daisy Collins.

– Spune dacă nu vrei! Fața drăguță, bronzată, a Laurei Benston o privea îngrijorată pe Jenny, pe după liliacul de la poartă.

Cu mijlocul înțepenit de cît a stat aplecată ca să

curețe nişte levănțică de frunzele moarte, în speranța că va rezista pînă în vară, Jenny s-a îndreptat şi a întrebat-o obosită:

– Ce să nu vreau?

De ce oare Laura face întotodeauna aşa? s-a gîndit ea. De ce începe să vorbească de parcă s-ar afla deja în mijlocul unei conversații?

– Să-ți închiriezi casa! i-a spus Laura cu un zîmbet de parcă era pe punctul să-i facă un cadou minunat. Jenny şi-a scuturat pămîntul de pe mănuşile de grădinărit şi a aşteptat, zîmbindu-i încurajator. Tipilor care filmează; nu o pot folosi pe a mea pentru că am închiriat-o pentru un catalog de modă. Dar pot filma la voi pentru că a voastră este practic aproape identică. Expresia Laurei a devenit dintr-o dată îngrijorată, ca şi cum i-ar fi trecut brusc prin minte că s-ar putea ca Jenny să nu vrea ca două tone de echipament de filmare şi 30 de străini să-i invadeze casa. Şi în clipa aceea, isteață, a venit cu partea cea mai tentantă. Primeşti o groază de bani pentru asta! După care a şoptit ca şi cum ar fi putut să o audă toți participanții la acțiunea „De veghe-n cartier": În bani gheață dacă vrei.

– Nu este un lucru pe care ar trebui să-l spui unei soții de contabil! a izbucnit Jenny în rîs.

O clipă Laura a părut confuză, după care a zîmbit.

– Poate fi şi mai rău, scumpo. Puteai fi măritată cu un inspector de impozite. Oricum, închiriaz-o, te rog! Nu-mi place să-i las baltă. Data viitoare ar putea recurge la altcineva şi atunci aş fi nevoită să-mi iau o slujbă. Şi facem atîtea eforturi să mai avem un copil...

Jenny îşi dorea ca oamenii să nu spună asemenea lucruri. Imediat i-a apărut în minte imaginea Laurei făcînd frenetic sex cu Harvey în bucătărie, sprijiniți de frigider, toate figurinele ale magnetice pentru prins corespondența căzînd la picioarele lor ca o ploaie multicoloră. Învîrtind săpăliga în mînă, a încercat să se concentreze.

Laura, cu ochii ei imenşi de sub bretonul negru, privea îngrijorată de parcă era pe punctul să izbucnească în plîns, făcînd-o pe Jenny să se simtă personal răspunzătoare pentru eventuala dimensiune a familiei ei.

– O.K., O.K., am s-o fac. Sau cel puțin pot să vină ca să stăm de vorbă să văd şi eu ce implică toată treaba asta. Va trebui să plătească o grămadă de bani dacă asta înseamnă săptămîni de deranj, a avertizat-o pe Laura.

– N-o să dureze mult, îți promit. De obicei, le trebuie numai o zi. Oh, grozav, eşti minunată! N-am să uit asta. Tu şi Alan trebuie să veniți la cină.

Ei bine, dacă nu mai poate avea elevi pentru lecțiile de flaut, chestia asta îi va aduce banii de care are nevoie, şi-a zis Jenny curățîndu-şi pămîntul de sub unghii în bucătărie.

Spectrul unui viitor cu jumătate din venit şi cu aceleaşi cheltuieli a făcut-o să se înfioare. Dar exact în clipa aceea a sunat telefonul.

O fi vreun părinte care vrea să-şi dea copilul să învețe flautul, şi-a zis ştergîndu-se în grabă pe mîini.

I-a plăcut vocea bărbatului; a sesizat un simț al umorului în ea. Nu prea constata aşa ceva la părinții

care vor să-şi dea copiii să învețe flautul. De obicei ei sunt prea preocupați de prețul instrumentului, vor să se asigure că lecția va dura categoric o jumătate de oră şi altele de genul ăsta.

Ar fi drăguț să aibă şi ea măcar o dată un elev matur, pe cineva care vrea să învețe pentru că asta este opțiunea lui personală.

– Handicapul meu e o problemă? Oh, scuză-mă, ar fi trebuit să spun „problemele mele fizice", nu?

– Atîta vreme cît poți ține în mînă un flaut, asta n-are nici o importanță, i-a spus Jenny, lucru care din cine ştie ce motive l-a făcut să rîdă. Cît de mobil sînteți? l-a întrebat atunci, gîndindu-se că dacă vrea să vină acasă la ea şi o avea nevoie de o rampă pentru scaunul cu rotile ca să urce treptele de la intrare, ce va face?

– Oh, destul de mobil. Nu este vorba decît de piciorul cel nou, ai să vezi.

Jenny spera dimpotrivă, nevăzînd ce legătură ar avea asta cu muzica.

– Aveți instrumentul dumneavoastră? l-a întrebat ea, iar bărbatul a rîs din nou.

– Sigur că-l am, scumpo! Nu merg nicăieri fără el!

– Te-a sunat în urma anunțului? Ai pus anunț cu lecții de flaut în vitrina unei agenții? Eşti nebună? La fel de bine ai fi putut să scrii „felații experte, 30 de lire şedința"! Eşti singura persoană de pe planeta asta care nu ştie ce înseamnă „lecții de flaut", cînd scrii aşa ceva într-un anunț şi-l plasezi la o agenție.

Nu ăsta era răspunsul pe care-l aştepta Jenny cînd

s-a dus la Sue să-i povestească despre noul ei elev. Sue era în bucătărie pregătind prînzul – supă din cutie –, uitîndu-se la Jenny peste umăr complet uluită.

– Da, s-ar putea să fiu ridicol de naivă, dar n-am ştiut. Există evident şi lipsuri în educaţia mea. Aşa cum ţi-am spus, am pus un anunţ în vitrina unei agenţii absolut obişnuite. N-am remarcat nici o reclamă gen predau franţuzeşte, masaj suedez sau chestii din astea. S-a oprit brusc, privind oripilată spre Sue. Oh, Dumnezeule, ce am făcut?

– Cum ce ai făcut? Ţi-ai dat şi numărul cărţii de credit?

– În afară de faptul că l-am programat pentru o lecţie, joia viitoare la ora două, l-am întrebat dacă are instrumentul lui. Nu este de mirare că a izbucnit în rîs.

– Dar nu a fost surprins. Sue a adus supa la masă, chicotind fericită. Cred că a spus că este incredibil de legat de el! A rîs încîntată, delectîndu-se de glumă.

– Nu rîde, de fapt chiar a zis ceva de genul ăsta. Oare la ce s-o aştepta?

– La o şedinţă de sex oral, fireşte şi încă una bună. Cît i-ai spus că-l va costa?

Jenny era albă la faţă precum varul.

– Pentru o lecţie de flaut iau 16 lire sterline pe oră, 9 lire pe jumătate de oră. N-aş face asta unui străin nici pentru toţi banii din lume! i-a spus cu înverşunare.

Sue clipea neîncrezătoare. Oricum, nu acum, şi-a zis Jenny în sinea ei. A fost cu totul altceva pe vremea cînd a considerat treaba asta ca singura modalitate de a-şi asigura hrana şi lecţiile de muzică.

Timp de vreo două săptămîni, la sfîrşitul unui se-

mestru foarte greu, s-a pus problema să aleagă între a face asta sau a renunța complet la colegiu. În ce privește plata, ea s-ar fi mulțumit numai cu mesele somptuoase pe care i le ofereau clienții, dacă ei ar fi știut lucrul ăsta.

Dar totul a încetat cînd l-a cunoscut pe Alan, căruia i s-a făcut milă de frigiderul ei gol. Nu i-a spus niciodată despre lucrul ăsta. Ce rost ar fi avut?

Jenny a atacat hotărîtă supa, dar Sue se tot juca cu lingura, cu o expresie profund gînditoare.

– Ar trebui să iei mult mai mult şi nu ar dura decît cîteva minute..., a spus Sue chibzuind.

– Nu, n-aş putea s-o fac pentru nici un preț! a exclamat Jenny trîntind lingura în supă.

– Pun pariu că a-i face-o! Sînt sigură că pentru 50 de lire ai face-o!

Jenny a privit-o cu răceală, dar Sue nu a cedat.

– O.K., dar pentru o mie ai face-o categoric!

Jenny a izbucnit în rîs.

– Ei bine, pentru o mie cred că ar face-o majoritatea oamenilor, numai dacă nu sînt deja al naibii de bogați. O.K., da, pentru atît aş face-o. Dar nu mi s-a oferit o mie şi nu cred că ar oferi cineva atît. Şi n-o fac pentru că nu sînt tîrfă.

Sue a rupt o felie de pîine cu usturoi, arborînd un zîmbet triumfător.

– Oh, dar asta-i la fel ca gluma aia veche, nu? Dacă spui că ai face-o pentru o mie de lire sterline, atunci am stabilit deja că eşti tîrfă, iar acum nu facem decît să negociem prețul!

O jumătate de oră mai tîrziu şi după mai mult de o

jumătate de sticlă cu vin, Sue şi Jenny stăteau în camera de zi, pe canapea, cu ceştile de cafea în mînă. Lui Jenny îi plăcea camera, îi aducea aminte de birourile hippy pe care ea şi colegii ei le amenajau cu mult timp în urmă, la universitate; puneau pe pereţi tot felul de tablouri de artă abstractă mai degrabă decît posterele concertelor pe care le dădeau, iar pe podea o adevărată colecţie de covoare vechi.

Divorţată de cei doi soţi şi cu copii plecaţi la o renumită şcoală publică, Sue locuia într-o atmosferă de studenţie, într-o perpetuă dezordine; nimeni nu i-a văzut vreodată suprafaţa biroului, atît de plin era de scrisori şi documente.

Nu lipsea decît mirosul de beţişoare chinezeşti şi ar fi fost ca atunci...

– Doar nu este ca şi cum n-ai fi făcut-o niciodată, nu? Atunci ce ar avea de suferit? a intervenit Sue în gîndurile ei.

– Demnitatea şi integritatea mea, i-a replicat Jenny. Plus faptul că se presupune că sînt o femeie cu o căsnicie fericită.

– De unde dintr-o dată atîta fericire? Iar Alan cine ştie ce o fi făcut el în ultima vreme! Nu te poţi gîndi la treaba asta ca la o răzbunare dulce şi profitabilă?

Din cauza vinului şi a căldurii focului din cameră, Jenny era o somnoroasă.

S-a uitat pe fereastră, dincolo de strada principală, la cartierul de locuinţe de stat în permanenţă plin de viaţă. Nu era de mirare că Sue avea o viziune mai largă despre viaţă cu această perspectivă şi deschidere.

– Am avut partea mea, slavă Domnului, în adolescență – fără bani vreau să spun, a recunoscut Jenny gîndind cu glas tare. Asta pentru că eram catolică. Toate ştiam că nu puteam avea relații sexuale, era un păcat. Călugărițele nu s-au referit niciodată la sexul oral, cum să fi făcut aşa ceva? Jenny a zîmbit numai la simplul gînd. Atîta vreme cît nu mergeam pînă la capăt, totul era în regulă. Cînd am făcut-o cu adevărat, în clasa a şasea, erau fete care văzuseră tot atîtea capete de s... cîte weekend-uri şi încă puteau să spună că sînt virgine.

– Iată deci ce era de demonstrat, a declarat Sue de parcă cîştigase game-ul, setul şi meciul. Iar dacă foloseşti din astea – s-a aplecat sub canapea şi a scos un pachet de prezervative –, uite scrie pe etichetă „aromă de citrice asortate", poți foarte bine să închizi ochii şi să te prefaci că sugi o bomboană de fructe!

Va trebui să-i explic pur şi simplu că a fost o greşeală teribilă, şi-a zis Jenny cîteva zile mai tîrziu. Nu a fost deloc bine organizată, nici măcar nu-i luase tipului numărul de telefon.

Pînă şi un elev adevărat ar fi trebuit să facă asta, în cazul că ar fi fost nevoită să amîne lecția din vreun motiv oarecare. Ar fi trebuit să ceară mai multe detalii. Nu a făcut altceva decît să programeze un necunoscut la o oră cînd era singură în casă; putea să o omoare sau să o violeze!

Probabil că-şi pierduse mințile de a fost atît de neglijentă. A spus că îl cheamă David Robbins, deşi,

dacă urmăreşte altceva decît lecţii de flaut, este foarte puţin probabil să fie numele lui adevărat. S-a uitat rapid în cartea de telefon, dar nu putea să telefoneze celor 27 de numere posibile.

Ce-ar fi putut să spună? „Alo, sînt Jenny Collins, îmi pare rău, dar serviciul pe care îl ofer nu este de fapt felaţia"?

Şi dacă trebuie să spună lucrul ăsta de 27 de ori la diferite telefoane puse pe robot? Nu ar fi mai rău decît dacă i-ar explica direct în faţă, aşa cum evident va trebui să o facă?

Oriunde mergea – fie că le ducea pe fete la şcoală sau că făcea cumpărături –, Jenny era cu ochii după bărbaţii cu aer tineresc aflaţi în scaune cu rotile.

În ziua în care urma să aibă loc vizita lui David, aproape că nu mai putea gîndi clar din cauza stării nervoase.

Grăbindu-se întotdeauna să profite de cea mai mică lipsă de concentrare, la micul dejun, Polly s-a plîns că nu se simte prea bine.

– Parcă mă încearcă o răceală, a zis ea luînd o expresie suferindă şi încercînd să-şi facă vocea să pară răguşită. Doar nu vrei să molipsesc întreaga clasă, mami; nu tocmai acum cînd or să înceapă examenele.

– Ce legătură au examenele cu asta? a întrebat-o Jenny împachetîndu-i hotărîtă gustarea şi punîndu-i-o în geantă. Polly avea deja răspunsul pregătit.

– Toate celelalte mame or să ştie că este vina ta, pentru că m-ai trimis bolnavă la şcoală. Or să zică că ai făcut-o intenţionat, pentru că eu am să mă simt bine pînă cînd or să înceapă examenele, iar fetele lor

or să fie groaznic de bolnave. Şi toate or să pice!

– Or să zică că a fost vina mea numai dacă ai să le spui tu, i-a replicat Jenny, refuzînd să se lase intimidată. Polly a încercat să zîmbească, savurînd încercarea ei de şantaj.

– Se preface numai. Întotdeauna face asta. Petrece jumătate de zi în cabinetul medical pretinzînd că are dureri de cap, a intervenit Daisy, dorindu-şi din toată inima să fi fost şi ea atît de inventivă cînd era de vîrsta lui Polly.

Era sigură că în cinci ani Polly nu va fi prinsă niciodată făcînd un lucru atît de comun cum ar fi să călătoreşti în metrou fără bilet.

Este foarte probabil ca ea să scape chiar dacă ar deturna întreg trenul!

Polly s-a strîmbat la Daisy.

– Este adevărat, a răcnit ea, am dureri de cap. Sora Hamilton spune că va trebui să fac o tomografie dacă durerile or să continue. Şi-a trecut dramatic o mînă peste frunte şi a fluturat genele. Jenny şi Daisy au izbucnit în rîs.

– Sora Hamilton crede că asta este o ameninţare, a spus Daisy. Sărmana femeie n-o cunoaşte deloc pe Polly, altfel şi-ar da seama că o asemenea atenţie specială este tot ce-şi doreşte.

În cele din urmă Polly a renunţat, pornind fără tragere de inimă spre maşina lui Ceci Caine, iar Jenny a rămas singură în casă. Tot ce putea face acum era să se roage ca Polly să nu fie într-adevăr bolnavă şi să fie trimisă înapoi de la şcoală.

Cu inima grea, dar găsind drept scuză faptul că-şi

protejează copilul de ceva şi mai rău, a trecut telefonul pe robot astfel încît dacă asistenta medicală ar suna să ceară ca Polly să fie luată de la şcoală şi adusă acasă ea să poată pretinde că ieşise.

Să pretindă că a ieşit sau chiar să plece – au fost opţiuni care i-a trecut de multe ori prin minte în dimineaţa aceea în timp ce făcea cu sîrg curăţenie în casă, în încercarea de a nu se mai gîndi la David Robbins. I-a telefonat lui Sue.

– Nu pot să dau ochii cu el, nici măcar să-i spun că a fost o greşeală! De ce n-ai veni încoace să-i spui tu în locul meu?

– Nici vorbă! Părerea mea este că trebuie să mergi înainte şi să o faci. Gîndeşte-te la bani, la faptul că este ceva deosebit; Dumnezeu ştie că te-ai comportat cum se cuvine de-a lungul anilor, meriţi şi tu să te distrezi puţin.

– Dacă ai impresia că este o distracţie atît de mare de ce nu vii tu să o faci? În definitiv, el n-are de unde să ştie.

– Îmi pare rău, dar am oră de epilat. Oricum, există o slabă posibilitate să vrea într-adevăr să ia lecţii de flaut şi atunci ce mă fac? Ori o faci, ori îi spui că nu poţi. Pun pariu că nici măcar n-ai luat anunţul ăla din vitrină de la agenţie, nu? Asta ar trebui să-ţi spună dacă vrei sau nu...

La prînz tocmai dădea să iasă din casă pentru a se duce să scoată anunţul cînd a sunat telefonul.

Cu o mînă pe clanţa uşii de la ieşire, cu geanta şi cheile maşinii în cealaltă, a lăsat robotul să preia telefonul, dar a ascultat pentru cazul în care Polly ar fi

făcut într-adevăr o pneumonie în cursul dimineții şi trebuia dusă la spital.

„Alan, Serene la telefon", a auzit Jenny. „Ascultă, îmi pare rău că te sun acasă, dar nu pot să vin joi seara. Crezi că am putea să mergem săptămîna viitoare în schimb? Sper că n-ai luat deja biletele..."

Vocea era tînără, puternică şi plină de disponibilitate. Jenny a înghețat. Deci „iubita" avea un nume, era reală, în carne, oase şi voce.

Urma să fie dusă undeva de soțul alteia, undeva unde era nevoie de bilete. La teatru? La un concert? În general Alan era destul de prins ca să aranjeze ceva.

De obicei, Jenny era cea care făcea lucrurile astea – Alan părea să considere că apariția lui în locul potrivit într-un costum mai mult sau mai puțin corespunzător era o contribuție adecvată şi suficientă la viața lor socială.

Acum se dovedea însă că era capabil să organizeze şi singur o asemenea ieşire.

– Sper că n-am venit prea devreme, a auzit în nefericirea ei o voce la uşă. Nu m-am aşteptat ca locul să fie atît de uşor de găsit.

Avînd de ales între a-i explica pe loc, acolo pe trepte – la numai cîțiva yarzi de poarta ei aflîndu-se Carol Mathieson, care superviza ridicarea unor pancarte făcînd reclamă acțiunii „De veghe-n cartier" pe unul din cei trei stîlpi pentru iluminatul străzii – sau a face prostia de a-l invita pe străin în casă, Jenny a optat pe loc pentru pericol.

David Robbins, susținut de o pereche de cîrje, a

intrat în bucătărie şi s-a lăsat să cadă în balansoar. Cu inima cît un purice, Jenny a remarcat că nu avea nici un flaut cu el.

– Ceai sau cafea? l-a întrebat recurgînd la siguranța amabilităților sociale, timp în care urma să se decidă ce să facă.

– Ceai este perfect, i-a spus adresîndu-i un zîmbet straniu, atrăgător.

Arăta de parcă începea să creadă că s-ar putea ca el să fie cel care să ofere o explicație pentru toată greşeala asta, şi-a zis Jenny. Şi nici nu era de mirare, şi-a dat ea seama umplînd ceainicul şi trebăluind într-un fel foarte domestic.

Cît de des se întîmplă ca bărbați să viziteze tîrfe în asemenea case frumoase, cu fotografiile copiilor pe pereți, cu pisica tolănită pe pervazul ferestrei şi cu teme pentru acasă abandonate pe masa din bucătărie?

– Am parcat după colț şi am venit pe jos. Niciodată nu ştii cum este mai bine, a spus el zîmbindu-i. Nu-ți dai seama ce atrage mai puțin atenția, nu cu astea, a adăugat arătînd spre picioare.

– Dacă nu te deranjează că întreb, ce s-a întîmplat? Vrei zahăr?

Nu pot să cred că este adevărat, şi-a zis ea în gînd. Este ca o chestie din alea care se întîmplă cînd eşti aproape de moarte – mă simt ca şi cum m-aş urmări pe mine însămi din tavan!

Bărbatul arăta bine.

Nu era genul care să aibă probleme în a trezi admirația femeilor. Ce caută aici?

– Accident de tren. M-am gîndit să spun că este din cauza unei mine în Insulele Falkland sau că mi-au degerat cînd l-am condus pe Ranulph Fiennes de-a latul Antarcticii, dar întotdeauna adevărul iese la iveală. David Robbins amesteca gînditor în ceai, uitîndu-se la Jenny. După asta m-a părăsit soția. Acum sîntem în ultimul stadiu al divorțului. La început glumea pe seama faptului că n-am să mai am niciodată picioare, dar n-a fost decît de fațadă. Oricum, cred că avea pe altcineva.

– Locuieşti prin apropiere, nu? a întrebat Jenny, nervoasă că ar putea să dea nas în nas cu el în parcarea magazinului *Waitrose.*

– La Cardiff. Dar nimeni nu se pricepe mai bine ca aceia de la *Roehampton;* ei mi-au făcut protezele. Din cînd în cînd vin pentru o ajustare pe loc şi pentru lucruri de genul ăsta. Îmi convine perfect acum să nu caut ceva de lungă durată.

I-a zîmbit sfios, iar Jenny a simțit că roşeşte.

A vrut să-l întrebe de ce trebuie să plătească pentru o şedință de sex, dar s-a temut să iasă din siguranța pe care i-o oferea flecăreala.

S-a lăsat tăcerea, întreruptă numai de loviturile de ciocan ale lucrătorilor supravegheați afară de Carol.

– N-ai mai făcut asta pînă acum, nu-i aşa? a spus rar David. Privea dincolo de ea, spre flautul aflat în colțul lui obişnuit. Dar ştii despre ce este vorba. Nu este vorba de muzică.

– Nu, nu este muzică, a fost de acord Jenny, conştientă că ăsta era momentul în care putea să explice greşeala.

În cele din urmă a fost destul de uşor. Nu a fost muzică, iar Sue a avut dreptate, a fost mult mai profitabil.

Jenny uitase cît de bine dispunea aşa ceva.

Avînd timp suficient să o ia pe Polly de la şcoală şi să o ducă la ora de balet, a petrecut 20 de minute sub duş spălînd orice sentiment de vinovăție care ar mai fi persistat, a numărat banii şi i-a băgat, împreună cu restul de prezervative cu aromă de critice, într-o poşetă de seară pe care a băgat-o în fundul sertarului în care-şi ținea chiloții.

Pentru data viitoare trebuia să aibă în vedere că aroma de chitră nu este prea grozavă, şi-a zis în timp ce-şi usca părul.

CAPITOLUL 6

Jenny a petrecut cîteva zile ținînd ruşinosul secret pentru ea însăşi, neavînd îndrăzneala nici să iasă din casă ca să nu se scape în fața cuiva.

Simțea că dacă ar ieşi, cu siguranță ar fi acostată de cineva care face vreun sondaj şi, cînd ar fi întrebată, ar mărturisi noua ei ocupație. „Fac felații bărbaților străini pentru bani" – se şi auzea spunînd tare vreunui student plictisit care încerca să vîndă asigurări într-un magazin aglomerat.

Pentru a păstra un oarecare control asupra ei înseşi, a rămas în casă şi şi-a hrănit familia din caserole demult depozitate în congelator, iar cînd s-a terminat mîncarea pentru pisică a desfăcut cu extravaganță o conservă din cel mai fin ton, spre deliciul lui Biggies.

Din siguranța ferestrei l-a urmărit pe Paul Mathieson privind mîndru pancarta care purta sigla acțiunii „De veghe-n cartier", cocoțată pe stîlpul de iluminat, şi s-a înveselit gîndindu-se că acolo, chiar sub nasul lui,

exista un delict pe care nu l-a descoperit. Cît de oripilată ar fi şi Carol. Se aştepta ca, în timp, să fie cuprinsă de un sentiment de vinovăție pe măsura faptei, dar de cîte ori se simțea amenințată de acest lucru se gîndea la Alan şi la cît de uşor îşi desfăşura noua legătură alături de soția şi familia lui.

Trădarea lui era mult mai mare, pentru că, de fapt, ea nu avea pe nimeni, ci pur şi simplu susținea finanțele slăbite ale familiei, conchidea Jenny. Din cînd în cînd în minte îi apărea amenințător numele Serena cu tot ceea ce implica el – o fată drăguță, curată, docilă, nepretențioasă şi fără să ridice probleme.

Gîndul la rivala ei o lăsa cu dorința arzătoare de a face totul pentru a fi în mod sfidător exact opusul acesteia! Nu i-a pomenit nimic lui Alan de mesajul telefonic.

Dacă o va întreba ceva, o să ridice pur şi simplu din umeri şi o să-i spună că probabil s-a pierdut sau a uitat, sau ceva de genul ăsta. Daisy avea tendința să monopolizeze telefonul şi tot echipamentul ce ținea de el, considerîndu-le de drept proprietatea ei personală, aşa încît Alan n-o să fie prea surprins.

– Poți să-ți imaginezi cum arată? a întrebat-o Jenny pe Sue cîteva zile mai tîrziu, ieşind fără tragere de inimă din casă ca să se întîlnească cu ea pentru lecțiile de tenis ale lui Polly şi pentru un ceai la club. Pun pariu că este în jur de 30 de ani, slabă, şi se îmbracă în nuanțe de bej. Şi sînt sigură că are o mamă văduvă, un adevărat dragon, în Surey, care după-amiezele joacă bridge.

Serena – numele avea o rezonanță indiscutabilă

de clasă de mijloc, la fel ca Fiona, Arabella, Melisa şi Camilla. Erau nume de fete bogate şi elegante, din cîte îşi aducea ea aminte din copilărie. Prietenele ei din şcoală se numeau Christine, Wendy şi Sandra, existînd încă cel puţin alte trei Jennifer.

Era enervant să creadă că numele Serena o putea face să se simtă inferioară pe plan social cînd se părea că Serena, şi nu ea, era pe punctul să aibă o aventură cu un bărbat însurat. Pe de altă parte, recunoştea Jenny totuşi, o Jennifer şi nu o Serena, a petrecut o după-amiază muncind ca prostituată.

Sue, care era mult mai puţin interesată de viaţa amoroasă a lui Alan decît de cea profesională a lui Jenny, a făcut tot posibilul să o consoleze.

– Ei bine, dacă este chiar atît de grozavă, n-o să fie interesat de ea prea multă vreme, poţi să fii sigură. Nu este decît unul dintre simptomele alea de menopauză bărbătească – ceva tînăr, drăguţ şi impresionabil. Bărbaţilor le place pur şi simplu să verifice dacă mai au încă vechea putere de atracţie. Odată sigur că o mai are, totul se va termina.

– Da, ştiu. Nu trebuie decît să aştept să treacă şi atunci se va întoarce, moţăind liniştit toată seara în faţa focului ca un labrador bătrîn. De fapt, mă tem că atunci n-o să-mi mai placă deloc şi va fi prea tîrziu, a spus Jenny cu un suspin. De ce nu poate să fie şi el ca alţi bărbaţi şi să se ducă pur şi simplu să-şi cumpere pantofi roşii sau maşini performante? Ar trebui să i se spună meno-Porsche bărbătească cînd vezi că încep să-şi dorească după ce au trecut de 40 de ani.

– Nu-ţi face probleme, n-o să dureze. Acum spu-

ne-mi totul despre client, i-a cerut Sue cu o nerăbdare indecentă. M-am uitat bine la el, a parcat lîngă casa mea. Arăta grozav. Aş fi făcut-o gratis. Revine? Are de gînd să fie un client regulat? Iar dacă da, ai să mă prezinţi şi pe mine ?

Jenny nu-şi găsea locul, dorindu-şi să se fi aflat oriunde în altă parte numai nu aici, cu Sue; era chiar mai rea decît Polly, vrînd să ştie detalii intime şi scabroase. Ar fi trebuit să-i spună lui Sue că nu s-a întîmplat nimic, că este o casnică prea obtuză ca să considere prostituţia drept o carieră viabilă. Dar ori de cîte ori se gîndea la David Robbins şi la ce a făcut, pe faţă îi apărea un zîmbet supărător de incontrolabil, odată cu certitudinea că a roşit toată.

În încercarea de a-şi păstra o expresie corespunzătoare, şi-a îndreptat privirea spre terenurile de tenis, unde toată lumea, femei şi copii, era îmbrăcată în costumaşul alb regulamentar şi în pantofi de tenis; nimeni nu era genul să încalce codul clubului în ce priveşte vestimentaţia. O grămadă de Serene, toate! şi-a zis ea, hotărîndu-se să spună adevărul orice ar fi.

– A fost o distracţie pe cinste. De parcă eram din nou tînără şi liberă, a spus hotărîtă, oferindu-i lui Sue un zîmbet plin de încîntare. Extrem de liberă, a adăugat, simţind cum i se îmbujorează obrajii.

Carol ştergea praful în biroul lui Paul, la mansardă, frecînd cu sîrg orice suprafaţă. Doamna MacNee făcea curăţenie în casă, dar Carol îi spunea întotdeauna că Paul n-ar permite nimănui să se atingă de biroul lui, nimănui altcuiva decît ei.

Nu avea încrederea în nimeni că nu va încerca să se uite în cutia cu costumul lui masonic sacru sau că nu va răsfoi dosarele referitoare la visteria clubului nautic, sau că nu-şi va băga nasul printre filmele puse la uscat în camera lui obscură. Adusese cu ea radioul, din care răsuna muzica, iar din cînd în cînd îşi arunca ochii pe fereastră să vadă cine mai vine şi cine mai pleacă din Close.

În zelul ei de a lustrui şi a curăța se tot împiedica de telescopul cu care Paul studia mişcările planetelor. S-a apucat să aranjeze pe un raft nou Ikea dosarele acțiunii „De veghe-n cartier" (cîte unul pentru fiecare casă) în ordinea numerelor.

S-a uitat scurt în cel marcat „Nr.14, Collins", a văzut că nu există nici un fel de observație şi s-a întrebat dacă n-ar trebui să scrie ea o notă despre bărbatul în cîrje, destul de atrăgător, care a vizitat-o pe Jenny cu cîteva zile în urmă. Poate că a citit vreun contor sau ceva de genul ăsta, şi-a zis ea. Sau poate că era de la vreo companie de asigurări, vizita lui fiind legată de zidul recent dărîmat.

Şi-a zis că data viitoare poate o să vină şi la ea: „vizitator blond chipeş (bărbat – 40 şi ceva de ani?), scop necunoscut, 1,45 p.m., 21" – a scris introducînd nota în dosar şi punîndu-l împreună cu celelalte la loc, pe raft, după care s-a uitat din nou jos, în stradă. Doamna Fingell punea un pachet învelit în ziar într-una din multele ei pubele.

Ce o fi în pachet? s-a întrebat Carol, ştiind că probabil nu era nimic sinistru, decît poate coji de cartofi. Asta era problema cu asumarea responsabilității

pentru cartier – te făcea extrem de suspicios față de comportamentul celorlalți. Dar, în definitiv, şi-a zis ea, cineva trebuia să o facă; cifra delictelor creştea tot timpul şi existau oameni care nu se mai oboseau să raporteze furturi din case pentru că era puțin probabil ca poliția să-i prindă pe vinovați.

În fiecare seară sirenele poliției răsună în cartierul de vizavi, al celor care locuiesc în casele statului, în căutarea vreunui răufăcător care se ascunde. În fiecare săptămînă Carol studia ziarul local, contabilizînd numărul acuzațiilor aduse împotriva celor care locuiau atît de aproape de ei, întărindu-i convingerea fermă că delincvenții şi criminalii au aceste înclinații din naştere şi nu le dobîndesc pe parcursul vieți. Citind ziarul, suspina cu uşurare plină de reunoştință de fiecare dată cînd vedea cuvintele „reținut în arest". Asta meritau!

A terminat de şters praful şi de aranjat, după care s-a apucat să regleze telescopul. Urcîndu-se pe o cutie întoarsă cu fundul în sus, a reuşit să-l focalizeze nu cum era de obicei, spre cer, ci spre casele şi grădinile din jur. Îmbătată de autoritate, a inspectat toate grădinile din raza ei vizuală, luînd notă de bălăriile îngrozitoare din curtea lui Sue Kennedy, practic o junglă, şi-a zis țîțîind din limbă a dezgust, propunîndu-şi să nu uite să schimbe cîteva cuvinte cu ea cu proxima ocazie. Apoi a îndreptat telescopul direct spre sera familiei Collins, după care, cu foarte mică ezitare, l-a orientat din nou peste clădiri, spre rîu şi, spre surprinderea ei, a prins balconul clubului de tenis.

Deci asta fac ele după-amiezele şi-a zis afectată,

urmărindu-le pe Jenny şi Sue cum chicoteau la o ceaşcă de cafea. Iar Sue fuma, ceea ce contravine perceptelor unui club pentru întreţinerea sănătăţii.

Tare aş vrea să pot să aud ce vorbesc, şi-a zis moartă de curiozitate.

– De ce mergem la Laura şi Harvey? N-am fost niciodată la ei şi nici ei n-au fost la noi, aşa că nu ne datorează nimic. Îmbrăcat pentru cină, într-o joi seara, Alan n-avea nici o tragere de inimă să meargă. Prefera să fie el cel care să pregătească masa. Tot ce pregăteau alţii era foarte puţin probabil să se ridice la nivelul standardelor lui.

– N-ai fi pregetat nici o clipă să te duci dacă ţi-ar fi cerut idioata aia de Serena, a şuierat Jenny la el din siguranţa băii, după care a strigat tare ca să o audă: Din cauza celor care filmează. Am acceptat să stau de vorbă cu ei, ţi-aminteşti, nu? Este modalitatea Laurei de a fi recunoscătoare!

– Sper să fie destul de recunoscătoare încît să ştie cum îmi place mie calmarul. Nimeni nu-l pregăteşte ca lumea; toţi îl usucă prea tare, de parcă este cauciuc, a bombănit Alan.

– Este foarte greu să te mulţumească cineva, cred că-ţi dai seama de asta, nu? Curînd n-o să ne mai invite nimeni la masă, a spus Jenny ieşind din baie şi căutîndu-şi în dulap fusta neagră de mătase. S-a gîndit dacă să o asorteze cu un pulover de şenil sau cu bluza crem transparentă şi dacă merită totuşi să facă vreun efort ca să arate bine, cu Alan într-o asemenea stare de spirit. Şi-a legat părul la spate cu o eşarfă

galbenă şi imediat s-a simţit cu zece ani mai tînără. Îi îndepărtezi pe oameni, a continuat ea, se tem de standardele tale ridicol de înalte. Părerea mea e că Laura este foarte curajoasă.

– Tu ai spus că ne este foarte recunoscătoare. Aşa şi trebuie să fie. Tipii ăştia cu filmările lor or să ne cam dea peste cap impozitele. Odată ce începi să recunoşti că în casă au loc asemenea operaţiuni independente n-o să mai scăpăm niciodată de cei de la fisc. Or să ne ia la întrebări în fiecare an, ai să vezi.

Jenny şi-a încheiat fermoarul la fustă şi şi-a pus puloverul, optînd pentru confort şi nu pentru strălucire cînd a văzut că Alan nu manifesta nici cel mai mic semn că ar fi interesat de cum arată. Erau vremuri, şi-a amintit ea, cînd o mîngîia uşor în timp ce-i încheia fermoarul sau făcea observaţii în legătură cu transparenţa bluzei. Acum era morocănos, căutîndu-şi butonii în sertar.

– Ai prefera să fii în altă parte? l-a întrebat dintr-o dată curajoasă, sfidîndu-l din oglindă cu pieptenul în mînă. Dacă nu vrei să vii cu mine, spune-o. Nu sîntem legaţi unul de altul, pot să mă duc şi singură.

– Nu, nu, vin. A fost o săptămînă grea, asta-i tot, iar cea care vine nu se prefigurează a fi mai bună. I-a zîmbit, şi-a trecut mîna prin părul ei de-abia periat şi i-a spus: Îmi pare rău, Budincuţă. N- am să mă mai plîng şi am să fac tot posibilul să fiu sociabil; şi, oricum, vreau să aflu şi eu cîte ceva despre oamenii ăştia cu echipele lor de filmare şi cît au de gînd să stea în bucătăria mea.

– Sunt sigură că nu le pasă nici cît negru sub

unghie dacă ai să-ți ambalezi întreaga bucătărie în lăzi şi ai să-i chemi pe cei de la *Harrod's* să o depoziteze. Şi i-a zîmbit înțelegătoare. Încearcă să te gîndeşti la bani; chiar şi după plata impozitelor va rămîne suficient ca să achităm taxele şcolare pe întreg trimestrul.

– Ştii la ce mă gîndesc? i-a spus zîmbind viclean. Că dacă tot trebuie să ieşim să mîncăm, cel puțin Laura şi Harvey stau la doi paşi de casă şi putem să bem cît ne place.

Laura şi Harvey locuiau într-una din cele mai frumoase case din Close. Structural, era la fel ca şi cea a lui Jenny şi Alan, dar bine întreținută, ca un model întotdeauna gata să fie fotografiat. Grădina din față era cam goală acum că trecuseră cameliile, dar la ferestre şi pe verandă se aflau ghivece cu clematite, care înfloreau în primăvară urmate în vară de trandafirii roz cu parfumul lor delicat.

Treptele erau bordate cu gard viu şi anemone. Această extravaganță exterioară se continua cu generozitate şi în casă – superbe draperii de creton la ferestre, o podea deschisă la culoare şi strălucind ca oglinda, precum şi două fetițe ca doi spiriduşi, elegant îmbrăcate.

Trăgîndu-l pe Alan după ea, Jenny a sunat la uşă, întîmpinată imediat de Harvey îmbrăcat într-un tricou şleampăt, care nu mergea nicicum cu eleganța care-l înconjurau.

– Intrați! le-a strigat el făcînd un gest larg cu mîna în care ținea un pahar pe jumătate plin. Mă bucur că vă văd! După care s-a întors spre bucătărie: Emily, ai

grijă de Pushka! Îmbrăcată într-o rochie primăvăratică din voal de Monson, Laura s-a strecurat din bucătărie închizînd uşa în nasul unei fetiţe care se lupta să ia în braţe o pisică tărcată. A urmat pantomima sărutărilor în aer.

Laura i-a condus în camera de zi şi a început să toarne vin în pahare.

– Luaţi loc. Îmi pare rău că lipseşte una dintre canapele, ieri s-au făcut fotografii şi a trebuit să arate ca o cameră de joacă pentru copii. Fiona şi George Pemberton trebuie să sosească din clipă în clipă. Oare v-am spus că vin şi ei?

– Nu, nu ne-ai spus, a zis Jenny, iar zîmbetul de curtoazie i-a îngheţat pe buze, nefăcîndu-i nici un fel de plăcere perspectiva unei seri cu Fiona. Care dintre ei o să se îmbete suficient ca să aducă în discuţie incidentul cu Polly şi revista *Playboy,* s-a întrebat, sperînd să fie Fiona şi nu Alan; acesta cînd i-a povestit ce s-a întîmplat a găsit totul drept o poveste copilărească amuzantă.

– M-am gîndit să o invit şi pe Sue, care locuieşte în casa din colţ, să fie o seară într-adevăr între vecini. Dar n-am putut găsi un bărbat potrivit.

– De obicei şi-l găseşte singură dacă o anunţi măcar cu zece minute înainte, a intervenit Alan.

– Nu că ar fi esenţiale, numerele pare vreau să spun, a zis Laura aruncînd o privire gînditoare spre sufragerie şi aranjamentele făcute la masă.

Cîteva minute mai tîrziu Fiona şi-a făcut intrarea, ca de obicei maiestuoasă, urmată de un George cam pleoştit.

– Scuzați-ne că am întîrziat, a tunat Fiona, evitînd încercarea lui Harvey de a o săruta şi întinzîndu-i în schimb jacheta. George a adormit urmărind o partidă de golf. Nu rezistă să întîrzie prea mult seara, trebuie să tragă mai întîi un pui de somn. George zîmbea placid.

– Ei bine, de fapt n-o să stăm prea tîrziu, dacă nu vă supărați, a intervenit Laura chicotind şi aruncînd o privire pe sub breton. Ştiți, eu sînt în perioada de ovulație.

Harvey, roşu pînă la rădăcina mustății lui înspicate, a pus jacheta Fionei în cuier şi s-a îndreptat spre tava cu băuturi făcîndu-şi de lucru.

– Ea şi afurisita aia de pisică, a spus ocupîndu-se de gheață, trebuie să o ținem închisă pentru că altfel îşi oferă farmecele primului motan care-i iese în cale. Toată ziua miorlăie şi se tăvăleşte pe jos, a adăugat cu o încercare jenantă de a rîde. Toți cei de față au înghețat, imaginîndu-şi-o pe eleganta Laura, nu pisica, tăvălindu-se pe covorul afgan şi urlînd într-o frenezie de sexualitate dezlănțuită.

– Probabil că este ceva legat de lună, a intervenit în sfîrşit Jenny, aruncînd o privire spre Fiona şi gîndindu-se că se poate conta categoric pe o directoare de şcoală să găsească un alt subiect de conversație. Femeile din casă au tendința să se sincronizeze. Poate că lucrul ăsta este valabil şi pentru pisici, a adăugat ea.

A remarcat că Alan a dat cam rapid paharul peste cap şi privea țintă pe deasupra capului, prin uşa deschisă, spre sufragerie. I-a urmărit privirea şi au văzut

amîndoi cum pe masa imaculat aranjată, toată numai argint strălucitor, pahare bine şterse şi aranjamente florale fără nici un gust, sus-menționata pisică îşi croia delicat drum către unt şi, găsind platoul, a început să lingă cu poftă.

– Facem eforturi să avem un băiat, a mărturisit sfioasă Laura ținînd-se cu nădejde de un pahar cu apă minerală. Sînt convinsă că bărbații îşi doresc cu toții în sufletul lor să aibă un băiat, nu-i aşa?

– Nu văd de ce. Sincer, bărbații nu prea mai au nici un rost, a contrazis-o Fiona. Eu îmi petrec tot timpul învățînd fetele că pot obține orice-şi doresc fără să se bizuie pe un bărbat.

– Dar copii nu pot să facă, a spus Laura rîzînd scurt.

– Nu este decît o chestiune de timp..., i-a replicat Fiona rece, cu o privire furişă spre George, care studia biblioteca Laurei.

– Ce-ați zice să ne aşezăm la masă? Am pregătit pentru astă-seară o cină simplă, țărănească – sunt sigur că n-ai gustat „tapenada", o pastă de măsline care merge cu miel, i s-a confesat Harvey lui Alan, conducîndu-l spre masa din sufragerie.

Jenny şi-a încrucişat degetele, dorindu-şi din toată inima ca Alan să nu spună cumva că este pentru a treia oară în şase săptămîni cînd este tratat cu o doză din tapenada asta atît de la modă şi că nici una nu s-a ridicat la nivelul celei pe care o face el.

S-a rugat, de asemenea, să nu înceapă să pună întrebări despre miel – în momentul de față, pasiunea lui o constituiau rasele foarte rare, fiind foarte probabil

să-l iscodească pe sărmanul Harvey, bine intenționat, dacă oaia a fost o Soay sau o Shetland, cînd probabil că mama mielului a fost vreo oaie ruşinos de anonimă! Jenny s-a uitat atentă la platoul cu unt cînd s-a aşezat – într-o margine părea suspicios de zimțuit, probabil urmele lăsate de limba pisicii, iar acum era prea tîrziu şi absolut imposibil ca să mai menționeze lucrul ăsta. A încercat să nu se mai gîndească de ce altceva s-o mai fi ocupat pisica în timp ce gazdele se aflau în bucătărie.

– ... Şi sărmana pisică proastă se tot linge şi se tăvăleşte pe spate, urlînd de ți se scoală părul în cap. Cred că este vorba de masturbare.

Bine avansat spre o stare de ebrietate nicidecum de natură să-i sporească şansele de procreare în seara respectivă, Harvey ținea strîns pe genunchi pisica ce se zvîrcolea speriată, în timp ce el mînca tacticos din tarta cu zmeură.

Era posibil ca în orice clipă să ridice coada pisicii şi să le arate organele ei genitale chiar acolo, peste masă, şi-a zis Alan năpădit de o senzație de vomă. Dar, din fericire, pisica a scăpat şi s-a ascuns sub masă.

George o ținea tot într-un chicotit, ca şi cum nu-i venea să creadă ce noroc a dat peste el – a venit la o cină între vecini şi a dat în schimb peste o casă de nebuni!

– Şi cum te mai descurci cu muzica? a întrebat-o Fiona pe Jenny, ca şi cum ar fi vorbit cu una dintre fostele ei eleve.

Cu toate acestea, Jenny i-a apreciat efortul de a

schimba subiectul, lăsînd deoparte fecunditatea colectivă a familiei Benstone.

– În ultima vreme am pierdut cîțiva elevi. Tocmai sunt pe cale de a căuta alții noi. Era momentul să abordeze problema predării la şcoală, acum că a prins-o pe Fiona într-un moment bun, la cină, unde era nevoită să dea dovadă de bune maniere. A ezitat, dar Alan a profitat imediat de acest scurt moment.

– N-ai nevoie de un profesor de flaut la şcoală, Fiona? Pe sub masă, Jenny a vrut să-i tragă furioasă un picior, dar a nimerit în schimb în ceva moale şi miorlăitor – toată casa s-a umplut de tînguirea sărmanei pisici!

– Iar începe! Pot să-mi continui dizertația, a strigat încîntat Harvey băgînd capul sub masă pentru a-şi recupera animalul supărat.

Fiona şi-a rotit privirea în jurul mesei, oprindu-şi ochii pe Alan, întrucît capul lui Harvey era sub fața de masă. Şi i-a răspuns cu toată grandoarea de care era capabilă:

– Mă tem că, pentru moment, este acoperită întreaga noastră capacitate de absorbție a personalului peripatetic.

Jenny şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în rîs. Şi-l imagina deja pe Alan acasă, gol-puşcă în dormitor, luînd aerul pompos al Fionei şi citîndu-i cuvintele.

– Sună foarte a la Bronte numele fetițelor voastre – Emily şi Charlotte, i s-a adresat dintr-o dată George Laurei. Dacă o să aveți un fiu o să-i puneți numele Branwell, ca să meargă împreună?

– Categoric nu! a răspuns Harvey în locul soției lui. Ăsta nu a fost oare un bețiv notoriu?

– Absolut. S-a simțit probabil copleşit de succesul femeilor din familia lui, i-a replicat George, făcîndu-i cu ochiul lui Jenny şi servindu-se cu o porție zdravănă de brînză Brie.

– Numele sunt foarte importante – a intervenit şi Fiona. Am întîlnit la şcoală unele alegeri jalnic de nepotrivite. Părinții ar trebui să fie mai atenți şi să gîndească în perspectivă. De exemplu, Grace – numele ăsta creează întotdeauna probleme. Fetele cu numele de Grace de la noi din şcoală sunt invariabil nişte creaturi masive şi stîngace, şi, sincer vorbind, puteți vedea, de exemplu, o Talullah predînd teoria cuantelor şi să fie luată în serios?

Nu, i-a trecut brusc prin minte lui Jenny cu tresărire dureroasă, pentru genul ăsta de lucruri trebuie să ai un afurisit de nume cum este Serena!

– Întotdeauna am fost de părere că fetele voastre au nume frumoase, a continuat Fiona, întorcîndu-se spre Jenny. Polly şi Daisy – îmi amintesc de fetele în casă din epoca victoriană. Fiona a izbucnit într-un rîs uşor, iar Alan i-a spus cu un rînjet lui Jenny:

– Uite cum se duc şansele fetelor noastre de a cîştiga un premiu Nobel pentru biochimie. Au fost spulberate de fapt încă din cristelniță!

Cina a luat sfîrşit cînd Laura, care a servit cafeaua foarte repede după brînză, a început să se foiască nemaigăsindu-şi locul. În orice clipă se poate duce să-şi controleze temperatura şi să-şi mai toarne nişte Giorgio pe ea, şi-a zis Jenny.

Fascinați, au urmărit-o toți cum se uită cu dragoste în ochii cam instabili şi tulburi ai lui Harvey, cotcodăcind:

– Cred că n-ar trebui să mai bei, dragule.

Puțin cam tîrziu, şi-a zis Jenny în sinea ei, dînd ascultare semnalelor şi adunîndu-şi gîndurile şi poşeta. George, amuzat şi nemilos, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a început să discute fleacuri pînă cînd Fiona s-a ridicat şi i-a spus categoric:

– Este vremea să plecăm, s-a făcut tîrziu. Minunată masă; voi doi trebuie să veniți curînd la noi.

Alan a repetat o versiune similară a aceloraşi cuvinte şi s-au trezit toți patru pe treptele verandei.

Jenny, pe punctul de a o lua spre casa lor, a simțit dintr-o dată mîna lui George pe braț. Ridicînd imediat privirea, l-a surprins zîmbindu-i malițios.

– Ai putea încerca să dai anunțuri pentru lecțiile tale de flaut, i-a spus el discret. Deşi ştii ce ai putea să primeşti în loc de elevi, nu?

Avea o privire nici că se putea mai perfidă.

– Da, ştiu exact ce aş putea... primi, i-a replicat calmă Jenny. După care a adăugat cu îndrăzneală: Şi aduce al naibii mai mulți bani decît afurisita asta de muzică.

CAPITOLUL 7

– Nu se întorc pînă cel mai devreme ora 11:00, i-a promis Ben lui Daisy. Ai timp berechet să încerci să ieşi şi să te întorci. De fapt nu trebuie să te duci nicăieri.

– S-ar putea să o fac, odată ajunsă afară. Mă duc să o văd o oră pe Emma. N-am de gînd să-mi risc viaţa, aşa, degeaba.

Daisy şi-a pus un trening vechi şi mare, sperînd să n-o recunoască nimeni în întuneric. N-avea nici un sens să ia ghetele Doc Martens, ca să se cațere pe fereastră şi să iasă pe acoperişul serei, în grădina din spate.

Erau mult prea grele şi inflexibile pentru asta. În seara petrecerii pe care o va da Sophie va trebui să se schimbe cu ele la Emma.

– Arăți exact ca un hoț. Unde te duci? întrebă Polly, strecurîndu-şi fața rotundă, plină de curiozitate, pe uşa dormitorului lui Daisy; nu suporta să piardă

nimic din ceea ce se petrecea în jur. Doar nu ieşi, Daisy, nu? Eşti încă pedepsită! Nu ai voie!

– Nu ies, Polly, nu tocmai, i-a spus Daisy întrebîndu-se cu ce să o mituiască pentru a o cîştiga de partea ei.

– Nu, nu iese, a intervenit iute Ben. Nu face altceva decît, hm, exersează pentru premiul Ducele Edinburgh. Trebuie să învețe cum să se cațere, asta-i tot. Se cheamă un test de inițiativă. Expresia lui Polly arăta clar că nu crede cîtuşi de puțin aşa ceva, iar Ben s-a văzut nevoit să apeleze la simțul ei conspirativ. Numai să nu-i spui lui mami, fiindcă Daisy încearcă să se recompenseze pentru că s-a purtat rău şi să-i facă o surpriză. Imaginează-ți cît vor fi de încîntați cînd Daisy va obține un premiu. Expresia lui Polly s-a transformat, chibzuind acum profund.

– Nimeni nu obține o medalie pentru că este capabil să se cațere şi să escaladeze o fereastră, a spus ea cu o privire atotştiutoare. După care a mai cedat. Am să mă gîndesc la asta. Un baton de Snickers m-ar ajuta mult, a spus în cele din urmă.

– Am să-ți iau eu unul de la magazinul din cartierul de vizavi, i-a promis Daisy deschizînd fereastra. Dar să nu uiți, Polly, este o surpriză, O.K.?

Drumul pînă jos a părut îngrozitor de lung. Mult mai lung decît părea cînd te uitai de jos în sus.

A considerat-o o idee grozavă cînd a discutat-o cu Emma la şcoală. Numai că acum i se părea ridicol să coboare călare pe burlanul de scurgere, îmbrăcată în negru, pentru a scăpa de ticăloşii care o țineau în captivitate.

Numai că, în cazul de față, ticăloşii ăştia erau părinții ei nespus de insensibili. Ar fi fost mult mai uşor dacă Ben ar fi venit cu ea, dar el a refuzat spunînd că, amîndoi, ar face prea mult zgomot şi, în plus, cînd o să meargă la petrecerea lui Sophie are de gînd să o facă pe calea cea mai uşoară, adică pe uşa din față. Cu o grijă imensă, Daisy şi-a trecut piciorul peste pervazul ferestrei, căutînd un punct solid în întuneric, pe acoperişul serei.

– E-n regulă? a întrebat-o Ben din siguranța oferită de patul ei.

– Avînd în vedere că cea mai mare parte din mine se află încă în camera mea, da, Ben, pînă acum totul este O.K., mulțumesc de întrebare, i-a replicat ea cu sarcasm. Ar trebui să încerci şi tu, nu-i chiar atît de uşor.

– Ar fi trebuit să-ți plăteşti biletul la metrou şi atunci n-ai mai fi fost nevoită să încerci chestia asta! i-a replicat el răstit. Sînt de partea ta, aminteşte-ți lucrul ăsta. Şi de partea mea, a recunoscut în sinea lui, fiind sigur că dacă Daisy reuşeşte să meargă săptămîna viitoare la petrecerea Sophiei, atunci cu siguranță va fi acolo şi atrăgătoarea Emma.

Ținîndu-se de pervazul ferestrei de la WC şi coborînd cu grijă pe acoperişul serei, Daisy a sărit la pămînt, răsturnînd un ghiveci cu flori. Cîteva momente a rămas chirchită lîngă zid, tremurînd de încordare şi de teamă. Data viitoare o să fie perfect, era sigură. Acum era nervoasă pentru că era prima încercare. Data viitoare va coborî de la fereastra ei cu tot atîta abilitate ca Biggles.

În clipa asta îşi dorea din toată inima să se întoarcă în casă şi să se întindă pe canapea uitîndu-se la televizor, dar spiritul de bravură, cît şi nevoia de a o reduce la tăcere pe Polly au determinat-o să păşească cu paşi mari spre magazinul din colţul cartierului de vizavi. Se simţea teribil de prost, îmbrăcată toată în negru şi cu faţa mînjită de cărbune.

Era sigură că oricine ar vedea-o şi-ar închipui că este vreun puşti care se joacă de-a „Cum să intri în trupele SAS". Dar Ben a insistat, spunînd că trebuie să reducă la minimum şansele de a fi recunoscută, mai ales avînd în vedere că „De veghe-n cartier" era în permanentă stare de alertă.

A sunat-o pe Emma de la telefonul public din colţ şi a fost foarte uşurată să afle că nu este acasă. Era deja aproape ora 10:00 şi dacă părinţii ei fac brusc o indigestie la familia Benstone sau au cine ştie ce dispută cu Harvey despre proasta calitate a reclamelor comerciale britanice, s-ar putea să se întoarcă acasă în orice clipă. S-a ţinut în umbră pînă cînd a fost sigură că în jur nu este nici o forţă ostilă, a cumpărat batonul de Snickers şi a pornit înapoi spre Close, ţinîndu-se la adăpostul gardurilor vii şi al copacilor. În clipa în care s-a urcat pe acoperişul serei, folosind banca de pe terasă drept scară, a început să se relaxeze. E foarte uşor, şi-a zis în sinea ei; atîta vreme cît părinţii sînt siguri că sînt în camera mea şi-mi fac temele, mă descurc grozav.

N-o să mă creadă niciodată, şi-a zis Paul scrutînd întunericul de la fereastra biroului lui de la mansardă.

O să mă acuze că strig lupul, mai ales după acea ultimă dată – cînd bomba nu a fost bombă. Numai frica de dispreţul lui Carol l-a reţinut să nu fugă direct la telefon şi să sune la 999. Şi poate că ea avea dreptate: mai bine să verifice de două ori înainte de a da semnalul de alarmă.

A cercetat din nou Close, dorindu-şi ca telescopul şi aparatul de fotografiat *Nikon* să aibă darul minunat de a vedea în întuneric, aşa cum se întîmplă în filme.

Atunci, cînd poliţia i-ar cere să examineze îndeaproape un şir de potenţiali răufăcători, ar fi capabil să-i uluiască identificîndu-i fără cea mai mică ezitare sau chiar prezentîndu-le o fotografie.

Şi-l închipuia deja pe şeful poliţiei locale ieşind din sala tribunalului şi felicitîndu-l personal: „Cît de mult ne dorim martori cu un asemenea spirit de observaţie ca al dumneavoastră, sir". Ar apărea un material şi în ziarul local; ar putea fi prezentat ca lider de comunitate.

Agitat, Paul a făcut o notă pentru dosarul de la nr.14 (Collins), în care a menţionat ora, apoi s-a uitat din nou afară, cercetînd Close.

Figura întunecată era încă acolo, la jumătatea acoperişului serei familiei Collins, îndreptîndu-se spre una dintre ferestrele dormitorului. Iar Jenny cu Alan erau la familia Benstone, ştia pentru că îi urmărise plecînd mai devreme. Sărmanii lor copii fără apărare sînt singuri în casă, la discreţia unui hoţ perfid şi nemilos! Trebuia să cheme poliţia, chiar de-ar fi să o tîrască pe Carol aici sus şi să-i irosească din preţiosul lui timp. Nu pentru asta exista „De veghe-n cartier"?

Maşina poliţiei cu girofarul în plină funcţiune i-a depăşit pe Alan şi Jenny, care mergeau încet, pe jos, spre casă.

– Să sperăm că nu este bătrîna doamnă Fingell, a spus Alan. Sărmana, singură cu împuţitul ăla de cîine oranj; se poate întîmpla orice.

Şi Jenny spera să nu fie ea. Locuitorii din Close care se aventurau în casa de la nr.21 erau în principal cei care, din curiozitate sau din dorinţa de a reconstitui elementele decorative originale, simţeau nevoia să vadă cum erau propriile lor case înainte de modernizare.

Uluiţi, toţi vorbeau de o magnifică baie susţinută de nişte gheare, de cornişele originale, dar care se prăbuşeau, şi de un miros de sărăcie antebelică ce-ţi tăia aproape respiraţia.

Toţi cei care au intrat în bucătăria doamnei Fingell au fost de acord într-o privinţă: consiliul comunal trebuia să-i asigure cel puţin un ajutor pentru întreţinerea casei.

Jenny şi Alan au sosit la poartă odată cu maşina poliţiei, care a oprit lîngă ei în scrîşnet de frîne. Brusc, în mintea lui Jenny a ţîşnit un scenariu mult mai îngrozitor. Dacă David Robbins era membru sub acoperire al poliţiei pentru moravuri?

O să fie arestată? Sau ceea ce era mai probabil (să ai două picioare false era o deghizare extremă chiar şi pentru un poliţist în civil!), a descoperit că putea obţine servicii de genul celor oferite de Jenny la un sfert de preţ şi de două ori mai competente în King's Cross şi se aruncă asupra ei într-un acces de

furie al consumatorului revoltat! Jenny a simțit că s-a făcut toată numai o apă şi că inima îi bate pe măsura pericolului care o păştea.

– A fost raportată o tentativă de spargere, a anunțat un polițist cu barbă, dîndu-i deoparte şi pornind pe aleea spre casă. Aveți o cheie? i-a întrebat văzînd că Alan şi Jenny au rămas nemişcați şi nedumeriți în mijlocul aleii.

– Da, desigur, dar înăuntru sînt trei oameni. Sau cel puțin aşa ar trebui să fie, i-a replicat Jenny, tremurînd de sentimentul de uşurare care a cuprins-o, dar făcîndu-i-se brusc teamă că în casă s-ar putea să fie doar micuța şi vulnerabila Polly care înfruntă singură o echipă de hoți profesionişti, Ben şi Daisy abandonînd-o pentru cine ştie ce distracție de adolescent ce nu putea fi ratată.

– Am trimis pe cineva prin spate, pe acolo n-or să poată scăpa, a spus polițistul cu o convingere lăudabilă în timp ce Alan descuia uşa.

– Ce s-a întîmplat? Ce a mai făcut Daisy acum? Polly era în capătul scărilor în pijamaua ei cu Mickey Mouse, delectîndu-se la vederea polițistului.

– De ce? a întrebat-o polițistul, prinzînd din zbor o posibilă direcție de anchetă. Ce a mai făcut Daisy înainte?

– Nimic! Polly a mințit despărțind cuvîntul în cel puțin şase silabe emfatice. Strîngea la piept ursul ei cel mai mare, arătînd suspicioasă ca o fetiță inocentă care îşi joacă exagerat rolul, şi-a zis Jenny, sau ca o fetiță inocentă care justifică în mod categoric cele 70 de lire sterline cheltuite pentru lecțiile de teatru. Tot-

odată, se proptise cu fermitate în capul scărilor, blocînd orice posibil acces.

Polițistul a întrebat-o dacă a auzit ceva suspect, iar Alan a întrebat-o unde sînt Ben şi Daisy.

– Oh, sînt sus, fac nişte teme. Au fost acolo toată seara, în afară de momentele în care s-au uitat la televizor, s-a gîndit ea să adauge ca şi cum şi-ar fi dat seama că a mers prea departe.

– Ce este? Ce s-a întîmplat? În capul scărilor au apărut Daisy şi Ben.

– Coborîți o clipă, i-a chemat Alan. Poliția crede că sîntem vizitați de hoți.

– Trebuie să vin şi eu? a şuierat Daisy. Tocmai mi-am pus o mască pe față!

– Nu este nimeni afară, Mike, a spus un polițist mai tînăr, apărînd din grădină. Totuşi, a fost răsturnat un ghiveci cu flori. Probabil că tipul a văzut vreo pisică. Îmi pare rău că am fost cu toții deranjați. Să mergem să schimbăm două vorbe cu informatorul.

– Îmi puteți spune cine este? a întrebat Alan.

– Nu domnule, nu trebuie să...

– Nu este nevoie să mai întrebăm, a intervenit supărată Jenny. Ticălosul de Paul Mathieson, pun pariu pe orice. Mult prea entuziastul coordonator al acțiunii „De veghe-n cartier", a explicat ea polițiştilor.

– Totuşi, niciodată nu poți să fii suficient de atent, nu? i-a replicat polițistul cu barbă.

– Asta spune şi el, i-a răspuns sumbru Alan.

– Ai făcut-o din nou, nu-i aşa? Întinzîndu-şi pe față crema de noapte *Ester Lauder,* Carol stătea la masa

ei de toaletă, fulgerîndu-l cu privirea prin oglindă. Avea părul prins cu un batic lila pentru a şi-l proteja de cremă, iar pleoapele îi erau umflate de zelul cu care folosise demachiantul. În jurul umerilor se unduia un ocean de volănaşe roz de organdi.

Arată ca un extraterestru, şi-a zis Paul. Dacă i-ar trece brusc prin minte ideea să plece la o plimbare prin Common, noaptea, ar fi anunțați imediat cei de la parapsihologie, care ar năvăli de pretutindeni să se uite la ea!

– Nu, n-am făcut-o din nou, i-a răspuns obosit, stînd pe cuvertura albastră, bordată cu panglică şi riscînd să i se țină o nouă predică. Chiar am văzut pe cineva cățărîndu-se pe casa familiei Collins! Oricine o fi fost s-a ascuns probabil în gura de aerisire sau ceva de genul ăsta şi s-a furişat afară după aceea. Cel puțin n-au avut prilejul să înşface ceva.

Era încă foarte mîndru de el şi-l durea faptul că soția lui nu împărtăşea cu el acest sentiment. Dacă poliția l-ar fi prins pe intrus, lucrurile ar fi stat altfel. „Eroul meu" l-ar fi strigat ea mîndră şi n-ar fi avut loc scena asta, la ora culcării, cu fața acoperită toată de cremă.

– Sper că ai să ții sub control treaba asta cu „De veghe-n cartier" în weekend-ul viitor, cînd vor veni gemenii acasă, l-a avertizat Carol. Nu vreau să se facă de rîs în Close şi ştii cum te porți cînd dai de ceva nou.

Paul luase hotărîrea particulară de a le arăta băieților dosarele şi de a-i pune să facă de veghe cu schimbul la telescop.

Poate că vor ieşi împreună şi vor fotografia mobila de grădină a tuturor – se fura prea multă în întreaga Londră, a citit el în ziare.

Trebuie, de asemenea, să verifice şi marfa îndoielnică vîndută direct din portbagajul maşinilor, ceea ce ar putea să-i distreze pe băieți.

În definitiv, nu trebuie să se ocupe numai ea de totul, nu? În vacanțe, Carol e întotdeauna cea care îi duce pe băieți la orele de înot, la călărie şi la karate.

Susține că o face pentru că toate coincid cu orele lui de muncă. O să fie ceva în care să se implice numai el şi băieții, ceva doar pentru ei, o aventură între bărbați.

În dimineața următoare, Alan, cu o mahmureală uşoară, dar suportabilă, a spus un la revedere scurt şi a plecat la serviciu, lăsînd-o pe Jenny să se ocupe singură de scrisoarea primită de la poliție în legătură cu Daisy.

– Aici spune că poți să mergi la secția de poliție pentru un avertisment oficial, dar asta înseamnă că trebuie să fii pregătită să recunoşti că ai făcut-o. Altfel, cred că va trebui să suportăm cu toții un fel de audiere la tribunal.

– Este clar că ai prefera, a mormăit Daisy obraznică, cu gura plină de cereale.

Ben a dat mustrător din cap spre ea, iar Daisy a vărsat laptele pe masă.

– Încetați odată, parcă ați fi doi copii mici! i-a apostrofat Jenny. Evident că ar fi mult mai convenabil să se termine odată cu asta şi eşti vinovată, nu-i aşa,

Daisy? Practic, ei nu cred că ți-ai pierdut biletul şi este imposibil de dovedit lucrul ăsta.

– Sînt de părere că nu eu trebuie să dovedesc că sunt nevinovată. Ni se spune mereu că măreţul sistem britanic de justiţie acţionează şi în sensul celălalt. Nici ei nu pot să dovedească că nu am plătit, a spus Daisy hotărată.

– Te-au prins fără bilet şi gata! s-a răstit Jenny la ea. Oricum, vei avea dosar; o să mergem la secţia de poliţie şi după aceea vom uita totul.

– Dumnezeule, chiar trebuie să vii şi tu? Nu poate să vina Emma în schimb? Daisy era îngrozită că trebuie să meargă flancată de ambii părinţi, ca un copil mic. Probabil că o vor pune să se încalţe şi cu pantofi potriviţi pentru această ocazie!

– Nu forţa lucrurile, Daisy, a murmurat Ben, aruncînd priviri furişe spre faţa tot mai furioasă a lui Jenny.

Niciodată pînă acum nu s-a purtat aşa, i-a trecut brusc prin minte lui Ben; mama lor obişnuia să fie binevoitoare şi înţelegătoare. Poate că de vină era vîrsta.

– Pentru că tot sîntem aici şi vorbim de delicte, a intervenit Jenny aplecîndu-se în faţă şi amestecînd gînditoare în ceai, vrea să-mi spună şi mie cineva ce s-a întîmplat aseară? Şi de ce a crezut poliţia că sîntem vizitaţi de hoţi?

– Nu poliţia a crezut asta, a spus scurt Ben. Probabil că a fost din nou Paul Mathieson.

– Bine, bine, dar de ce? Pînă şi Paul trebuie să fi avut vreun motiv. Aş vrea să-mi spuneţi ce a văzut. Jenny sorbea din ceai şi aştepta răbdătoare.

Daisy a înghiţit ultima lingură de cereale şi a împins scaunul în spate.

– S-a făcut tîrziu... a spus ea, ridicîndu-se şi privind ameninţător spre Polly care stătea la masă cu expresia aia a ei care spunea clar: „Nu-i aşa ca sînt o fetiţă bună?"

– Probabil că a fost Biggles, care a încercat să iasă pe fereastra lui Daisy. N-a fost el, Daisy? a spus Ben, ducîndu-şi bolul la chiuvetă ca să nu se vadă cum s-a înroşit la faţă şi cum îi tremură mîinile. Jenny putea să-şi dea seama de o minciună de la o distanţă de o milă!

– Şi eu l-am auzit din camera mea, miorlăind şi tînguindu-se, a intervenit Polly dramatic, dornică să intre în conspiraţie.

Daisy s-a holbat la sora ei care exagera, dar a fost nevoită să intre în joc:

– Da, aşa este. M-am aplecat pe fereastră ca să-l chem de pe acoperişul serei. Probabil că atunci m-a văzut Paul.

În timp ce Jenny se întreba cum se putea ca Paul să ia un motan bătrîn şi mic drept o fiinţă omenească, Polly a intervenit cu o idee interesantă.

– De ce se uita, tu ce crezi? a întrebat ea dintr-o dată.

De ce, într-adevar? şi-a zis şi Jenny în sinea ei.

Serena era îmbrăcată cu o geacă de piele veche; nu ceva elegant şi moale, ci una din piele ţeapănă, cu ţinte şi fermoare, scorojită spre gri în unele locuri şi cu franjurile de la mîneci îndoite în sus din cauza vremii.

Alan a remarcat că o purta cu o bluză crem de mătase subțire, un contrast plăcut între duritate şi vulnerabilitate.

S-a întrebat dacă genul ăsta de geacă i-ar veni lui Jenny şi şi-a zis că nu. De fapt, nu i se potriveşte nici Serenei, şi-a dat el seama; la birou ar trebui să se îmbrace în aşa fel încît să corespundă imaginii serioase de contabil.

Dar a trecut pe lîngă el, spre xerox, şi a simțit o adiere de mirosuri din trecut – mirosul de piele, al rockerilor şi al părului lor dat cu briantină, al uleiului de motor, al amenințării cu războiul pe plajele din Brighton...

– Îmi pare rău pentru ieri, a pătruns vocea moale a Serenei în gîndurile lui. A trebuit să stau acasă să o îngrijesc pe mami de gripă. Nu s-a simțit deloc bine şi şi-a anulat şi partidele de golf în ultimul timp. Pentru săptămîna viitoare e O.K., totuşi. Cîntă şi Joe Walsh. Ce zici?

Ce să zică? Simțea că-i vine să o trîntească pe xerox şi să profite de ea chiar acolo, pe loc. Compania Serenei implica într-un mod ademenitor secretul regăsirii tinereții lui pierdute. Alan începuse să simtă nevoia de a fi tot mai aproape de ea, ca şi cum ar fi dorit să-i inhaleze parfumul magic.

Aşa cum femeile de vîrstă mijlocie recurg cu încredere la cosmetice tot mai scumpe, la fel şi Alan simțea nevoia tot mai presantă să o absoarbă pe Serena.

Iar cînd era dispusă să petreacă mai mult timp ieşind în lume cu el, era îmbătat de sentimentul minunat că fie şi numai o atingere, o răsuflare uşoară erau

elixirul tinereții eterne. Fireşte că era perfect săptămîna viitoare. A întins timid mîna să-i mîngîie umărul îmbrăcat în piele, dar Serena dispăruse în biroul ei fără ca el să-şi dea seama.

N-ar trebui să o atingă la birou totuşi, şi-a zis Alan. N-ar trebui să o atingă deloc, nu ?

Oare asta să fie o legătură, cînd nu făceau altceva decît să-şi petreacă o seară bînd bere şi ascultînd vechi formații de rock'n'roll în cafenele şi cluburi?

Pînă acum Alan s-a convins singur că toată treaba era nevinovată, pur şi simplu pentru faptul că, după el, o legătură nu era de natură să-ți trezească sentimentul de vinovăție decît atunci cînd ajungeai în patul şi în trupul unei femei.

Dar Jenny cum ar numi-o? s-a întrebat cu o tresărire care nu semăna cîtuşi de puțin cu sentimentul de vinovăție.

– Fireşte că n-am s-o mai fac. A fost ceva accidental. M-am lăsat copleşită de evenimente, îi spunea Jenny lui Sue la vestiar, după un meci scurt de tenis. A fost de parcă aş fi avut din nou 20 de ani, cînd era atît de uşor, de simplu şi de nostim să termini seara în pat cu cineva care tocmai ți-a cumpărat cina mai degrabă decît să găseşti un motiv ca să n-o faci.

S-a uitat repede în jur; putea să fie cineva în cabine să tragă cu urechea.

– Crezi că ai făcut-o pentru că erai supărată pe Alan?

– Probabil. Şi ştii, mi-am dat seama că, în afară de a preda lecțiile de flaut, nu ştiu să fac nimic altceva.

Nu am nici un fel de altă pregătire. Cei mai mulți muzicieni cu care am lucrat sînt acum şomeri.

– Ai putea să faci un curs în vreun domeniu, nu?

– Aş putea. Iar dacă eu şi Alan ne despărțim, evident va trebui să o fac. Este contabil, cu ani mulți de practică în reglarea conturilor în aşa manieră încît nevestele despărțite de soții lor să nu primească mai mult decît li se cuvine. Mă simt dintr-o dată foarte vulnerabilă din cauza faptului că nu sînt capabilă să cîştig bani. Deşi Alan cîştigă bine, aproape totul se duce pe întreținerea copiilor în şcoli. Ideea că s-ar putea să aibă pe altcineva mă face să-mi dau seama cît de dependentă financiar sînt de el. Este detestabil. Femei ca mine nu se prostituează, a zis, recunoscătoare că în clipa aceea tocmai îşi trăgea puloverul peste cap.

– Ei bine, ştii ce cred eu despre asta; într-un fel sau altul, toate o facem dacă ne-am căsătorit.

Cele două femei au ieşit şi au pornit alături spre parcare. Descuind maşina, Jenny a spus:

– Ştii, nu mi-l pot imagina pe Alan ieşind şi plătind ca să facă sex, dar, la o adică n-ar fi de mirare, nu? Nimeni nu ştie ce face vreunul dintre ei cînd nu sîntem noi acolo. Ştii, primesc încă telefoane ciudate; cine sînt toți bărbații ăştia care telefonează? Crezi că au neveste drăguțe şi copii dulci acasă? S-a simțit dintr-o dată îngrijorată pentru aceste familii nebănuitoare, ca şi cum era personal răspunzătoare pentru ademenirea soților.

– Cu amîndoi soții mi-am imaginat de obicei răul absolut, i-a spus mai curînd mîhnită Sue. Rareori am

fost dezamăgită de faptul că n-am avut dreptate. Probabil că există multe femei generoase şi bune ca tine, sau chiar şi bărbaţi, fireşte, care oferă genul de lucruri cu care bărbaţii au fost obişnuiţi în viaţa dusă înainte să se însoare. Probabil că, în cele din urmă, tocmai asta menţine căsniciile – să ai pe cineva drăguţ şi anonim la care să te furişezi şi să faci tot felul de lucruri nenocive.

– Slavă Domnului că cel puţin pot să spun da sau nu. Iar de acum înainte va fi categoric nu!

Ajunsă acasă, telefonul a sunat de două ori. Prima voce nu i-a plăcut deloc şi a închis, spunîndu-i că a greşit numărul.

Era absolut evident că trebuia să dea anunţurile în altă parte, undeva mai sigur decît în vitrina unui agent de publicitate. Al doilea telefon a fost ceva mai îngrijorător... vocea vag familiară a spus pur şi simplu – „Oh, perfect, voiam să ştiu dacă eşti acasă. Vin".

Şi a închis brusc. Jenny s-a uitat la ceas – era aproape vremea ca Polly să fie lăsată la poartă. S-a auzit soneria şi s-a dus să deschidă, toată numai zîmbet pentru fiica ei.

Dar la uşă era George Pemberton, ceva mai elegant decît de obicei, într-o jachetă din tweed cu nasturii greşit încheiaţi, ca şi cum s-ar fi grăbit şi ar fi fost nervos, în mînă cu un buchet de boboci de trandafiri – genul care au nevoie de o aspirină în apă ca să se deschidă.

– Oh, bună George, l-a întîmpinat Jenny, dispărîndu-i orice zîmbet. O aşteptam pe Polly.

– Oh, îmi pare rău, asta înseamnă că nu ai timp?

– Timp? a întrebat ea încercînd să-şi dea seama ce vrea să spună. Şi-a amintit vag ce şi-au spus unul altuia cînd au părăsit casa familiei Benton. Dumnezeule mare, şi-a zis, înăbuşindu-şi pornirea de a izbucni în rîs, doar nu crede... oh, cu siguranță că nu, nu George!

George traversase veranda şi acum era în vestibul.

– Fiona nu este prea pasionată de „muzică". Aş putea spune că este chiar afonă, i-a spus el cu un zîmbet nefamiliar, pe cale să devină lasciv. Aşa că m-am gîndit că aş putea să-mi iau lecțiile de flaut undeva în apropiere, ca să spun aşa.

Brusc, George a început să se caute în pantaloni, iar Jenny, îngrozită, a crezut că-şi desface deja fermoarul, acolo în vestibul, unde toată lumea putea să vadă totul prin uşa deschisă. Dar, cu uşurare, a văzut că de fapt a scos un teanc de bancnote.

– 50 de lire sterline să spunem? Bani gheață te aranjează? a întrebat-o nerăbdător.

CAPITOLUL 8

– Nu, George, categoric „nu mă aranjează"! – i-a spus cu fermitate privindu-l cu o undă de simpatie cînd i-a văzut expresia copilărească de dezamăgire. Bine că cel puțin n-a întrebat-o dacă acceptă card Visa! Îşi dorea din tot sufletul să izbucnească în rîs, dar a făcut eforturi să se abțină. Părea absolut pierdut, aşa cum stătea descurajat în vestibul, buchetul de trandafiri şi teancul de bancnote nefăcînd altceva decît să-i accentueze situația stînjenitoare în care se afla.

– Dar... am crezut... Aseară ai spus... a început George. Şi ştii, nu este absolut deloc neobişnuit, a continuat recăpătîndu-şi încrederea după ce a văzut că Jenny nici nu l-a pălmuit, nici nu a chemat poliția pentru moravuri. Citeşti despre asta tot timpul, femei care-şi mai întregesc veniturile călcînd un pic pe de lături, i-a spus zîmbind prosteşte.

– Atunci înseamnă că citeşti ce nu trebuie, i-a re-

plicat prompt Jenny, îngrozită de ideea de a amesteca afacerile cu vecinii. Ce-ai zice acum să intrăm în bucătărie şi să bem un ceai. Polly trebuie să sosească din clipă în clipă.

– N-ai să-i spui Fionei, nu? a întrebat-o cu o expresie de panică.

– N-aş îndrăzni! i-a replicat rîzînd. Polly a fost prinsă citind *Playboy* la şcoală; am deja destule necazuri pentru faptul că sînt un părinte îngrozitor!

În clipa aceea, pe uşa din spate a năvălit Polly, trăgîndu-le după ea pe Harriet Caine şi pe mama ei, Ceci, aproape împotriva dorinţei acesteia.

– Mami, mami, eu şi Harriet vrem să mergem la Laser Leisure sîmbătă, iar mama Harrietei îi dă voie numai dacă spui tu că totul este în ordine. Apoi a adăugat, ca într-o şoaptă, pe scenă, şi cu o privire mascată spre Ceci: Crede că ar putea fi prea violent. Nu este, spune-i, a insistat Polly uitîndu-se convingător la Jenny.

Cu unghiile de un elegant roşu-Ferrari, Ceci Caine şi-a dat părul blond cu şuviţe pe spate şi a zîmbit cu o expresie de scuză.

– Îmi pare rău, a spus cu o voce plină, melodioasă, zîmbindu-i lui George cu un interes politicos. N-am auzit de aşa ceva, ce este asta, Polly, Laser Leisure? A aruncat din nou o privire scurtă spre George, aşezat în balansoar, cu buchetul de trandafiri încă pe genunchi, iar ochii ei bine conturaţi cu negru s-au mărit întrebător. Dacă era bunicul lui Polly, cu siguranţă că i-ar fi fost prezentată, nu? Jenny şi-a dat seama atît de curiozitatea lui Ceci, cît şi de subînţelesul între-

bării. Ce voia ea de fapt să ştie era dacă Laser Leisure este ceva vulgar.

– Am să le duc eu sîmbătă după-amiază, dacă vrei, Ceci. Polly a mai fost, ca dar, într-una din zilele ei de naştere. Nu este atît de îngrozitor pe cît pare.

Ceci s-a arătat doar ceva mai liniştită, întrebîndu-se totuşi dacă ar trebui să aibă încredere în judecata unei femei care se întreține în bucătărie cu un bărbat necunoscut, ce ținea pe genunchi un buchet de trandafiri. Dar cel puțin o să scape de Harriet o întreagă jumătate de zi! A zîmbit, cedînd cu grație.

– O, atunci e perfect, mulțumesc mult. Hai, Harriet, scumpo, este timpul să plecăm, a spus şi a aruncat peste umăr, spre George, o privire simulînd disperarea. Sînt atîtea de făcut – vioară în seara asta, balet mîine. Paaa!

– Păcat că nu are şi ore de flaut, mami, a intervenit Polly, întrebîndu-se de ce mama ei şi George au căpătat o interesantă nuanță de roz la spusele ei. O să-ți pierzi toți elevii, nu-i aşa?

Vineri seara, veniți acasă de la şcoala lor pregătitoare pentru a-şi petrece weekend-ul, gemenii Mathieson ascultau lista obişnuită de intrucțiuni domestice. Băieții nu mai erau deloc interesați de ea, pentru că nu varia niciodată.

Ei o numeau lista „nu-urilor", deoarece consta în întregime din lucruri pe care nu aveau voie să le facă – să nu joace fotbal în straturile de flori, să nu meargă în Common şi (Doamne fereşte !) în cartierul cu locuințe proprietate de stat, să nu strige unul la altul

dintr-un capăt al locuinței în celălalt, să nu uite să se spele pe mîini (înainte şi după orice activitate) şi să nu necăjească cumva pisicile.

După ce au coborît din Peugeot-ul de un alb strălucitor, băieții au rămas în fața verandei, aşteptînd ca mama lor să termine cu ordinele cu care îi plictisea de fiecare dată, trecîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul şi jucîndu-se cu pietrişul aleii.

– Şi să nu mîncați cereale în salon, le-a spus fluturînd cheia de la uşă, pe care o ținea în mînă, într-un mod uşor amenințător. Puteți să vă uitați la televizor după micul dejun, nu în timpul lui. A descuiat uşa, dar nu i-a lăsat să intre. Şi aveți grijă la picioare, a adăugat, uitîndu-se disperată la cele două perechi de picioare murdare şi în rapidă creştere de pe covoraşul ei din fața uşii. Papucii vă aşteaptă după uşă, aşa că vă puteți schimba pantofii ăştia imediat.

Sebastian, băiatul cel mai mare dintre cei doi gemeni, cu toată autoritatea pe care i-o dădeau cele zece minute cu care a venit mai devreme pe lume, a protestat:

– Oh, mami, nu pot să mai port papucii ăştia cu iepuraşi ! Am să-mi pun adidaşii. Vreau să spun că dacă vine cineva la noi? Marcus a rînjit şi a emis o pufnitură obscenă. Sebastian s-a încruntat la el reducîndu-l la tăcere, iar Carol s-a uitat nedumerită la amîndoi.

– Nu poți să stai cu adidaşii, a spus ea. Pantofii de tenis trebuie să fie de tenis, ca de obicei! V-am reținut oră pentru amîndoi, mîine dimineață, la club. O să vă placă. Părea să fie un ordin, aşa că băieții n-au con-

siderat necesar să răspundă. S-au schimbat, în pofida voinței lor şi în tăcere, în disprețuiții papuci din blană de animal şi, luîndu-şi bagajele au pornit pe scări să-şi ia în stăpînire dormitoarele atît de mult dorite, dar atît de exagerat de curate.

– Apropo, băieți, a strigat Carol după ei, încălcînd propria-i regulă. Mama lui Polly a spus că o să se ducă mîine după-amiază, împreună cu Polly şi cu prietena ei Harriet undeva, numit Laser Leisure. Să n-aud că vă plîngeți că este prea educativ pentru weekend-ul vostru liber. Un pic de ştiință în plus n-are ce să vă strice!

– Laser Leisure! Grooo-zav! Iu-hu! au exclamat băieții cît de tare au îndrăznit, în siguranța camerei lui Sebastian, aruncîndu-se încîntați pe pat şi sărind cît puteau de sus, lansînd raze imaginare de laser unul spre celălalt într-o manieră care ar fi făcut-o pe Carol să-i cheme imediat jos şi să-i pună să exerseze obligatoriu o oră la pian.

– Sper că mama lui Polly nu-i spune ce este de fapt Laser Leisure, a vorbit în cele din urmă Marcus, părînd îngrijorat.

– Sigur că n-o să-i spună. Ştie că n-o să ne mai dea niciodată voie să mergem undeva cu ea. Şi are nevoie de noi ca să ne jucăm cu Polly în vacanțe, i-a răspuns.

– Şi noi avem nevoie de Polly, a constatat morocănos Marcus, foarte conştient că unul din cele mai rele lucruri implicate de faptul că eşti trimis la şcoală departe îl reprezintă lipsa de prieteni locali pentru weekend-uri şi vacanțe.

A oftat, uitîndu-se cu o privire tînjitoare pe fereastră, spre cartierul din capătul drumului principal. Cît îi invidia pe copiii ăia care puteau să joace fotbal şi să se distreze pe străzi, care mergeau zilnic pe jos pînă la cea mai apropiată şcoală şi care aveau vaste posibilităţi de a-şi alege partenerii de delicte (uneori chiar în sensul literal al cuvîntului). „Sînteţi atît de norocoşi că vă aveţi unul pe altul" le spunea Carol mereu gemenilor.

Dar ei nu erau convinşi de asta. Ştiau ce pierd. Ar fi renunţat cu bucurie la toate privilegiile îndoielnice ale şcolii lor bune şi izolate pentru a hoinări şi ei pe străzile cartierului de vizavi, cu cămăşile scoase din pantaloni, mîncînd la micul dejun batoane de ciocolată, bînd interzisa Coca-Cola şi cu o ţigaretă de probă în mînă.

Visau să rîdă şi ei tare, şi să se împingă în staţiile de autobuz (spre indignarea doamnelor în vîrstă), să se rezeme de vitrinele magazinelor (spre indignarea proprietarilor lor), să se joace pe trotuarele pline de praf (spre indignarea trecătorilor). Acolo, la internatul lor disciplinat, bine organizat, existau foarte puţine posibilităţi să fii altceva decît deprimant de bun.

Dimineţile de sîmbătă urmau de obicei o schemă confortabilă pentru Alan. Se scula devreme, se bărbierea, dezlega cîteva cuvinte încrucişate, apoi pornea la cumpărături.

Sîmbetele erau rezervate gătitului, aprovizionării cu bere, pregătirii calmarilor, marinării cărnii – erau rezervate pregătirii a tot ce-i trecea prin minte că o să facă

deliciul lui Jenny şi destul de frecvenţilor lor oaspeţi la cină. Sîmbăta asta Alan a ieşit însă nu ca să meargă la magazinele alimentare, cu aromele lor îmbietoare. Aluziile vecinilor referitoare la timpul necesar refacerii operei Coventry după război denotau clar că era vremea să repare zidul aruncat în aer şi, cu o enormă silă, se îndrepta spre un mare magazin specializat unde spera să găsească ingredientele corespunzătoare cu care să repare singura lui încercare de a construi ceva.

A pus o casetă cu Rolling Stones la casetofonul maşinii şi a dat volumul la maximum. Soarele strălucea şi a încercat, fără să reuşească, să-şi recapete un optimism care să meargă cu muzica exaltantă. Ar fi preferat să se afle în îndrăgitul lui magazin de peşte examinînd scoicile sau cîntărind posibilităţile de a face bouillabaise[1].

Pescăria se afla într-un şir de magazine mici, prietenoase, specializate pe diferite produse. În dimineţile de sîmbătă Alan aştepta cu nerăbdare să se întîlnească cu bărbaţi cu aceleaşi preocupări ca el, care purtau pe braţ, fără să le fie cîtuşi de puţin jenă, coşuri franţuzeşti mari, pline cu tot felul de mirodenii şi discutînd despre brînzeturi exotice şi despre avantajele vinegretei din Xeres. În schimb, acum se îndrepta spre magazinul de unde urma să cumpere ingredientele pentru un weekend consacrat construcţiei.

---

1. O supă specialitate din peşte

Ajuns în parcare, a mai rămas o vreme în maşină ascultînd sfîrşitul melodiei „Satisfaction" şi bătînd ritmul cu degetele în volan. Copleşit de enormitatea sarcinii care-l aştepta, se gîndea la orice numai la asta nu.

În cele din urmă, nemaiputînd să amîne momentul decisiv, a luat un cărucior destul de mare încît să încapă în el material pentru o jumătate de casă şi a intrat în magazin.

Ajuns la raionul cu cărămizi, şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să se aştepte să găsească cărămizi exact la fel cu cele vechi, din stocul edwardian, folosite iniţial în construirea zidului.

A luat culoarea pe care a considerat-o cea mai apropiată cu restul zidului, sperînd că n-o să observe nimeni diferenţa.

Acum, simţea spatele maşinii ciudat de greu, amintindu-i de vacanţele de vară, cînd se îndrepta spre vreo staţiune, supraîncărcat cu bagaj – tot felul de echipamente sportive, surf-board-ul lui Polly şi obişnuita cutie cu cărţi de vacanţă a lui Jenny.

Mi-ar prinde bine o vacanţă, şi-a zis cu mintea absentă în timp ce conducea pe M-4, ratînd astfel ieşirea spre drumul către casă.

A mers înainte spre Hammersmith şi, cînd a ajuns acolo, în loc să întoarcă peste pod, spre casă, a mers mai departe spre Kensington, gîndindu-se la început vag, apoi din ce în ce mai categoric, la Serena.

Acum ştia unde locuieşte. După o seară petrecută în compania muzicii country încîntătoare şi relaxante a lui Joe Walsh, joi, Serena i-a permis să o conducă

acasă. Toată seara s-a chinuit cum să o convingă să facă lucrul ăsta ca, în cele din urmă, să fie fericită să se urce în maşina lui; franjurile jachetei ei de piele balansau în toate direcţiile cînd Alan lua curbele nervos, încercînd cu disperare să se abţină să nu-i pună mîna pe coapsa zveltă, strînsă în lycra.

Nu mai putea să se prefacă acum că interesul manifestat faţă de ea nu era de ordin carnal. Ajunşi în faţa apartamentului Serenei, Alan a oprit motorul, aşteptînd, fără ca măcar să respire, să fie invitat înăuntru pentru o cafea şi orice altceva i-ar fi putut oferi seara şi Serena.

A simţit cum îl lasă puterile de dorinţă pentru trupul ei suplu cînd s-a răsucit să deschidă portiera. Exact în clipa cînd s-a întors să-i adreseze un zîmbet dulce de rămas bun, Alan a remarcat o uşă deschisă şi o siluetă bondoacă, cu părul blond şi răvăşit ca nişte ţepi, profilîndu-se în lumină.

Arăta, şi-a zis el atunci, ca o nevastă furioasă, cu braţele încrucişate ferm în poziţia „unde-ai-fost-pînă-la-ora-asta"!

Vinovat, s-a gîndit la Jenny, care niciodată nu a fost genul ăsta de soţie şi a avut întotdeauna încredere în el, predînd-o fără tragere de inimă pe Serena tovarăşei de apartament care spumega.

O altă oportunitate pierdută, şi-a zis, simţindu-se bătrîn şi avînd senzaţia că atît timpul cît şi şansele expiră cu repeziciune.

A intrat în viteză pe strada Serenei, putînd să audă zgomotul făcut de sacul de ciment care se lovea de cărămizile din portbagaj.

A oprit pe partea opusă apartamentului Serenei şi a oprit motorul, dorindu-şi apoi să nu fi ales un loc atît de apropiat.

S-a întrebat dacă n-ar trebui să coboare şi să se uite în portbagaj pentru a vedea dacă nu cumva sacul cu ciment s-o fi rupt.

Ştia că mai avea acolo şi două sticle de apă minerală şi în minte i-a apărut imaginea cărămizilor, cimentului şi apei ridicîndu-se singure într-un zid.

Din clădirea de vizavi a apărut o femeie, nu Serena, şi speriat a pornit motorul. Să fie oare femeia aceea micuță şi furioasă de cu o seară în urmă? s-a întrebat riscînd să arunce o privire. Atrasă de zgomotul motorului femeia s-a uitat exact în clipa respectivă la el, iar Alan, cuprins de panică, a demarat brusc, constatînd că îi tremurau mîinile pe volan cînd a luat-o înapoi spre centru, apoi peste podul de peste Tamisa, îndreptîndu-se spre căminul lui şi spre securitatea pe care i- o oferea.

În momentul acela, Jenny vorbea la telefon cu Serena.

– Îmi pare rău, Alan este plecat, spunea Jenny, cu o voce ca de gheață şi un ton aproape de secretară.

Din seră o auzea pe eleva ei de 11 ani, Georgina Smythe, cum ucidea cu flautul „dansul spritelor binecuvîntate“ a lui Gluck, întrebîndu-se de ce oare nu renunță la învățarea acestui instrument elevi fără de speranță cum era cea prezentă.

– Regret că vă deranjez, dar cred că mi-am lăsat eşarfa în maşina lui Alan seara trecută. N-aş vrea să

o pierd, ştiţi, este un *Chanel* superb, împrumutată de la mami, a continuat vocea mătăsoasă, aproape ca de copil a Serenei.

Jenny i-a promis că o să se uite după eşarfă, gîndind în sinea ei ce armă potrivită ar fi pentru a-l strangula pe Alan. Oare să fie ăsta un semn din partea Serenei că, în mod categoric, este în plină desfăşurare o legătură amoroasă? s-a întrebat Jenny întorcîndu-se să o supravegheze pe Georgina.

Sau a fost un dublu bluff – adică legătura exista, dar, fiind atît de închisă în legătură cu asta, Serena se prefăcea că totul este nevinovat. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, telefonul a supărat-o cumplit.

Şi-a luat propriul flaut pentru a-i arăta Georgine cum ar trebui interpretată piesa, dar, pentru că degetele îi tremurau de furie, a reuşit să cînte aproape la fel de prost ca eleva ei.

– Amîndouă va trebui să exersăm pentru săptămîna viitoare, a spus renunţînd la încercare şi vrînd să facă o glumă. Poate că una din noi o s-o cînte cum trebuie pînă atunci!

– Aţi mai fost vreodată pînă acum? i-a întrebat Polly pe Sebastian şi Marcus, în maşină, în drum spre Laser Leisure.

– Nu, dar aproape toată lumea de la şcoală a fost. Ardeam de nerăbdare să mergem şi noi, i-a răspuns Sebastian.

Polly le-a aruncat o privire plină de superioritate băieţilor şi Harrietei, fălindu-se cu înaltul ei statut de trăgător-cu-Laser experimentat.

De-abia aştepta să conducă bătălia care urma şi să fie cîştigătorul absolut la sfîrşitul după-amiezii.

Gemenii păreau puţin cam nervoşi, şi-a zis Jenny privindu-i în oglinda retrovizoare. Şi aveau şi de ce, şi-a dat ea seama, ştiind că nu teama de joc îi îngrijora, ci teama de ceea ce ar fi putut spune Carol dacă ar fi ştiut unde se duc de fapt.

Era un joc pe echipe, în care copii hiperexcitaţi se bombardau cu raze laser, scorul fiind înregistrat de senzori prinşi de trupurile lor. A cotit intrînd în parcare, cu speranţa că poate unul din gemeni va cîştiga.

Alan era bine avansat în activitatea de reconstruire a zidului cînd s-a întors Jenny cu copiii. Intrînd pe alee, roţile maşinii au stîrnit praful şi au aruncat pietricelele care au căzut în mortarul lui, amestecat şi preparat cu grijă, ca o delicată Hollandaise. Din cauza curentului produs de maşină, ghidul „Reader's Digest DIY" a căzut din poziţia în care era proptit pe o grămadă de cărămizi şi a aterizat în găleata cu apă, stropindu-l şi înfuriindu-l.

Marcus, pe care-l atrăgea tot ce părea murdar şi dezordonat, a sărit din maşina şi a venit să inspecteze progresul făcut de Alan şi să vadă dacă îşi poate oferi serviciile.

– Cărămizile au altă culoare, a observat el imediat.

– Speram ca nimeni să nu-şi dea seama, a replicat Alan, aruncînd o mistrie plină de mortar pe zid.

– Ei bine, Marcus a observat, a zis înţepată Polly, urmărindu-l pe tatăl ei cum, în mod curios, capătă el însuşi culoarea cărămizilor.

Alan a scrîşnit din dinți.

– De ce nu vă duceți voi copii în casă ca să mîncați ceva? le-a spus cu ochii la Harriet, care-şi inspecta pantofii după ce a călcat într-o mică băltoacă de ciment.

– Am mîncat. Am fost la McDonald's, a spus Sebastian foarte mîndru. Bieții copii, s-a gîndit Alan, probabil că Paul şi Carol îi avertizează să-şi ferească ochii de hamburgeri. Probabil cred că s-ar molipsi de ceva rău dacă ar mînca, ceva cum ar fi, de exemplu, vreun accent de nedorit.

Jenny i-a chemat pe copii înăuntru, dar văzînd în ce hal le arată pantofii după ce au călcat prin resturile de moloz, i-a trimis imediat înapoi, să se joace în grădină.

A rămas în cadrul uşii privindu-l pe Alan cum amestecă cimentul şi a decis că din punctul ei de vedere nu era momentul ideal să menționeze telefonul Serenei.

Cînd îi va spune voia ca el să nu aibă unde să se uite în altă parte decît direct la ea, să nu aibă posibilitatea de a-şi masca vina concentrîndu-se asupra alinierii cărămizilor.

– Hai să mergem în Common! le-a strigat direct Polly, îndreptîndu-se spre poarta din spate. Sebastian şi Marcus au ezitat, uitîndu-se unul la altul, apoi la fetele care erau de-acum departe, după care le-au urmat.

– Ar fi bine să nu se afle, a avertizat Sebastian, gîndindu-se la tiranica lui mamă, avîntîndu-se amîndoi

după cele două fete spre poarta deschisă şi spre Common-ul cel interzis.

– De la mine n-o să afle, i-a replicat Marcus. Dar n-o să-i placă deloc cum arată pantofii mei. Alergînd, se uita la pantofi, a căror piele bine lustruită era acum acoperită de o peliculă fină de ciment.

– Este vina ei, trebuia să ne lase să ne luăm adidaşii. Oricum, n-o să dea vina pe tine, ci pe tatăl lui Polly pentru că a făcut o asemenea mizerie. A împrăştiat chestia aia pe tot trotuarul.

Odată afară din grădină şi în drum spre Common, băieţii s-au oprit şi, la fel ca nişte căţeluşi, au început să adulmece aerul nefamiliar. Mirosea a ferigă şi a iarbă umedă. În căutarea vreunei prăzi nevinovate, una dintre pisicile siameze ale familiei Mathieson, eliberată de regulile parentale, stătea la pîndă printre ciorchinii de clopoţei timpurii.

– Sîntem aici! s-a auzit vocea lui Polly din spatele unui tufiş de gherghine.

– Veniţi şi găsiţi-ne! a adăugat cîntat şi Harriet.

Sebastian şi Marcus s-au uitat rapid în jur pentru a se asigura că nu se vede nici un părinte şi au sărit în tufişul dens. Harriet a năvălit din spatele gherghinului şi l-a înşfăcat pe Marcus, răsucindu-i braţul.

– Tu eşti Marcus. Te recunosc că eşti îmbrăcat în tricoul roşu. Ce se întîmplă cînd nu aveţi haine pe voi? Cum puteţi fi deosebiţi atunci?

Marcus, neobişnuit să se lupte cu fetele şi, într-un fel sigur că auzise că nici nu trebuie să faci lucrul ăsta, a rămas pasiv, în timp ce Harriet l-a trîntit jos şi a încălecat pe pieptul lui.

– Asta-i toată chestia, proasto. Sîntem identici, i-a spus Sebastian cu îngîmfare. Nu putem fi deosebiți unul de altul. Păstra o distanță prudentă de Polly şi-i zîmbea Harrietei, aşezîndu-se şi rupînd flori.

– Părul lui Seb este puțin mai lung, a constatat Harriet, cercetîndu-i bine pe amîndoi. Şi cred că are pistrui mai mulți.

– Eu sînt un cap rotund[1]. Seb nu este, a reuşit să şoptească cu voce uşor strangulată Marcus, din poziția lui de pernă pentru Harriet. Îl încălecase serios, cu un picior de o parte şi unul de cealaltă, şi-l ținea zdravăn țintuit de pămînt. O să fiu tot pătat pe spate de iarbă, şi-a zis el, dorindu-şi din toată inima să i se permită să se ridice în picioare.

– Ce este un cap rotund? a întrebat Polly. Adică precum Cavalerii şi Oliver Cromwell, şi toată istoria?

– Faptul că eşti un cap rotund nu te face să arăți altfel, a rostit cu dispreț Harriet. Oricum nu în secolul ăsta, a adăugat cu toată autoritatea conferită de un recent studiu şcolar.

– O, ba da! a protestat Marcus prinzînd prea tîrziu semnalele de avertizare ale fratelui său.

– Gura, Marc! a răcnit Sebastian simțind privirile lui Polly urmărindu-l cum roşeşte. Aşa cum era sigur, următoarea ei remarcă a fost:

– O.K., atunci arătați-ne! Ce parte anatomică a voastră este un cap rotund?

---

1. Roundhead – cap rotund, poreclă dată partizanilor lui Cromwell

Băieții n-au scos un cuvințel. Lui Marcus nu i-a trecut prin minte că există oameni pe planetă care să nu cunoască termenii folosiți la şcoala lui pentru penisul circumcis şi cel necircumcis. S-au uitat unul la altul, iar fetițele aşteptau. Tăcerea lor i-a spus clar lui Polly ce anume parte anatomică trebuia să vadă. Era absolut obişnuită să-l vadă uneori pe Alan umblînd prin casă gol, fără ca el să prezinte nici un interes, deşi, în ultima vreme nu şi pe Ben, care trecea rapid din dormitor în baie cu halatul bine strîns pe el, pentru orice eventualitate. Curiozitatea lui Polly era în alertă maximă. Ştia cum arată un penis şi le privea cu mare dispreț la şcoală pe fetele care îndrăzneau să recunoască că ele nu ştiau lucrul ăsta; nu s-a gîndit însă niciodată la posibilitatea ca unele penisuri să se deosebească de altele. Brusc, Polly a sărit şi ea pe Marcus şi a început să-l tragă de pantaloni.

– Dă-te jooos! a răcnit băiatul, zbătîndu-se cu disperare sub greutatea Harrietei.

Sebastian s-a aruncat şi el deasupra grămezii, luptîndu-se cu toții de-a valma cîteva clipe.

– Dacă ne arătați, vă arătăm şi noi ceva interesant, cu adevărat interesant, i-a ademenit Polly, ridicîndu-se şi scoțîndu-şi semințele de păpădie din păr. Atît de interesant, încît o să vă puteți lăuda cu asta în fața tuturor băieților de la şcoală!

Din siguranța unui puiet de stejar, Sebastian s-a gîndit la acele părți anatomice ale fetelor pe care nu le-a văzut încă, pe care probabil că nimeni din şcoală nu le văzuse şi la cît de geloşi vor fi toți dacă asta era ceea ce promitea Polly să le arate. Harriet i-a aruncat

fetei o privire plină de îndoială, ca şi cum nu era sigură că este gata să facă ce spunea ea. Pe Sebastian nu-l deranja să-şi arate cocoşelul – mama lui şi infirmiera şcolii se uitau tot timpul la el să vadă dacă nu s-a strîns prea tare la capăt, aşa cum s-a întîmplat cu a lui Marcus şi dacă nu trebuie cumva tăiat împrejur.

– O.K., ce ne arătaţi în schimb? a întrebat el.

– Bine, aţi văzut vreodată... Polly vorbea rar şi se uita la Harriet ca să se asigure că poate conta pe faptul că i se va alătura şi ea.

Băieţii s-au aplecat în faţă nerăbdători. Polly a întrebat într-o şoaptă puternică, emoţionată:

– Aţi văzut vreodată un cadavru?

Marcus a scos exclamaţie, Seb părea sceptic, iar Harriet se uita nedumerită la Polly, întrebîndu-se ce are de gînd.

– Da. Ştiu unde este unul, aproape, într-adevăr foarte aproape de locul pe care staţi voi acum! a continuat Polly cu ochi strălucitori de importanţa dramatică a momentului. Şi numai eu ştiu, aşa că va trebui să faceţi ce vă spun eu dacă vreţi să-l vedeţi!

Lui Marcus i s-a făcut pielea de găină de frică. Nu voia să vadă cîtuşi de puţin pe cineva mort, dar şi mai mult nu voia de fapt ca Polly să afle asta. A urmat un moment de tăcere în care se luau deciziile.

Fără tragere de inimă, dar oftînd a inevitabilitate, Marcus s-a ridicat şi a început să umble la pantaloni. S-a întrebat dacă Polly o să-l atingă şi dacă n-o să i se ridice. S-a gîndit în clipa acea cît de invidioşi vor fi băieţii din clasa lui cînd le va spune. Spera că se poate bizui pe Seb ca să exagereze puţin lucrurile, să

facă în aşa fel încît totul să pară infinit mai lipsit de bunăcuviinţă decît inspecţia rece, tăcută, aproape clinică pe care o făceau acum Polly şi Harriet. După cîteva minute, Sebastian a împins-o pe Harriet, care se apropiase cam periculos de mult, înapoi în iarbă şi s-a îmbrăcat în grabă.

– Gata. Acum hai să vedem persoana aia moartă, a cerut el răspicat.

– Oh, n-am spus că este o persoană, nu? Sînt sigură că n-am... a continuat Polly, furişîndu-se spre gardul grădinii şi uitîndu-se vicleană la băieţi.

Uşurată, Harriet a înţeles şi a intrat în joc.

– Nu, n-a spus că e vorba de o persoană, n-a spus nici o clipă aşa ceva! le-a aruncat ea disprețuitoare băieţilor, luînd-o la goană spre Polly şi spre siguranţă.

– Am să vă arăt totuşi un cadavru. Ceva ce a mai rămas dintr-un iepure bătrîn mîncat de-o vulpe... le-a strigat Polly peste umăr, rîzînd. După colţul ăsta... şi a dispărut după un gherghin. Sebastian şi Marcus au pornit după fete hotărîţi să se răzbune. Deodată s-au auzit două ţipete de-ţi îngheţa sîngele în vine.

– Se prefac, a spus Marcus. O să vedeţi cînd o să punem mîna pe voi! a răcnit el.

– Da, o să le luăm chiloţii, merită să le facem asta, a spus şi Sebastian aruncîndu-se în tufiş. În clipa aceea a îngheţat pe loc cu ochii la ceea ce le-a făcut pe fete să ţipe. Harriet îşi ţinea mîna la gură ca şi cum era pe punctul să vomite. Ochii lui Polly erau plini de groază. Toţi patru priveau înţepeniţi trupul contorsionat, cu gura deschisă, al bătrînei doamne Fingell.

CAPITOLUL 9

– Atacată, a fost verdictul imediat şi autorizat al lui Paul Mathieson, deşi doamna Fingell nu avea nici un semn evident că ar fi fost lovită.

Paul, Carol, Jenny, Sue şi cei patru copii stăteau în jurul trupului nemişcat, muți ca la priveghi.

Harvey şi Laura Benstone călcau cu grijă pe iarba udă îndreptîndu-se spre grup şi îndemnîndu-le discret să fie respectuoase pe fetițele care se alergau şi țipau în libertatea spațiului deschis cu care nu erau obişnuite.

– Alan telefonează la poliție şi cheamă o ambulanță, a spus în şoaptă Jenny, tremurînd înspăimîntată de prezența cadavrului.

– N-are rost să vină o ambulanță, a comenat Paul. O să vină poliția cu maşina lor mortuară. Firește, nu încă, avînd în vedere că este o crimă..., a continuat, mîndru de vastele lui cunoştințe în materie.

Atotştiutorul ăsta afurisit, şi-a zis Jenny, apropi-

indu-se de Sue şi strecurîndu-şi braţul pe sub al ei în căutare de căldură şi alinare.

– Sîntem siguri că este moartă? a întrebat deodată Sue. Vreau să spun, n-ar trebui să-i facem respiraţie gură-la-gură sau ceva de genul ăsta?

S-a auzit clar foşnet de iarbă din cauza mişcării vinovate de picioare. Nimeni nu era de fapt dispus să o atingă pe doamna Fingell şi să vadă dacă mai respiră sau mai are puls. Chiar şi vie emana un anumit miros de descompunere.

– Oh, Dumnezeule, simt că o să leşin, a spus slab Laura, ducîndu-şi o mînă moale la frunte.

– Să mergem acasă, dragă. Să ducem fetele de aici. N-ar trebui să vadă aşa ceva, a zis Harvey trăgînd-o pe Laura de braţ. Apoi s-a întors spre ceilalţi simţind că ar trebui să se scuze pentru curiozitatea lor ruşinoasă. Am venit numai ca să vedem dacă putem fi cu ceva de ajutor... a murmurat el. Jenny a simţit cum trupul lui Sue tresaltă uşor şi şi-a dat seama că încerca să se abţină să nu chicotească, treabă tipică pentru ea. Să luăm noi cîinele ei? a continuat Harvey, dornic să fie util, pornind după pudelul oranj al doamnei Fingell, care adulmeca fericit în jurul unui stejar.

– Vor trebui să înconjoare cu panglică această parte din Common, a intervenit Paul, privind în jur. Şi să acopere corpul. N-ar trebui să ne aflăm aici, sincer vorbind, pentru că distrugem dovezile.

Jenny studia faţa lui Paul care vibra toată de agitaţie şi importanţă.

– Ca reprezentant al vostru pentru acţiunea „De veghe-n cartier", a început el pompos, consider că

trebuie să vă recomand să vă întoarceți cu toții la casele voastre şi să aşteptați să fiți convocați pentru a depune mărturie. Eu va trebui să aştept aici, fireşte. Poliția o să vrea fără îndoială să vă interogheze pe toți la timpul potrivit... A fost întrerupt de un smiorcăit zgomotos din partea lui Carol, care, spre uimirea lui Jenny, chiar plîngea.

– Oh, ce ce întîmplă cu lumea asta? a izbucnit dintr-o dată dramatic Carol, punînd cîte un braț protector în jurul umerilor celor doi gemeni ai ei, foarte stînjeniți. O sărmană bătrînă nu poate nici măcar să-şi plimbe cățelul în Common fără să fie atacată şi omorîtă de o bandă de criminali din cartierul de locuințe proprietate de stat. A ridicat ochii în sus, ca şi cum aştepta un răspuns din ceruri.

Sue şi-a acoperit fața cu mîna, nemaiputîndu-se abține. Paul a zîmbit spre ea plin de înțelegere onctuoasă, fără să-şi dea seama că Sue masca astfel un acces de rîs.

Jenny a împuns-o ca să înceteze, simțind că nici ea nu-şi va mai putea controla mult zîmbetul păcătos şi cu totul nepotrivit ce amenința să-i înflorească pe propria-i față.

Polițiştii au sosit în număr suficient de mare ca să-l satisfacă pe Paul. S-a grăbit să le iasă în întîmpinare, mîndru şi convins că, de data asta, în sfîrşit avea ceva ce nu însemna irosire de timp pentru ei.

– N-ar trebui să o acoperim? a auzit el vocea lui Polly în clipa în care tocmai se întîlnea cu sergentul de-acum cunoscut.

A urmat un strigăt furios de protest şi o serie de

țipete şocate, iar Paul şi polițiştii s-au grăbit spre micul grup din jurul cadavrului.

Sue rîdea acum dezlănțuită, ținîndu-se cu amîndouă mîinile de Jenny. Lacrimile lui Carol s-au oprit brusc şi acum se uita cu furie mută la doamna Fingell, care începuse să se zvîrcolească.

– Unde este cadavrul? l-a întrebat sergentul pe Paul.

– Era moartă...! Acum un minut..., s-a bîlbîit el.

– Moartă de beată, mai probabil, a spus un polițist tînăr făcîndu-i cu ochiul lui Sue.

S-a aplecat să se uite mai bine la doamna Fingell şi a întors-o pe o parte, dînd la iveală o sticlă goală de vin.

– Începuse să devină cam neconfortabil, a spus doamna Fingell, înşfăcînd sticla şi aruncînd-o în tufişuri. Una mai puțin pentru bună, a constatat chicotind malițioasă.

– Vrea cineva s-o ducă pe această doamnă acasă? a întrebat sergentul uitîndu-se la cei din jur.

Carol ținea gura strînsă pungă în semn de dezaprobare, Jenny neştiind dacă pentru Paul, Polly sau doamna Fingell.

– O ducem noi, a intervenit Sue, aplecîndu-se şi apucînd unul din brațele scheletice ale doamnei Fingell pentru a o ajuta să se ridice. Haide, scumpo. O să-ți facem o ceaşcă cu ceai.

– Ceaiul este o porcărie, a replicat doamna Fingell, reuşind să se ridice şi uitîndu-se printre copaci ca să vadă cît de sus era soarele. Eu cred că mai degrabă este vremea să bem un gin.

Sue şi Jenny au luat-o de braţe pe bătrîna doamnă şi au escortat- o cu grijă înapoi în Close, urmate la o distanţă sigură de un şir de cîini, vecini şi copii.

Polly mergea înainte, cu o mînă în şold, cu cealaltă învîrtind un băţ, ca şi cum ar fi condus majoretele Shangri la din Putney.

Alan era încă pe trotuar, netezind ultimul mortar, cînd mica procesiune a ajuns în dreptul lui.

– Oh, mă bucur să văd că sînteţi bine! a exclamat el, zîmbind prosteşte doamnei Fingell.

– Nu-ţi face probleme în ce o priveşte, n-a păţit nimic, a spus Carol întunecată; uitîndu-se apoi mai atentă la zid, s-a înviorat brusc de ceea ce a văzut. Ţi-ai dat seamna că toate cărămizile astea noi nu sînt absolut deloc culoarea potrivită? l-a întrebat dulce pe Alan.

– Pun eu ceainicul la foc, s-a oferit Jenny în timp ce împreună cu Sue au intrat în camera de zi cu doamna Fingell care se clătina fericită şi au aşezat-o pe canapea. Cred că ginul chiar ar da-o gata.

– Bună idee, a fost de acord Sue. Oricum, chiar dacă ea nu vrea, eu tot la ceai m-am gîndit.

– Nu este nevoie să vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă, a bombănit doamna Fingell, ridicîndu-şi picioarele pe canapea şi aşezîndu-se confortabil pe perne. Toţi fac aşa, nora mea, copiii ei, oamenii de la Asistenţa socială...

– Iartă-ne, a spus Sue. Vă este foame? Putem să vă pregătim ceva de mîncare?

Jenny, care căuta în bucătărie ceai şi lapte, a făcut

o grimasă spre Sue, prin uşa larg deschisă. Dulapurile erau aproape goale.

– Mă duc eu la magazin să vă fac cumpărături dacă vreți, s-a oferit Sue.

– Nu este nevoie. Vine băiatul meu mai tîrziu. Mă ia la el la cină. Singurul lucru la care se pricepe nevasta aia a lui este gătitul.

– Poftim ceaiul, a spus Jenny aducînd tava şi punînd-o pe o măsuță plină de praf lîngă un mare şi vechi pian la fel de prăfuit. Am găsit şi nişte biscuiți.

Cățeluşul urît mirositor, returnat de Harvey, a început să schelălăie cerînd de mîncare, iar Sue l-a dus la bucătărie, unde a găsit o conservă de *Chum*.

Jenny a turnat ceaiul şi a aruncat o privire scurtă, plină de fascinație, prin încăpere. Perdelele erau un model din anii '60, de un maro îndrăzneț cu flori oranj, genul ce mai putea fi văzut acum numai în unele departamente rămase fără pacienți ale spitalelor vechi.

Covorul a fost, evident, bun la vremea lui, cu mult timp în urmă, de un verde-iarbă, acum cu pete mai întunecate ce puteau fi un indiciu al incontinenței cățelului oranj (sau chiar a doamnei Fingell, şi-a zis cu dezgust Jenny).

Pe peretele de un galben-bejuliu de deasupra căminului atîrna un steag american mare. Uitîndu-se pe pian, Jenny a remarcat o bogată colecție de fotografii alb-negru, vreo 20, care la o mai atentă privire s-au dovedit a fi toate ale unor tineri americani în uniforma armatei SUA.

– Te uiți la băieții mei, nu? a întrebat-o cu afecțiune doamna Fingell, răsucindu-se puțin pe canapea.

– Da. Cine sînt? Prieteni de-ai dumneavoastră? Rude?

Doamna Fingell a chicotit.

– Poți să le spui rude. De ordin carnal. Unul dintre ei este tatăl lui Lance al meu.

Sue a venit lîngă Jenny şi, împreună, s-au uitat la fotografii.

– Oh, interesant, care dintre ei? a întrebat Sue.

Doamna Fingell a pufnit încîntată în cana de ceai.

– Dumnezeule mare, de unde să ştiu? Poate să fie oricare dintre ei. Sau unul dintre alți vreo doi care n-au avut fotografii la ei pe atunci. Mi-a plăcut să fac colecție de fotografii. A oftat, cuprinsă de amintiri.

Sue şi Jenny s-au uitat una la alta, întrebîndu-se dacă au auzit bine.

– Dar cu siguranță..., a început Sue, după care s-a oprit. Să decizi care din doi sau trei bărbați ar putea fi tatăl copilului tău era o dificultate de înțeles, dar care din 20 sau chiar mai mulți...

– V-am şocat, nu? Doamna Fingell, încîntată de ea, se uita la Sue. Voi astea tinere nu ştiți nici pe jumătate ce s-a întîmplat. Cum credeți că am rezistat în război? Credeți că raționalizarea şi toate celelalte au fost făcute pe o bază echitabilă? S-a ridicat şi s-a întins după ceai, înmuind un biscuit în el. Familia mea a fost bombardată în Fast End. Ar fi trebuit să mă mut într-o locuință de prefabricate şi, dacă aveam noroc, pînă acum aş fi putut avea un apartament la ultimul etaj al unuia dintre blocurile-închisoare proprietate de stat. Dar nu puteai să trăieşti ca şi cum n-ar mai fi existat un mîine şi erai în stare să faci orice. Pentru

tine şi pentru ai tăi. Toate chestiile alea despre dragostea pentru aproapele tău, n-am prea văzut aşa ceva. Au fost vremuri în care cîinii se mîncau între ei. Iar oamenii mîncau cîini, am văzut cu ochii mei. Ştiți, de fapt mătuşa mea chiar a gătit o bucată de cocker spaniel pe care a găsit-o pe o terasă bombardată. Cînd îți vezi familia ajunsă în halul ăsta, nu este deloc greu să te culci cu cineva pentru o livră de cîrnați, vă spun eu.

– Răsplata păcatului, casa asta, i-a spus Sue lui Jenny mai tîrziu, în timp ce închideau cu grijă poarta din față a doamnei Fingell.

– Mă întreb cînd s-o fi retras? s-a amuzat Jenny, privind lemnăria putrezită a geamurilor şi grădina neîngrijită. Asta pune mica mea aventură într-o perspectivă umilă, nu-i aşa? Nu departe de casa mea trăieşte o femeie care s-a prostituat pentru a supraviețui.

– Ei bine, ar fi putut să-şi ia un alt fel de slujbă după război, a argumentat Sue. Deşi ca tîrfă îți poți stabili singură orele de muncă şi poți să-ți iei liber cînd ai copilul bolnav. Mă întreb dacă de fapt a fost măritată vreodată sau dacă nu cumva îşi spune „doamnă" aşa cum obişnuiesc să-şi spună întotdeauna bucătăresele.

– Închipuieşte-ți ce ar spune Mathiesonii dacă ar şti. Nu una, ci două case cu proastă reputație într-o mică enclavă periferică!

Alan stătea întins pe canapea. Venind pe alee, Jenny îl putea vedea pe fereastră, cu picioarele în

sus, cu berea în mînă şi cu ochii pe jumătate închişi. Arăta de parcă avea de gînd să stea toată noaptea acolo, secătuit şi epuizat de eforturile cerute de repararea zidului.

A intrat în casă şi s-a trezit imediat peste ea cu Daisy, care cobora în fugă scările urmărită de Ben, care s-a împiedicat şi a ratat ultimele două trepte, căzînd grămadă la picioarele ei.

– Hei, mai încet! le-a zis ridicîndu-l pe Ben. Ce s-a întîmplat?

– Mi-a luat căştile, i-a spus Ben, întinzîndu-se să le înşface din mîna lui Daisy.

– Păi tu tot pleci, aşa că n-ai nevoie de ele.

– Ba am nevoie cît timp mă pregătesc! s-a răstit el la Daisy.

Jenny şi-a zis că la vîrsta lor n-ar trebui să fie ea care să arbitreze situaţia şi s-a dus direct în bucătărie, uitîndu-se ce să pregătească pentru cină şi dorindu-şi să nu audă discuţia dintre copiii ei.

– Nu, n-ai nevoie, i-a replicat Daisy, ai să le mînjeşti cu pastă de dinţi sau cu altceva. Şi ce-i mirosul ăsta? l-a întrebat strîmbînd din nas.

– After-shave-ul, i-a răspuns Ben, roşind tot şi pornind înapoi pe scări.

– After ce? a răcnit după el.

– E geloasă pentru că ea nu poate să se ducă nicăieri, s-a aplecat el peste balustradă, adresîndu-i-se lui Jenny pentru ajutor.

– Nu vreau să ştiu. Certaţi-vă între voi! i-a răspuns Jenny.

Nici nu este de mirare că Alan se gîndeşte la alt-

ceva, şi-a zis ea găsind suficiente ingrediente pentru o Salade Nicoise.

Probabil că, zăcînd acolo pe canapea, chiar în clipa asta îşi doreşte să fie undeva unde este linişte şi pace, cu cineva liniştit şi paşnic.

În timp ce fierbea ouăle şi tăia roşiile, şi-a imaginat-o pe Serena într-un apartament în culori calde şi liniştitoare, cu sculpturi delicate şi pline de gust, cu ornamente de sticlă neciobite, cu pernuțe în mătase crem fără nici o pată.

Şi-a imaginat un pat lat, poate din lemn de culoare deschisă, îmbrăcat în lenjerie de mătase pură în care nu se ascund copii de zece ani ca să se joace şi să chicotească.

Un pat plin cu perne îmbrăcate în dantelă albă veche, cu parfum de *Floris*, pe care nu le manevrează neglijent un adolescent pentru a-şi face din ele un cuibuşor din care să urmărească la TV serialul „Neighbours“[1] sau să monopolizeze telefonul.

A oftat şi a pregătit repede un sos pentru salată, conştientă că n-o să fie la fel de bun precum cel făcut de Alan, dar nevrînd să joace rolul soției neajutorate şi să-l deranjeze.

Serena n-ar avea nici o problemă în privința sosului pentru salată, şi-a zis bătînd cu şi mai multă nădejde.

Alan ar fi probabil încîntat să fie servit cu chestiile

---

1. Vecinii

alea gata făcute, din sticlă, a la Paul Newman, de către obiectul dorințelor sale.

Ben şi-a dat seama că a exagerat cu after-shave-ul. Dacă-l poți simți tu însuți, şi-a zis el, atunci probabil că este prea mult.

Nu trebuia să se simtă decît o adiere, doar atît cît Emma să-l adulmece cu apeciere cînd îşi va freca năsucul de gîtul lui.

Nu trebuie să fie atît de puternic încît să-i lăcrimeze ochii. A început să se frămînte gîndindu-se la Emma în timp ce traversa Close în drum spre casa lui Oliver.

Nu voia să transpire şi şi-a dat în trei rînduri cu deodorantul *„Right Guard"*, dar imaginea care-i tot apărea în minte – Emma aranjîndu-şi fustița de sport care-i expunea coapsele – era cît se poate de irezistibilă.

A simțit că începe să aibă o erecție chiar în clipa aceea şi vrînd să se potolească, a încercat să se concentreze asupra celuilalt sentiment pe care-l avea aproape întotdeauna cînd se ducea la Oliver – un fel de teroare pură, deoarece Oliver locuia chiar în mijlocul cartierului de bocuri, la fel de dominat de blocurile-turn cum era Close.

Casa lui avea patru dormitoare, iar familia numeroasă - şase copii – era condusă haotic în direcții anarhice de nişte părinți foşti hippy.

Ben mergea cu mîna dreaptă în buzunar, ținînd strîns un pachețel cu trei uncii de drog.

Nu-şi putea permite să se lase jefuit, pentru că

atunci el şi Oliver n-ar mai avea nici un profit. Traversînd strada principală prin faţa casei din colţ a lui Sue Kennedy, a tras adînc aer în piept şi a intrat în cartierul de blocuri, ocolind cu grijă grămezile de murdărie de cîine lăsate de enorma populaţie de dobermani şi ciobăneşti germani.

Ar fi fost bine dacă ar fi putut să împrumute Airdale-ul lui Sue doar pentru a-l ajuta să reverseze în siguranţă spaţiul deschis care se vedea în faţa lui şi unde grupuri de băieţi, în treninguri, cu basmale la gît şi şepci de baseball puse cu cozorocul la spate, se învîrteau în cerc pe biciclete. Cînd a ajuns în dreptul lor l-au privit cu curiozitate şi suspiciune.

– Te duci acasă la Mick? i-a strigat unul din băieţi.

Uluit, Ben s-a uitat în jur ca să fie sigur că băiatul i se adresează într-adevăr lui.

– Da, tu! Semeni cu unul dintre colegii fratelui lui. Băieţii s-au apropiat acum de el, mergînd destul de aproape, în cerc în jurul lui, suficient ca să-l intimideze. Îi era imposibil, cu basmalele alea legate peste jumătatea de jos a feţei, să le vadă expresiile.

Mîna în care strîngea drogul s-a înfierbîntat, întrebîndu-se dacă nu cumva chestia respectivă o să se topească.

– Da, mă duc acasă la Mick, le-a răspuns cît mai calm posibil. Copiii nu sînt mai mari decît Polly, şi-a zis el, îndoindu-se foarte tare că „Right Guard" o să reziste întreaga seară.

– Spune-i că-l aşteptăm şi că ne plictisim, a vorbit un altul.

– O.K., am să-i spun, i-a răspuns Ben parcurcînd

ultima bucățică a pieței şi întrebîndu-se dacă n-or să pună mîna pe el de îndată ce se va angaja în pasajul îngust ce ducea spre casa lui Oliver.

– Salut, i-au strigat băieții, reluîndu-şi plimbarea în cerc în jurul pieței.

Am ajuns precum Carol Mathieson, mă sperii de oricine nu face parte din acelaşi trib cu mine, şi-a zis Ben acum cînd era oarecum în siguranță.

„Să iasă" însemna pentru Ben şi prietenii lui în special să găsească un loc unde să se adune şi să fie cît mai multe fete. Toate localurile unde se distrau adolescenții au fost închise de proprietarii care se temeau pentru mobilierul lor sau care îşi doreau profituri mai grase.

Nici măcar în cartierul de blocuri nu mai aveau voie după ora 7 p.m. în centrul destinat comunității, care a fost preluat pentru şedințele de bingo. Cele două discoteci locale cereau 2,50 lire sterline pentru o sticlă de bere mexicană slabă şi nu primeau tineri sub 25 de ani sau tineri în blugi, pantaloni de trening sau piele. În oraş, poliția patrula în cupluri, împrăştiind grupurile de adolescenți plictisiți care căutau să se distreze.

Ben şi Oliver, dotat fiecare cu provizia de băutură pentru acea seară, se îndreptau acum spre malul rîului, lîngă pod, atenți să vadă dacă nu cumva sînt urmăriți de forțe ostile.

Amîndoi erau conştienți de faptul că felul în care-şi purtau părul îi trăda clar că sînt elevi, iar hainele, în pofida unei impresii de neglijență, dar foarte la modă, erau prea curate.

– Crezi că Emma o să fie acolo? l-a întrebat pe Oliver pentru a 14-a oară, cînd în raza lor vizuală a apărut grupul de puşti de pe pajiştea de lîngă pod.

– S-ar putea să fie, s-ar putea să nu fie, i-a răspuns Oliver, nefiindu-i de nici un ajutor.

Atitudinea lui, a considerat Ben, era mai curînd de indiferență, dacă lipseşte o anumită fată, găseşti oricînd alta disponibilă. Grupul de lîngă pod era format din vreo 15 adolescenți care nu aveau alt loc mai bun unde să meargă.

Era un fel de omogenitate în ce-i priveşte: fetele – îndrăznețe şi pline de ele de la şcoala lui Polly, iar băieții impertinenți, cu aere, de la cea a lui Ben.

Printr-un fel de consens acesta era locul unde toți ştiau că se pot aduna în absența unei petreceri sau a ceva mai sigur.

O pereche de polițişti stăteau aplecați peste parapetul podului, doar pentru a se asigura că nici unul dintre copii n-o să cadă beat în rîu, destul de snobi încît să creadă că oricum este puțin probabil ca vreo persoană din acest grup să folosească droguri sau ca aici să izbucnească vreo ceartă la care să se scoată cuțitul.

– Deci Daisy nu vine, nu? l-a întrebat Oliver pe Ben pentru a fi sigur înainte de a se simți liber să-şi reverse atențiile lui de-o seară asupra unei fete cu păr blond şi cîrlionțat, pe nume Lucy.

– Nu, o vreme n-o să se arate, excepție făcînd faptul că are un plan pentru a se furişa din casă în seara petrecerii de la Sophie, chiar dacă ar fi să-şi piardă şi viața în încercarea respectivă, zice ea.

– Ştii, ideal ar fi să mă păstrez pentru ea pînă atunci, a spus Oliver zîmbind peste capul lui Ben spre mutrişoara de vulpiță a lui Lucy. Dar ştii cum este, trebuie să exersezi ca să...

A ridicat din umeri şi l-a părăsit, ducîndu-se să-i ofere o sorbitură din sticla lui de cidru lui Lucy cea veselă.

Emma a apărut cu Sophie zece minute mai tîrziu. Ben, care era în al nouălea cer pentru că vînduse aproape toată marfa, păstrîndu-şi doar un pic pentru el, şi-a dorit dintr-o dată să fi fost şi Daisy acolo şi să stea amîndoi de vorbă, iar Emma să li se alăture.

Acum, neputînd să se bizuie decît pe el însuşi, a simțit din nou cum se înfierbîntă urmărind-o cu privirea cum coboară panta malului.

Era îmbrăcată într-o fustă lungă înflorată, absolut transparentă, peste colanți negri.

Pe măsură ce se apropia, Ben a văzut prin țesătura translucidă că purta un top negru care-i lăsa descoperită o porțiune înnebunitoare de piele goală în jurul mijlocului.

Este lată cam de o palmă, s-a trezit zicîndu-şi şi simțind cum i se înmoaie mîinile, la capătul brațelor lui ca de maimuță.

Seara era destul de rece, iar între a fi la modă şi în a se simți bine, Emma a ales evident prima variantă şi o să fie nevoie ca mai tîrziu cineva să o încălzească. Ben de-abia aştepta!

Carol şi Paul i-au dus pe gemeni la un spectacol, devreme, cu „Cartea Junglei", la Odeon.

– E important să le oferim ceva ca să uite evenimentele petrecute în după-amiaza asta, i-a spus Carol lui Paul după fiasco-ul din Comoon.

Paul sperase să joace bowling cu băieții în grădină, pregătindu-i pentru vară.

Se şi vedea mîndru, în soare, pe terenul de sport al şcolii, unde numeroşi reprezentanți ai unor şcoli publice se înghesuiau să ofere burse sportive gemenilor pentru succesele „acelor minunați băieți Mathieson".

Pe jumătate pierdut în visul lui, îşi pregătea brațul pentru aruncarea bilei şi brusc şi-a surprins imaginea în oglinda din hol, ciudată şi straniu deformată.

Din spate se reflecta una din pisicile siameze, întinsă şi mulțumită de ea pe masă, lîngă aranjamentul de o precizie militărească de garoafe fără nici un parfum făcut de Carol.

Ciudat cum pisicii i se permite să-şi lase blana pe orice suprafață îi place, în timp ce el, o ființă omenească matură, era admonestat sever dacă lăsa fie şi numai un fir de păr rătăcit în duş.

S-a uitat mai îndeaproape la imaginea lui din oglindă şi şi-a trecut cu grijă degetele prin păr, verificînd apoi să vadă cît îi mai cade.

Destul de mult în ultima vreme.

A luat din nou poziția pentru aruncarea bilei, simțind în umăr o împunsătură pe care sezonul trecut nu a avut-o.

– Mergem, nu? Carol n-a aşteptat inevitabilul gest de acord, luîndu-şi deja haina. Mergem la ceva uşor, care să nu-i solicite. Cred că ar trebui să rîdă.

Nu poți să rîzi la comandă, şi-a zis Paul, frecîndu-şi spata umărului.

Trebuie să fii în formă ca să fii polițist, reflecta Ben în timp ce alerga, întrebîndu-se dacă pantalonii de rugby or să fie la înălțime pentru a-l ajuta să scape. A fost vina lui Luke, care, lacom, a încercat să obțină profit vînzînd din uncia de drog luată de la Ben şi Oliver unui tip pe care nu-l cunoşteau.

Tipul a bănuit ceva şi l-a luat la întrebări pe Luke care nici nu a apucat bine să răspundă că a a văzut cum apar ca prin farmec vreo zece amici ai respectivului, toți îmbrăcați în treninguri mari ca să pară mai solizi.

– Fugi! a răcnit Oliver fără să mai fie nevoie, pentru că el şi Ben şi ceilalți din grupul lor erau deja pe pod, pierzîndu-se într-o clipă în mulțimea de sîmbătă seara din oraş. Polițiştii, alertați pe parcurs de toată agitația, au pornit şi ei vînătoarea.

Ben a profitat de şansă, de moment şi de Emma, trăgînd-o pe o alee de lîngă Odeon. Aruncînd o privire scurtă înapoi, peste umăr, l-a văzut în colț pe unul dintre urmăritori ezitînd, cu şapca de baseball în mînă pentru a alerga mai iute.

De teamă ca băiatul să nu-l depisteze, a tras-o pe Emma în intrîndul unei uşi şi a început să o sărute cu foc. Cînd ea s-a retras să protesteze, Ben i-a pus un deget pe buzele moi, privind peste umărul ei.

– Numai pînă cînd pleacă. Or să creadă că sîntem un cuplu de îndrăgostiți, i-a explicat el, întrebîndu-se dacă o să scape.

Recunoscător că îşi recăpătase respiraţia normală după atîta alergat, a început să o sărute din nou, încîntat că acum participa şi ea cu entuziasm. Dintr-o dată, exact în clipa în care Ben îşi băga degetul mare sub topul Emmei, lîngă ei s-a deschis o uşă, ieşind în grabă o familie care fusese evident la cinema. Un băiat a vomitat cu zgomot pe trotuar.

– Ar fi trebuit să ne spui că ai mîncat o porcărie la prînz! a auzit Ben vocea furioasă a lui Carol admonestîndu-l pe Sebastian.

Paul stătea în apropiere, mutîndu-se de pe un picior pe altul, îngrijorat pentru cazul în care Carol i-ar ordona să curețe pavajul, ceea ce ar fi făcut dacă Sebastian ar fi fost un cățel. Ben a tras cu ochiul peste umărul Emmei, văzînd-o pe Carol cum se apleacă şi-i şterge fața fiului ei; colanții de un roz-pal i s-au întins bine pe fund, dînd pentru o clipă impresia că este goală de la talie în jos, iar Ben a simțit o tresărire familiară în vintrele lui deja ultrastimulate.

A oftat adînc în părul cu miros de *paciouli* al Emmei. Atît de multe femei şi atît de puțin timp! şi-a zis el.

A fost o seară plicticoasă. Jenny nu a găsit nimic interesant la TV, terminase de desfăcut cuvintele încrucişate şi n-avea de gînd să-şi strice ochii lucrînd la lumina lămpii. Daisy, ca să fie sigură că toată lumea îşi dădea seama cît de mult urăşte faptul că este pedepsită să nu iasă din casă, a umblat tot timpul de colo-colo, oftînd şi negăsindu-şi locul, scriind ostentativ în jurnal întinsă pe canapea, uitîndu-se la părinți ca

şi cum cugeta la modalităţi noi şi teribile de a descrie felul crud în care o tratau. Alan băuse aproape toată sticla de vin şi căzuse într-o letargie profundă, deloc ispititoare.

Jenny şi-a zis că mai bine ar fi dus-o pe Polly să vadă „Cartea Junglei", deşi mai văzuseră amîndouă filmul. În cele din urmă a hotărît că cel mai interesant lucru pe care-l putea face este să se culce şi, în drum spre scară, s-a dus să-i deschidă uşa lui Biggies, care mieuna.

– Ai la bucătărie o uşiţă pentru o pisică ascultătoare, i-a spus motanului aplecîndu-se să-l mîngîie pe urechiuşele precum catifeaua.

Uitîndu-se în noaptea răcoroasă, a remarcat că maşina lui Alan este parcată mult prea aproape de uşa din faţă. Asta i-a amintit de conversaţia despre eşarfă, avută cu Serena. În toată confuzia după-amiezii, cu „uciderea" doamnei Fingell şi cearta dintre copiii ei, Jenny a uitat de intenţia de a-l aborda pe Alan în legătură cu convorbirea telefonică.

A ieşit în aerul rece, a deschis portiera şoferului şi a căutat în torpedou, unde a găsit numai o hartă, un ghid pentru hoteluri şi o lanternă care nu funcţiona. A răsfoit puţin ghidul, întrebîndu-se dacă nu caută hanuri mici şi intime de ţară marcate poate cu vreun nenorocit de asterisc, dar nu era nimic. Eşarfa se afla în spate, exact sub marginea scaunului pentru pasagerul din faţă.

A ridicat-o cu vîrful degetelor, uitîndu-se la ea de parcă ar fi dat peste un prezervativ folosit. În camera de zi, unde era cald şi bine, Alan, răsturnat pe ca-

napea, începuse să sforăie. Nerăbdătoare, l-a zgîlțîit şi i-a arătat eşarfa.

– O prietenă de-a ta, Serena cred că a spus că o cheamă, a sunat şi a zis că vrea eşarfa înapoi. A lăsat-o în maşina ta. Jenny a dat drumul eşarfei care a planat delicat în aer căzînd elegant pe pieptul lui Alan. Bombănind pentru că era trezit din somn, Alan a luat-o în mînă, apoi i-a dat brusc drumul pe covor ca şi cum i-ar fi fost frică să nu lase amprente incriminatoare pe ea.

– A cui ai spus că este? a întrebat frecîndu-şi ochii somnoroşi.

Jenny îl urmărea cu calm, încercînd să fie obiectivă în legătură cu faptul dacă reacționa sau nu cu vinovăție. Era prea obosită ca să-şi dea seama. A urmat o scurtă şi meditativă tăcere.

– Oh, da! Serena! a exclamat dintr-o dată Alan, ca şi cum încă nu şi-ar fi dat seama cine era.

Mesajul pe care încerca să-l transmită spunea că nu era vorba de cineva destul de special ca să-şi amintească – oare cîte femei obişnuia să ducă el cu maşina? Purtarea lui i-a amintit lui Jenny de cea a lui Polly cînd era întrebată de ceva spart în mod misterios: „Oh, acea ferfurie! A, da, acum îmi amintesc!"

– Da, am dus-o serile trecute acasă de la slujbă. S-a ridicat iute, prea iute, şi s-a clătinat uşor.

Ce să fi însemnat asta? s-a întrebat Jenny. O scădere de tensiune sau lipsă de concentrare? Alan a luat paharele goale de pe măsuța pentru cafea, fără să se uite la ea. Eşarfa zăcea pe jos ca o băltoacă colorată pe care nimeni nu voia să o curețe.

– A, lucrezi cu ea, nu? l-a întrebat Jenny indiferentă, înfoind pernele pe canapea aproape tot atît de lipsită de orice dorință ca şi Alan să stabilească un contact vizual sincer. Alan a căscat şi s-a întins.

– Este în perioada de probă, nepoata lui Bernard. Afurisit nepotismul ăsta, nu crezi? Alan i-a zîmbit, a luat paharele şi sticla goală de vin şi le-a dus la bucătărie. Deci Serena era pur şi simplu o colegă mai mică.

– Am s-o pun în spatele maşinii, ca să n-o uiți, a strigat Jenny după el, ridicînd bucățica pătrată de mătase moale.

S-a dus repede la maşină şi a aruncat-o pe locul din față, după care s-a îndreptat direct spre baia de jos ca să-şi spele de pe mîini parfumul Serenei, frecîndu-se cu sîrg, la fel ca Lady Macbeth. Două lucruri o deranjau destul de mult. Primul – de ce era eşarfa în spatele maşinii?

Ar fi oare naivă dacă ar crede că i-a căzut pur şi simplu fără să-şi dea seama în timp ce Serena călătorea inocentă pe scaunul din față? Sau ar fi mai realist să presupună că Alan şi Serena s-au giugiulit, ca nişte adolescenți, pe bancheta din spate a maşinii, parcată, aşa cum făcea Sue, pe una dintre numeroasele străzi din Common?

Celălalt lucru care nu-i dădea pace lui Jenny era o simplă chestiune de matematică. Dacă Alan are de gînd să o țină pe Serena în accesorii *Chanel*, asta ar subția considerabil venitul rămas pentru întreținerea familiei lui.

CAPITOLUL 10

Alan ştia că o să aibă probleme; a ştiut toată noaptea, chiar imediat după ce s-a spălat pe dinţi şi a început în mod automat să-şi împacheteze obiectele de toaletă, dîndu-şi seama că a uitat complet să-i spună lui Jenny despre revizia din Leicestershire şi că va lipsi de acasă două nopţi.

Totodată, a fost o duminică foarte tensionată. Polly a refuzat să mănînce carnea pe care el şi-a dat atîta silinţă să o pregătească pur şi simplu din cauză că şi-a asigurat familia că o protejează de maladia vacii nebune anunţînd că lotul ăsta de carne provenea dintr-o cireadă a cărei necontaminare era oficial garantată.

– Acum uite ce ai făcut, a bombănit Daisy la el cînd Polly a izbucnit imediat în lacrimi din solidaritate cu animalele sacrificate.

– Oh, sărmanele de ele! s-a tînguit ea, împingînd feliile suculente de carne pe marginea farfuriei.

Şi nici nu a fost vina lui că a uitat despre revizie, şi-a spus Alan. Cu toată acea tevatură de sîmbătă cu doamna Fingell şi repararea zidului (a fost oare cineva recunoscător? A apreciat ce a făcut el? L-a felicitat?), lucrurile care aveau importanţă i-au zburat din minte ca nişte ţigle luate de furtună de pe acoperiş.

Cei de la birou nu i-au spus încă pe cine trimit cu el. Nici nu îndrăznea să se gîndească la asta. De obicei, Jenny nu-i făcea nici un fel de probleme. Întotdeauna glumea că absenţa lui îi oferă posibilitatea să aibă două zile de regim şi să facă toate lucrurile alea femeieşti cum ar fi retuşarea rădăcinii părului şi epilarea, sau orice altceva de genul ăsta pe care de fapt pretind că nu le fac niciodată.

Jenny nu era genul de soţie care să se supere că este singură acasă şi, practic, chiar le disprețuia pe cele care făceau aşa ceva. Carol Mathieson se plîngea că este prea nervoasă ca să poată dormi dacă e Paul în casă, deşi n-a mai fost auzită spunînd lucrul ăsta în ultima vreme, pentru că George Pemberton, beat, la o petrecere de Crăciun, s-a aplecat spre ea şi şi-a oferit discret serviciile ca paznic pe timpul nopţii.

De data asta Jenny s-a uitat totuşi la Alan ca şi cum acesta plănuia o absenţă permanentă din viaţa de familie, poate împreună cu banii, nu prea mulţi cum erau în momentul ăsta, din contul de la bancă.

– De ce nu mi-ai spus? Este cam neaşteptat, nu? a spus ea, ca şi cum Alan se furişa sub impulsul momentului ca să facă cine ştie ce grozăvie.

Cînd, de fapt, se gîndea el sumbru, nu era vorba de altceva decît de o nouă analiză deprimantă a fi-

nanțelor unui cîntăreț care nu prea mai avea de lucru, încă o încercare de a-şi convinge un client că venitul lui în rapidă împuținare nu-i mai permite să stea la *Ritz* ori de cîte ori merge la Londra să-şi cumpere o cămaşă sau două.

Nu a vrut să o trezească, dar, simțind dintr-o dată o tandrețe plină de vinovăție față de trupul ei moale şi cuibărit în căldura patului, s-a aplecat peste ea şi a sărutat-o.

– Cît este ceasul? a mormăit deschizînd numai pe jumătate ochii.

– Numai 6:30. Mai ai secole la dispoziție, a şoptit el, băgînd mîna pe sub pătură şi mîngăindu-i coapsa fierbinte, dorindu-şi să fi putut să mai rămînă şi el în pat.

– Oh, Dumnezeule! Şi este luni! a exclamat şi s-a ridicat drept în fund, ținîndu-se cu mîna de cap, care i se învîrtea din cauza mişcării bruşte. Echipa trimisă de Laura filmează astăzi în bucătărie! Am promis că scot totul de acolo pînă la 7:30!

A coborît imediat din pat, iminenta plecare a lui Alan pierzîndu- şi în clipa asta absolut orice importanță.

– Nici nu ştiu cum o să mă descurc şi cu examenul lui Polly şi cu totul. Şi-a luat halatul pe ea şi a pornit în grabă pe scări spre mansardă ca să-l trezească pe Ben, a făcut apoi un tur prin camerele fetelor, trăgînd cuverturile de pe ele şi draperiile de la ferestre, dîndu-le clar de înțeles că trebuie să se scoale. Întoarsă în dormitor, în timp ce-şi scotea colanții şi chiloții din sertare, şi-a aruncat ochii spre baie, unde l-a surprins

pe Alan gol şi mulţumit de el, făcînd cu zgomot pipi în poziţia lui favorită – fără să-şi folosească mîinile, cu pelvisul împins în faţă şi foarte preocupat să-şi aranjeze părul trăgîndu-l pe frunte, în stilul lui favorit din tinereţe. Se admira singur în oglinda de pe perete, fluierînd vesel „Honky, Tonk Women". Nu-mi place deloc cînd face asta, şi-a zis ea: cu cine naiba crede că seamănă? Era sigură că n-ar face aşa ceva cu Serena prin preajmă.

– Examene împuţite! a bombănit Polly în bucătărie, aşezîndu-se pe scaunul ei la masă.

– Polly! Să nu mai spui aşa ceva!

Polly putea uneori să mănînce chinuitor de încet.

– Ce, examene? a întrebat copila fără jenă, făcînd ochii mari şi înfuriind-o şi mai tare pe mama ei.

– Oh, Poll, nu astăzi, te rog! S-a apucat să şteargă pe jos cu o cîrpă udă, încercînd, fără nici o eficienţă, să facă curăţenie în timp ce copiii mai mîncau încă. Probabil că cei din echipa de filmare or să arunce o privire în jur şi or să traverseze drumul pentru a merge în bucătăria permanent sterilă a lui Carol Mathieson.

– S-ar putea să nu fac foarte bine, a avertizat Polly, cu o expresie vicleană pe faţă. S-ar putea să fiu încă şocată.

– De faptul că ai găsit pe cineva dormind cu două zile în urmă? a întrebat-o Daisy cu sarcasmul ei grav. Ce vrei să facă mami, să trimită un bilet prin care să te scuze? Şi a început să chicotească. Îmi şi imaginez faţa doamnei Pemberton...

Jenny a izbucnit în rîs, a ridicat geanta de şcoală a lui Daisy de sub masă şi i-a aruncat-o în braţe.

– Ține, este timpul să o ştergeți cu toții de aici. Bucătăria asta o să aducă bani astăzi. Ben, mai ia o felie de pîine prăjită cu tine, a adăugat ea, permanent îngrijorată că, în curînd, s-ar putea ca băiatul ei să fie cea mai înaltă şi mai scheletică ființă umană de pe pămînt. Şi nu-ți mai face probleme, Polly, a spus ea ridicînd fetița de pe scaun şi îmbrățişînd-o. Lucrul cel mai rău care se poate întîmpla este să nu faci într-adevăr totul chiar atît de strălucit! Asta, atîta vreme cît îți dai toată silința. Mai există nenumărate alte şcoli, iar dacă şcoala asta nu vrea să te păstreze, este pierderea lor.

A sărutat-o şi a trimis-o afară să se urce în maşina lui Ceci. Polly a pornit încet, străduindu-se din răsputeri să trezească compasiunea. Ajunsă la poartă, i-a mai făcut o dată semn cu mîna lui Jenny.

– După-amiază vin eu să vă iau! i-a strigat Jenny pe neaşteptate, ştiind foarte bine că Polly umbla în mod deliberat la corzile sensibile. Spune-i lui Ceci!

– Tocmai dau colțul! a auzit-o strigînd, în timp ce ea o urmărea pe Ceci cum întoarce maşina în fața casei familiei Mathieson. Laura a apărut alergînd pe alee; la ora asta inumană emana un miros delicat de cosmetice. Neavînd alte treburi la prima oră, Laura era deja îmbrăcată aşa cum se cuvine şi, aşa cum a spus, cei cu filmarea tocmai dădeau colțul. O cavalcadă de patru sau cinci camionete a pătruns în Close, ocupînd suficient spațiu ca să-i deranjeze pe toți ceilalți locuitori care nu erau plătiți pentru prezența lor. Un camion mare, argintiu, pe ale cărui laterale scria mare „Se filmează!“, a oprit în fața aleii ce ducea spre

casa alăturată, iar Jenny s-a întors nervoasă în vestibul cînd a surprins-o pe Carol Mathieson la ferestra ei, trăgînd deoparte perdelele. Un Porsche gri metalizat a intrat plin de siguranță pe alee exact în clipa în care Jenny era pe punctul să se ascundă în spatele uşii.

– Bună, trebuie să fii Jennifer, a strigat şoferul oprind motorul. Eu sînt Hugo Hamilton, regizorul acestei filmări.

– Bună, Hugo. Laura a înaintat zîmbindu-i ademenitor bărbatului atrăgător, uşor grizonat.

Arăta foarte bine, şi-a zis Jenny şi, foarte conştient de lucrul ăsta, s-a extras încet din Porsche ca pentru a sublinia că nu există maşină pe măsura staturii lui impresionante.

Era îmbrăcat în blugi, prespălați, o cămaşă de denim care arăta suspicios de nouă şi o geacă din piele foarte obosită. În picioare avea nişte cizme de cowboy de o asemenea extravaganță, încît, dacă ar fi fost de față, Carol s-ar fi simțit obligată să-l avertizeze că ar putea fi jefuit de ele dacă se aventurează pe proprietatea comunală.

Jenny şi Hugo şi-au strîns mîna, după care, cu un zîmbet care a dezvăluit nişte dinți perfecți şi cu un „Bună, scumpo, cum merge treaba?", Hugo a depus un sărut în aerul care mîngîia obrazul Laurei.

– Îmi pare rău, dar mă tem că nu-i puteți lăsa să parcheze acolo, i-a spus Jenny lui Hugo. Vecinii ar putea avea nevoie să intre şi să iasă. Puteți bloca totuşi aleea asta, a adăugat îngrijorată să nu plece şi să folosească altă locație. În capul ei, Jenny îşi făcuse

deja socotelile în ce priveşte taxa pe trimestrul următor pentru Polly.

– Cei care urmează să vină la mine nu vor sosi pînă la 8:30, a spus Laura, aruncînd priviri furişe, pline de curiozitate, dincolo de Jenny, în casă, să vadă dacă a pregătit bucătăria conform instrucțiunilor. Fac catalogul pentru Crăciunul viitor. Deja! i-a explicat Laura lui Hugo, uitîndu-se la ceas şi ferindu-se în timp ce tot felul de cutii mari din aluminiu erau depozitate pe veranda lui Jenny. Mă puteam lipsi cu bucurie de toate astea astăzi. Cred că s-ar putea să fiu însărcinată! a şoptit ea tare. Ori asta, ori îmi vine ciclul chiar în clipa asta.

Un bărbat cu barbă mare, care căra proiectoarele, a făcut o grimasă pe care numai Jenny a putut-o vedea şi s-a dus spre uşa din față, departe de discuția dintre cele două femei. Laura îşi pipăia sînul stîng, fără să-i pese de toată activitatea din jurul ei.

– Pentru că în ambele cazuri dor. Nu pot să spun cu certitudine. Trebuie să fac un test, dar nu pot cînd casa este plină de oameni.

– Perfect scumpo, bine lucrat, ca întotdeauna! a strigat Hugo la Laura din bucătăria lui Jenny. Fără nici un fel de ceremonie a început să rearanjeze mobila, punînd scaunele unul peste altul şi împingînd masa spre seră. O să fie perfect aici, cred, i-a spus bărbosului, care făcea tot felul de lucruri complicate cu o umbrelă argintie.

– Să vă fac cîte o cafea? s-a gîndit Jenny să le ofere.

– Nu, nu, nu trebuie să le dai nimic! a dojenit-o

imediat Laura. Pentru asta este afară camionul de la Katy Katerer. Ei asigură totul, dar absolut totul. Dacă vei fi aici, a adăugat Laura cu o voce care sugera clar că Jenny trebuie să plece şi să-şi petreacă ziua la Tate Gallery, s-ar putea să-ți servească chiar şi ție prînzul!

– Atunci eu nu trebuie să fiu prezentă? Dacă apare o situație de urgență sau vor să ştie unde sînt prizele, sau dacă sună telefonul? Oh, Dumnezeule, bărbați care să vrea lecții de flaut...

– Sincer, Jen, este mai bine să nu vezi ce-ți fac în casă. Deşi, a adăugat iute, nici n-ai să-ți dai seama că au fost aici, la drept vorbind. Doar că...

– Masa aici, cred Kev, îi spunea Hugo bărbosului, care se lupta să intre pe uşă cu jumătatea de sus a unei mese mari, rotunde, din lemn de pin, urmat de o blondă cu o pereche de scaune.

– Masa mea ce are? a întrebat-o Jenny pe Laura.

– Asta ca să le dea de lucru stiliştilor şi celor de la recuzită. Nu-ți face probleme din cauza asta şi, pentru Dumnezeu, nu o lua ca pe ceva personal, i-a dat Laura instrucțiuni.

Jenny se uita cum îi este dezmembrată bucătăria, nutrind gînduri criminale în ce-l priveşte pe Alan, care a scăpat încă o dată pe motivul că trebuie să meargă la muncă, după care s-a dus să-şi facă duş şi să se simtă şi ea din nou o ființă umană.

Ieşind din baie înfăşurată într-un prosop, gîndindu-se ce-ar putea implica de fapt călătoria de afaceri a lui Alan, a tresărit văzînd-o pe Sue stînd cu picioarele încrucişate pe patul ei şi citind „Country Living".

– Dumnezeule, m-ai speriat! a exclamat Jenny. Am crezut că eşti unul din cei din echipa de filmare, care vrea să-mi ia şi dormitorul. De jos, dinspre bucătărie, se auzeau bufnituri, zgomote alarmante şi tot felul de strigăte îngrijorătoare.

– De fapt am venit să te scot din casă. Nu poţi să rămîi aici cu toţi oamenii ăştia, ai să înnebuneşti făcîndu-ţi griji pentru zugrăveală. Am să te scot să luăm prînzul şi să ne prefacem că sîntem două doamne ieşite la cumpărături.

– O.K., dar trebuie să fiu înapoi la timp ca să o iau pe Polly de la şcoală. Este ziua în care are loc marele examen! Şi-a luat din dulap o fustă lungă roz, în timp ce Sue cerceta colecţia de cosmetice de pe măsuţa ei de toaletă.

– Chestia asta chiar este bună de ceva? a întrebat ea citind instrucţiunile de pe flaconul cu soluţie pentru tratarea celulitei. Şi-a pus puţină pe dosul mîinii, a masat bine şi a început să miroasă.

– Dacă face ceva? a întrebat Jenny zîmbind în oglindă, 25 de lire sterline aruncate în vînt! M-au păcălit.

– Pe tine şi pe încă un milion. Hai să o ducem să ne dea banii înapoi, i-a spus Sue băgînd flaconul în poşetă.

– Nu fi proastă! Cum putem dovedi că nu a avut nici un efect?

– Aşteaptă şi-ai să vezi, i-a răspuns Sue maliţioasă. Am un plan, dar nu-l pot pune în aplicare de una singură.

– Oh, Dumnezeule, a gemut Jenny, o să facem

scandal? Mi-a ajuns ce am avut deja cu Alan, cu Daisy şi cu Ben, cu toţi oamenii ăia, acolo jos, cu examenul lui Polly...

– Nu, o să ne distrăm, îţi promit. Vrei să se facă dreptate, nu? Ei bine, ai cumpăra ceva ce n-a fost de nici un folos şi m-am gîndit la o modalitate de a-ţi primi banii înapoi, asta este tot, i-a spus Sue neaşteptat de simplu. Şi după ce luăm banii înapoi, putem să cumpărăm ceva pentru bătrîna doamnă Fingell şi să mergem la ea să vedem cum se mai simte. Apropo, cum merge afacerea? Curg ofertele de gustoşi, iartă-mă că folosesc cuvîntul ăsta, de clienţi gustoşi? a întrebat-o chicotind.

– Nu, fireşte că nu! i-a răspuns Jenny dorindu-şi să nu-i fi dezvăluit niciodată lui Sue îngrozitorul adevăr. Ţi-am spus că nu a fost decît o scăpare, dar, Dumnezeule, ne-ar prinde bine banii. Contabilitatea nu mai este ce a fost. De aceea am închiriat şi bucătăria; aduce o groază de bani. Aş închiria mai degrabă toată casa decît pe mine – nu trebuie să-mi fac probleme că m-aş putea molipsi de ceva, că aş putea fi omorîtă sau şantajată!

Ajunse la magazin, Sue a condus-o cu fermitate prin raionul de cosmetice către o tejghea la care se afla o vînzătoare foarte preocupată de unghiile ei, neacordînd nici un fel de atenţie clienţilor care se opreau să se uite la eşantioanele de testare. Sue a scos flaconul de plastic din poşetă, i l-a dat lui Jenny şi a împins-o înainte.

– Du-te şi spune-i, a îndemnat-o ea.

– Scuzați-mă, a început Janny politicoasă, dar destul de tare ca să atragă atenția. Chestia asta, pentru celulită, pe care scrie că nu trebuie decît să te ungi cu ea şi grăsimea dispare, nu dă nici un rezultat. Pot, vă rog, să-mi primesc banii înapoi?

Vînzătoarea, cu un păr blond-zmeuriu țeapăn de cît fixativ avea în el, cu ochii machiați ca pentru revista *Vogue*, i-a zîmbit profesional şi i-a luat flaconul din mînă.

– Îmi pare rău, doamnă, dar se pare că ați folosit aproape tot conținutul. Nu se poate să primiți banii înapoi.

– Trebuie să-l foloseşti tot ca să descoperi că nu-i bun de nimic, a intervenit Sue. Nu face deloc ceea ce pretinde eticheta că ar face. Aşa că se poate ca prietena mea să-şi primească banii înapoi, vă rog?

Jucîndu-se cu testerele de fard de pleoape încît pe dosul mîinii ei erau deja toate culorile, Jenny a simțit nuanța uşor amenințătoare din vocea lui Sue. Vînzătoarea, cu zîmbetul la fel de încremenit ca luciul de pe buze, a încercat să aplaneze lucrurile, conştientă acum de prezența mai multor cliente, care încercau parfumurile, mirosind că urmează ceva distractiv.

– Mă tem că lucrurile de genul ăsta nu sînt cu adevărat cuantificabile, a spus fata savurînd cuvîntul lung rostit ca şi cum l-ar fi scos direct dintr-un manual. Politica noastră este să nu returnăm banii decît dacă a fost practic afectată pielea.

– Drepturile consumatorului! Un articol trebuie să corespundă scopului căruia îi este destinat, a insistat Sue. După care, spre groaza lui Jenny, s-a întors spre

ea şi a spus cu glas tare: Haide, Jen, arată-i fetei fundul tău!

– Hei, stai aşa, aşteaptă numai o secundă! a şuierat Jenny, văzînd mulţimea care se aduna veselă în jurul lor.

– Da, da, dă-i drumul, arată-i! a încurajat-o o femeie destul de plinuţă. Şi eu am cumpărat chestia asta şi este şarlatanie curată. Mi-ar face plăcere să văd că-şi primeşte, în sfîrşit, cineva banii înapoi!

Sprijinul mulţimii şi sentimentul că era îndreptăţită să o facă au convins-o pe Jenny. Sue, deseori, o făcea să se simtă ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un act al unei comedii de prost gust.

S-a gîndit iute la chiloţeii pe care îi avea pe ea: destul de drăguţi şi de respectabili, albaştri cu flori albe, cu croiala înaltă pe picior; iar coapsele ei nu erau chiar atît de neprezentabile, doar cu ceva semne de celulită...

– Foarte bine, de ce nu? a spus ea. 25 de lire sterline daţi pe nişte apă amestecată cu tot felul de chimicale! Ar trebui să am nişte coapse ca de adolescentă. Şi în schimb, a declarat Jenny audienţei, ridicîndu-şi fusta şi fluturînd-o într-o parte ca în momentele de început ale unui spectacol de strip-tease la un club de noapte.

Cineva a început să fredoneze destul de tare melodia „The stripper", iar Jenny, bucurîndu-se nespus de clipa respectivă, şi-a ridicat fusta mai sus şi s-a răsucit ca să-i ofere fetei din spatele tejghelei o bună perspectivă a fundului şi a părţii superioare a coapselor. Şi-a aruncat privirea peste umăr, provocînd-o

pe vînzătoare, ai cărei ochi cu gene încărcate de rimei arătau ca două tipsii, să îndrăznească să-i refuze cererea.

– Priviți! a început Sue să-şi joace rolul, adresîndu-se tuturor celor din jur. Ghemotoace de celulită! Produsul ăsta este o ruşine!

– Dați-i banii înapoi, a strigat o voce din mulțime.

– Da, da. Ei fac o adevărată avere din asta! s-a auzit un alt strigăt de susținere.

Vînzătoarea s-a grăbit să deschidă casa şi, cu mîna tremurîndă, a numărat bancnotele, pe care i le-a dat grăbita, prin intermediul lui Sue.

Recăpătîndu-şi pudoarea, Jenny şi-a lăsat fusta în jos, şi-a aranjat-o decent pe lîngă corp şi a simțit cum roşeşte.

– Mulțumesc, i-a spus vînzătoarei cu toată demnitatea pe care şi-a mai putut-o aduna, iar micul grup a aplaudat-o. Numai cînd a îndrăznit să ridice privirea şi să ia banii din mîna lui Sue a remarcat că una din siluetele care se depărtau, singura care nu a rîs încîntată, era Carol Mathieson.

– Oh, Dumnezeule mare, ai văzut? Era Carol. Femeia asta este pretutindeni! Acum o să ştie toata lumea din Close ce s-a întîmplat aici.

– Cui îi pasă? a spus veselă Sue. De altfel, lupta pentru dreptate nu este una din temele favorite ale familiei Mathieson ? Şi gîndeşte-te, a spus destul de tare, ai obținut jumătate din prețul şedinței de sex oral doar pentru că ți-ai arătat chiloții!

Carol încă tremura cînd a ajuns acasă. A trecut încet pe lîngă camioanele parcate în Close şi a oprit

cît mai aproape de uşa ei. Şi-a dus imediat pungile cu pachetele de pui de la *„Marks and Spencer"* în bucătărie şi le-a aruncat la întîmplare în congelator, fără să le pună nici un fel de etichete (data cumpărării şi cînd intenţionează să le folosească), aşa cum proceda de obicei. Femeilor ăstora două, Sue şi Jenny, şi-a zis ea, nu le păsa cîtuşi de puţin cum se poartă. S-a simţit jignită ea, Carol, care şi-a ales cu atîta grijă casa, a ajuns să trăiască la o aruncătura de băţ de genul de femeie care este dispusă să-şi arate fundul într-un magazin respectabil doar de dragul de a primi banii înapoi. Dacă ar fi fost cu ea gemenii, ce şi-ar fi închipuit! Adulţii trebuie să aibă anumite standarde, adulţii cu experienţă trebuie să stabilească anumite standarde!

A umplut frigiderul la întîmplare cu cumpărăturile făcute, după care a urcat în grabă la mansardă.Telescopul era deja fixat pe clubul de tenis şi, poftim, uită-le cum stăteau acolo, cele două, fără nici o grijă, chicotind pe balcon şi rupînd în bucăţi mari ceea ce părea să fie o pîine cu usturoi. Rîdeau probabil de cît de isteţe au fost, şi-a zis ea revoltată. Ar face bine să nu se comporte aşa în Close, şi-a spus, hotărîtă să aibă un mic schimb de cuvinte cu ele. A rotit telescopul şi l-a centrat pe sera lui Jenny. Indiferent ce avea de gînd să facă echipa aia de filmare în casa ei, se părea că în principal presupune scoaterea mobilei de bucătărie în grădină. Păcat că nimic nu prevestea o ploaie!

În curtea şcolii era uşor să-ţi dai seama care sunt mamele ale căror fete dădeau examenul de intrare la

propria lor şcoală. Zîmbete înghețate, rîsete exagerate, discuții despre şansele de succes ale copilelor. Coborînd din maşină, Jenny a auzit o mamă lăudîndu-se că fiica ei, dimineața, în maşină, uitase complet tabla înmulțirii cu şase.

Alta afirma că petrecuse întreaga seară anterioară învățînd cum se fac diagramele Venn şi nu era deloc mai deşteaptă; şi nici copilul nu prinsese deloc şpilul. Era într-adevăr imoral să faci fetele astea să treacă printr-un asemenea jenant proces de selecție, şi-a zis Jenny, ocupîndu-şi locul la picioarele treptelor ce duceau în şcoală.

Ceci Caine, prea nerăbdătoare să audă cum a fost ziua pentru Harriet ca să o lase pe Jenny să o aducă de la şcoală, s-a apropiat de ea.

– Ştii, nu este deloc drept, nu-i aşa? a spus Jenny, bucuroasă că are cui să-i împărtăşească gîndurile. Şcoala le-a preluat pe toate aceste fetițe de la vîrsta de patru ani, neştiind care se va dovedi un copil prodigios şi care, aşa cum scriu ei cu tact în rapoartele şcolare, se va dezvolta mai tîrziu. Este ca şi cum ar fi ajuns în ziua judecății, fiind acceptate numai acele fete pentru care învățatul nu implică absolut nici un efort.

Ceci părea prudentă, ca şi cum Jenny tocmai îşi mărturisise simpatia față de partea politică greşită.

– Da, dar cu siguranță că vrei ca Polly să aibă colege de şcoală fete care să fie la nivelul ei, nu?

– Nu sunt prea sigură. Pentru mine toate au fost O.K. pînă acum, nu? Şi, oricum, poate că Polly este una dintre cele care nu vor rămîne.

– Oh, cu siguranță nu..., a murmurat automat Ceci, plictisită de ritualul consolării care se desfăşura de săptămîni de zile între toate aceste mame care aveau îndoieli.

– Mami! Mami! Zău, chiar a fost greu! a strigat Polly ieşind pe uşa principală şi năvălind pe scări. Jenny a îmbrățişat-o, uşurată că nu arăta prea îngrijorată de dificultatea examenului. Cît de îngrijorat ar trebui să arate un copil de 10 ani?

În drum spre casă, Polly, profitînd de starea de spirit plină de înțelegere şi simpatie a mamei ei, a cerut ecler cu ciocolată şi un cocktail de lapte cu banane.

– Ştii, am să-ți cumpăr cîteva ecleruri, dar cred că ar trebui să mergem mai bine acasă să văd ce or fi făcut tipii ăia acolo. După cît se pare, este o reclamă pentru un mic dejun cu cereale.

– Poate că pot să apar şi eu în reclamă! a exclamat dornica Polly, trăgînd în jos oglinda maşinii şi făcînd tot felul de mutrițe în ea. Zău, mi-ar plăcea mai mult ca orice!

Jenny a fost impresionată de entuziasmul fetei, ai cărei ochi străluceau.

– O.K., atunci hai să lăsăm naibii prăjiturile şi să mergem să vedem ce se întîmplă!

De dimineață şi pînă acum numărul camioanelor şi al camionetelor crescuse, aleea Laurei Benstone debordînd şi ea de vehicule.

Cînd a ajuns acasă, scena care i se înfățişa înaintea ochilor friza mai curînd haoticul decît artisticul. De undeva din spate, probabil din seră, se auzeau stri-

găte. Hugo a apărut în vestibul supărat, cu părul, a cărui tunsoare era evident foarte costisitoare, dat pe spate şi lipit de scalp din cauza nenumăratelor dăți în care şi-a trecut degetele prin el, cu telefonul mobil atîrnîndu-i de cureaua blugilor. O fetiță blondă, cu fața precum varul, cam de vîrsta lui Polly, şedea pe trepte, părînd pe punctul să izbucnească în lacrimi, consolată într-un mod inadecvat de mama ei îngrijorată, care bătea uşor copilul pe spate şi-i şoptea tot felul de încurajări inutile.

– Totul este în ordine? a întrebat Jenny fără să se adreseze cuiva anume în timp ce-şi agăța jacheta în cuier, conştientă că totul era, evident, departe de a fi în regulă şi sperînd că o să-i spună cineva ce se întîmplă. Din bucătărie s-a auzit un zgomot de găleată şi Polly a băgat capul să arunce o privire.

– Uh! Pute! A vomitat cineva! a exclamat retrăgîndu-se imediat.

– Îmi pare tare rău şi-mi cer scuze. Nu-ți face probleme. Şterge Belinda, a spus Hugo zîmbindu-i strîmb lui Jenny, care voia să treacă de el şi să intre în bucătărie. Cu o abilitate exersată, Hugo i-a blocat uşa şi i-a adresat unul din zîmbetele lui, prea puțin convingătoare. Avem probleme cu mica noastra stea, a şuierat el răutăcios, privind spre copilul nefericit de pe scări. Se pare că nu se împacă prea bine cu produsele lactate.

Mama copilului, sesizînd critica, l-a fulgerat cu privirea.

– Nimeni nu s-ar împăca cu atîta lapte. O fi ea sensibilă, Gemma mea, dar este o profesionistă. Ar fi

trebuit să filmați tot ce vă trebuia în mai puțin de cinci duble!

– Dacă ea ar fi făcut tot ce aveam nevoie în mai puțin de cinci duble, atunci evident că aşa aş fi făcut, i-a replicat nervos Hugo. Acum stau cu toată recuzita, cu echipa şi fără nici un actor. Ce să fac? Kev, sună la serviciul de casting pentru copii şi fă-mi rost de o alta puştoaică!

De după uşa bucătăriei a apărut Polly, zîmbindu-i ademenitor.

– Mă ai pe mine, dacă mă vrei. Eu nu sunt alergică la nimic şi aş putea să trăiesc o viața mîncînd la micul dejun numai cereale, a spus torcînd, dorindu-şi din toată inima să fie considerată soluția ideală. Hugo a măsurat-o cu privirea de sus şi pînă jos, cu o suspiciune ostilă, dar zîmbetul ei de copil isteț l-a făcut să ia o decizie rapidă.

– Termină mai repede Belinda, a răcnit el spre bucătărie. Am găsit o nouă mică stea!

– Aşteaptă un minut, a spus Polly adoptînd dintr-o dată un comportament de afaceri. Cu cît mă plătiți?

CAPITOLUL 11

– O sută de lire sterline ! Să primeşti o sută de lire sterline doar pentru că iei cîteva îmbucături la micul dejun! Daisy era şocată şi tremura de invidie.

Cînd s-a întors de la şcoală (tîrziu, din cauza gimnasticii de la club), casa arăta din nou plictisitor de la fel ca înainte. Lui Daisy i-ar fi plăcut să-i dea posibilitatea lui Hugo Hamilton s-o vadă şi s-o descopere pe ea; poate că ar fi fost captivat de superbii ei pometi înalți şi de picioarele lungi şi zvelte.

A dat în schimb cu ochii de Polly, care se împăuna toată prin bucătărie. Daisy a bătut supărată din picior, şi-a aruncat geanta pe balansoar şi a tras un şut cărților care s-au rostogolit pe jos.

– Ei bine, i-am meritat, i-a replicat Polly, scuturînd nepăsătoare din cap, încît podoaba nefamiliară de bucle tubulare a tresăltat. Şi, în plus, toți cei care mă cunosc or să mă vadă aşa la televizor! i-a spus strîmbîndu-se şi trecîndu-şi mîna prin bucle; îi făcea plă-

cere consistența lor şi s-a uitat pe furiş în oglindă să vadă dacă seamănă într-adevăr cu acea ispititoare fată ciufulită care-şi imagina că este.

Dacă a început de pe acum cariera de model şi de actriță-copil, o să fie foarte familiarizată cu ea cînd va fi destul de mare pentru a fi o adevărată actriță.

Ce impresionați vor fi toți cînd se va dezbrăca să pozeze fără să facă nici un fel de moft, ascunzîndu-şi doar un căscat de uşoară plictiseală...

– Ştii, arăți ca idioata aia de Shirley Temple! i-a zis cu grosolănie Daisy. Dacă aş fi fost aici m-ar fi folosit pe mine.

– O, nu, nu te-ar fi folosit, eşti mult prea bătrînă. Şi cu coşuri. Polly a făcut o mişcare înțeleaptă spre uşă şi a scăpat exact în clipa în care Daisy o țintise cu manualul greu de matematică.

Lui Jenny îi treceau vag toate pe la ureche; era băgată în frigider, unde căuta ceva să le dea la cină, simțindu-se foarte mîndră de Polly.

Mama fetiței cu părul ca berea blondă, revoltată că Polly a acceptat cu atîta uşurință job-ul fiicei ei, s-a plîns că scumpa ei Gemma a fost aleasă dintre 200 de fete la interviul inițial şi a fost chemată de trei ori înainte să se ia decizia finală.

Poate că Polly, care a făcut tot ce avea nevoie exasperantul Hugo în numai două duble, era într-adevăr un talent înnăscut. Mama Gemmei i s-a confesat că fetița ei îşi plătea singură taxele şcolare din banii cîştigați ca model şi actriță, urmînd astfel cursurile unei bine cunoscute şcoli de artă dramatică pe care altminteri familia nu şi le-ar fi putut permite.

În timp ce gratina nişte brînză, Jenny s-a întrebat cît o costa oare un portofoliu de fotografii bine făcute pentru ca Polly să fie luată în evidenţă la Serviciul de casting pentru copii şi să se alăture forţei de muncă a familiei.

La vîrsta lui Daisy, ea, Jenny, a început prin a-şi lua o slujbă de sîmbătă, cînd făcea curăţenie într-un salon de coafură.

N-o să-i pună niciodată pe copii să-şi plătească singuri taxele şcolare, dar ar fi de ajutor dacă lecţiile de dans ale lui Polly şi jocurile Megadrive ar putea fi plătite prin eforturile ei proprii. Asta l-ar învăţa pe cel puţin unul dintre copiii ei lacomi, mari consumatori, să cunoască valoarea banilor.

Daisy stătea bosumflată în dormitorul ei. Avusese o zi îngrozitoare. Emma şi Sophie aveau clar un secret şi au tot chicotit pe furiş.

A încercat să le trezească interesul pentru apropiata ei vizită la secţia de poliţie, groaza de a fi însoţită de ambii părinţi în camera de interogatoriu, unde va trebui să facă promisiunea că nu va mai încălca niciodată legea.

Totuşi, strălucirea delictului ei scăzuse mult şi, indiferent ce a făcut Emma în weekend şi ce ştia Sophie că a făcut Emma, o punea în umbră pe sărmana Daisy. Fata a dat vina pe părinţii ei.

N-ar fi trebuit să mai fie pedepsită. Rămînea în afara lucrurilor şi va fi nevoită să facă ceva absolut extrem pentru a se remarca.

Numai părinţii ei vor fi de vină dacă va comite un delict şi mai grav.

S-a îndreptat nefericită, uitîndu-se spre Close, către casa familiei Mathieson. Era cineva în mansarda lor. Probabil Paul, şi-a zis copila. Carol a menţionat cîndva că are un birou acolo, sus.

Şi a spus-o cu multă mîndrie, ca şi cum Paul era atît de solicitat, încît trebuia să aibă birouri oriunde s-ar fi aflat.

Daisy n-a avut deloc impresia că ar munci, ci că mai curînd priveşte pe fereastră. Cunoscînd-o pe Carol, sărmanul bătrîn o fi probabil şi el pedepsit, şi-a zis Daisy.

Mestecînd absentă în legumele din tigaie, Jenny privea prin bucătărie să vadă dacă s-a făcut vreo stricăciune.

În clipa aceea, Ben a năvălit în bucătărie, trîntind cu putere uşa de perete.

– Ben ai te rog grijă, s-a făcut gaură în perete în locul în care tot trînteşti uşa de el. Şi s-a crăpat toată vopseaua în jur.

– Îmi pare rău, a mormăit el şi i-a zîmbit, dîndu-şi părul peste cap, lucru neobişnuit pentru el. Ochii îi străluceau plini de însufleţire.

– Ce-a dat peste tine, Ben? Şi cui i-ai telefonat? Daisy, întoarsă în bucătărie, i-a surprins expresia în drumul ei către dulapul cu tacîmuri.

– De unde ştii că am telefonat? s-a mirat Ben, iar zîmbetul i s- a lărgit involuntar.

– Am auzit cînd s-a închis telefonul, de-aici ştiu. Iar Polly cîntă în WC aşa că n-a putut să fie ea.

Zîmbetul lui Ben era însoţit acum de acea îmbujorare care-i prindea atît de bine pe copiii mici.

Daisy a trîntit cu zgomot cuțitele şi furculițele pe masă. Aceeaşi îmbujorare afişată de Emma toată ziua! Şi zîmbetul era acelaşi.

Jenny a zîmbit spre tigaia cu legume, cu gîndul la cina care se apropia. A citit ea într-o revistă că dacă zîmbeşti, asta stimulează neuronii ce creează fericirea şi te simți cu adevărat mai bine.

Aşa că a încercat şi ea, aşteptînd să se simtă mai bine, iar zgomotul ostilităților din fundal să se stingă treptat.

– De ce zîmbeşti aşa? a întrebat-o Ben.

– Da, arăți de parcă ți-ar fi spus cineva o glumă a cărei poantă n-ai înțeles-o deloc, a adăugat Daisy, uitîndu-se la Jenny de parcă ar fi suspectat-o că nu este în toate mințile. Oh, şi apropo, uite biletul ăsta, a căzut de pe frigider cînd a intrat Ben în bucătărie. Jenny a luat biletul şi s-a uitat la el. „A telefonat un bărbat, pe nume Robbins, dacă vineri la ora 2:00 este O.K. pentru lecția suplimentară de flaut; i-am spus că probabil da, pen'că a zis că a mai fost. Oh, şi a spus dacă prietenul lui poate să vină la 1:30. Cu drag, Belinda".

L-a citit de două ori, ca şi cum biletul i-ar fi dezvăluit dintr-o dată numărul de telefon al lui David Robbins ca să-l poată suna şi să-i spună că nu, nu poate să vină, nici el şi nici prietenul lui.

Ce naiba o fi crezînd că este ea? Ştia foarte bine ce credeau că este. Un sentiment de panică i-a strîns stomacul.

Poate să le spună nu celor doi cînd vor veni sau se poate relaxa, cîştigînd în acelaşi timp o binevenită

sută de lire sterline pentru un efort de numai cîteva minute.

Dacă stă să se gîndească bine, şi-a zis ea amestecînd în orez cu mintea la prezervativele cu aromă de mentă, ar cîştiga la fel de mult cît a obținut Polly pentru că a mîncat cîteva linguri de cereale.

Alan a încercat din răsputeri să se convingă singur că a cerut ca Serena să fie trimisă cu el numai în cadrul procesului de formare şi pregătire a ei, aşa cum a fost şi călătoria la Bournemouth.

Aproape că o simțea cît de aproape este – de cealaltă parte a peretelui.

Şi-a sprijinit mîna de zidul îmbrăcat într-un tapet cu flori delicate, aproape de întrerupătorul de alamă pentru lumină.

Hotelul se prezenta drept unul stil „casă de țară", ceea ce însemna că pereții despărțitori erau foarte subțiri.

Poate că de cealaltă parte Serena stă acum întinsă pe pat, fără pantofi, cu fusta strînsă sub ea, uitîndu-se la una din revistele alea pentru femei pe care le găseşti pe noptieră sau pe vreun raft.

Sau poate că dezleagă cuvintele încrucişate din *„Financial Times"*.

Era al naibii de deşteaptă şi îşi cunoştea bine meseria, pînă şi Alan trebuia să recunoască lucrul ăsta.

De aceea, o oră mai tîrziu, cînd îi turna un pahar mare de vodcă şi apă tonică, în camera lui, Alan se întreba dacă o fi văzut ceva dincolo de expresia lui de preocupare cînd a invitat-o să vină la el să treacă în

revistă vreo cîteva puncte de pe lista de reclamații a clientului referitoare la impozite.

– Mă tem că am împrăştiat totul aici, pe birou, i-a zîmbit a scuză Alan, conducînd-o cu multă grijă în camera lui. Sper că n-ai să te superi...

Serena i-a aruncat o privire ciudat de amuzată, ca şi cum s-ar fi gîndit că este tipic pentru bărbații de vîrsta lui să creadă că, de obicei, o fată intră în camera de hotel a unui bărbat numai pentru a folosi în mod imoral patul.

Ca şi cum l-ar fi sfidat, s-a aşezat vitează pe marginea patului, încrucişîndu-şi picioarele şi lăsîndu-şi fusta, cu nasturi de sus pînă jos – şi încheiată numai pînă la jumătate – să-i cadă de o parte şi de alta.

– Îmi parte rău, nu este deloc lămîie, i-a spus el punînd neîndemînatic gheață în pahare.

– Nici o problemă, i-a răspuns, vocea venind acum chiar de lîngă el, nu dinspre pat. Era în picioare lîngă birou, trecîndu-şi expertă ochii peste coloanele de cifre din fața ei. Alan a sorbit îndelung din pahar şi şi-a strecurat mîna tremurîndă de-a lungul brațului ei, spre umăr în sus, întrebîndu-se în care direcție să o pornească acum.

– Ar fi trebuit să aştepte pînă în martie ca să-şi cumpere o maşină, asta-i greşeala nr.1. Serena era concentrată pe hîrtia din fața ei, indiferentă la atingere. Literalmente, gestul lui nu a avut nici un efect. Ardea de nerăbdare să ducă mîna pe ceafa moale şi delicată, să-i desfacă panglica de catifea care-i ținea părul legat la spate.

A întins îndrăzneț mîna spre capătul panglicii şi în clipa aceea a sunat telefonul.

Era cu cineva! Jenny a simțit lucrul ăsta încă înainte ca el să vorbească; ceva în ezitarea şi în modul în care respira – cu un uşor tremur.

– Bună, Alan. Eşti bine? l-a întrebat dorindu-şi să nu-l fi sunat.

Ce nu ştii nu poate să facă rău – oare nu aşa spunea un vechi proverb?

Ce se întîmplă însă cu lucrurile pe care le bănuieşti, dar de care nu eşti sigur? După părerea ei, acestea făceau probabil cel mai mare rău.

Alan a început să vorbească dintr-o dată despre cum a fost drumul, despre hotel şi lipsurile lui, într-un mod care nu-i era deloc caracteristic.

– Iar o doză minusculă la bar costă trei lire sterline! s-a auzit el exclamînd şi în clipa aceea şi-a dorit să nu fi fost Serena lîngă el; se gîndea probabil că şeful ei împuțit se plînge pentru o vodcă nenorocită pe care i-a cumpărat-o.

Jenny a auzit un rîs uşor, un clinchet de gheață şi a fost sigură că Serena era cu el. Trebuia să afle.

– Cu cine eşti? a reuşit să întrebe cu toată indiferența de care era în stare.

– Oh, cu un coleg, ne uităm peste ce avem de făcut mîine, ştii cum este.

Dacă ar fi fost un coleg bărbat i-ar fi menționat numele.

Era mort, categoric mort, ba chiar înțepenit – una dintre lăbuțele din față era întinsă ca şi cum motanul

şi-ar fi dat duhul exact în clipa în care se arunca asupra unei prăzi. Paul a fost tentat să intre în casă să-i spună lui Carol că de data asta chiar a găsit un cadavru, să o determine să iasă afară şi să arunce o privire; şi-a zis că n-o să găsească însă prea vesel lucrul ăsta. Cineva va trebui să se ducă să-i spună totuşi familiei Collins.

S-a gîndit că ar trebui să o facă soţia lui; femeile ştiu să fie delicate cînd e vorba de chestiuni de genul ăsta. S-ar putea ca Polly să fie acolo şi ar afecta-o teribil.

În clipa aceea Carol a ieşit pe verandă să stropească răsadurile de flori pregătite pentru vară – seminţe de lobelia, begonii, primule şi chiar vreo cîteva seminţe de geraniu.

– O să fie o beţie de culori pînă în iunie, a declarat Carol dîndu-se un pas înapoi în timp ce le stropea ca să nu-şi păteze pantofi bej din piele de căprioară.

– A murit pisica familiei Collins, a anunţat-o Paul, fără nici un pic de admiraţie pentru efortul ei. Este aici, sub liliac. De bătrîneţe, după cum se pare; nu este nici un semn de luptă.

Fără să ridice privirea, Carol a continuat să se ocupe de flori, încercînd să nu şi-o amintească pe Jenny în magazinul acela, arătîndu-şi chiloţii eleganţi. S-a încruntat.

– Unul din noi trebuie să meargă să le spună, a continuat Paul.

– Da. Să vină să-l ia. În definitiv, s-ar putea să fi fost bolnav de ceva, a spus Carol strîmbînd din nas.

De cînd o fi murit? s-a întrebat cu gîndul la Ming şi

Mong, care ar putea să manifeste un interes nesănătos, chiar să se apuce să tîrască chestia asta spre casă, spre uşiţa lor specială şi să încerce să-l tragă înăuntru. S-a scuturat înfiorată.

Mai bine să vină să-l ia acum, Paul, decît să rămînă peste noapte aici ca să mai atragă cine ştie ce.

Era un ordin, fără îndoială. A existat oare vreodată vreo îndoială? s-a întrebat Paul în drum spre familia Collins ca să le dea vestea cea rea.

Nu a vrut să ia pisica moartă cu el; or fi toţi la cină şi ultimul lucru pe care ar vrea probabil să-l vadă ar fi un sac de hîrtie în care să se afle trupul animalului îndrăgit depus pe pragul uşii din spate.

Jenny cînta la flaut cînd a ajuns Paul. Este plină de graţie, şi-a zis Paul, cu genele lungi umbrindu-i obrajii, concentrată cum era asupra muzicii.

A bătut încet, nevrînd să o deranjeze, iar Jenny l-a zărit uitîndu-se şovăitor prin uşa serei. S-a supărat că o întrerupe; de-abia scăpată de toate grijile, adîncită în muzică, a fost readusă cu bruschete la realitate, auzind din nou zgomotul făcut în bucătărie de copii, care strîngeau masa şi făceau ordine.

– Mă tem că sînt purtătorul unei veşti... proaste, Jenny, a început foarte oficial Paul, întrebîndu-se dacă să-i recomande să se aşeze în eventualitatea unui şoc.

Nu că ar fi fost şocată cînd „a murit" doamna Fingell! Dar, în definitiv, nu cu doamna Fingell îşi împărţise inima şi casa în ultimii aproximativ zece ani. Jenny l-a privit cum se tot mişcă de pe un picior pe altul şi se uită dincolo de ea, afară, pe fereastră.

– Ce s-a întîmplat, Paul? Ai de gînd să-mi spui? l-a întrebat invitîndu-l să ia loc lîngă fereastră. Pare foarte zdruncinat, şi-a zis ea şi a început să se îngrijoreze. Poate că este bolnavă Carol sau unul din gemeni.

– Îmi pare rău, dar pisica voastră şi-a dat duhul în grădina noastră. După cum arată, din cauze naturale. N-am vrut să o aduc cu mine, din cauza copiilor, ştii...

Paul a anunţat repede vestea proastă, fără nici un fel de vorbe de consolare, aşa cum repetase pe drum încoace.

Jenny şi-a pus flautul la locul lui. Biata pisică, şi-a zis ea. Sărmanul motan bătrîn!

– Aş putea să ţi-l aduc mîine, dacă vrei să-l îngropi în grădină, s-a oferit el în pripă, nevrînd să-i ofere posibilitatea să izbucnească în plîns.

N-ar fi ştiut ce să facă dacă ar fi început să plîngă. Carol nu prea avea nevoie de alinare şi mîngîiere, aşa că nu avea prea multă practică în această privinţă.

– Mulţumesc, Paul, dar te-ar deranja dacă l-aş lua mîine dimineaţă? a întrebat încet, lăsîndu-se să cadă pe bancheta de la fereastră, lîngă el. Am să-l îngrop sub tufa de zmeură. Îi plăcea tare mult să stea întins acolo în zilele fierbinţi. Aş prefera ca Polly să fie la şcoală cînd am să fac lucrul ăsta. A iubit foarte mult pisica asta.

În vocea ei s-a simţit un tremur şi Paul s-a ridicat imediat, îndreptîndu-se spre uşă.

– Trebuie să plec, Carol găteşte ceva. Îmi pare rău şi toate cele cuvenite, i-a strigat peste umăr, coborînd treptele.

A ieşit şi ea pe terasă şi a început să jumulească

buruienile din ghivecele cu flori. Biggles a fost pisica lui Alan.

Oare, treptat, o să dispară tot ce l-a legat de familie, pînă cînd va fi liber precum o barcă în derivă? Este adevărat, nu a renunțat la zidul lui, l-a refăcut cu toată atenția de care era nevoie pentru aşa ceva.

Dar amîndoi asociau zidul ăsta cu mama lui, ultima persoană, probabil singura, pe care a iubit-o total, necondiționat.

Jenny nu a considerat niciodată un lucru extraordinar genul ăsta de dragoste obsesivă pentru mamă, dragostea care-i face pe fiii din toată lumea să considere că, oricît de îngrozitor, de rău s-ar purta, există întotdeauna o ființă care-i iubeşte şi le iartă totul.

Spera să nu nutrească şi ea un asemenea sentiment de devoțiune pentru Ben şi mai spera că el, ca bărbat, va fi în stare să se descurce şi fără asta.

Se înnopta. A luat ghiveciul, l-a dus în seră şi l-a pus pe raftul obişnuit.

A îndreptat apoi un lujer de trandafir, l-a udat, după care a ieşit din nou în grădină să ude răsadurile.

Nu putea să facă nimic în legătură cu pisica şi deja îi simțea lipsa – întotdeauna se ținea după ea cînd mergea prin grădină.

În seara aceea nu a găsit momentul să le spună copiilor despre moartea lui Biggies.

Dimineață era epuizată după o noapte agitată, în care aproape jumătate a stat trează întrebîndu-ase ce o face Alan în patul ăla dublu, queen-size.

Într-o stare de letargie şi l-a imaginat plin de vigoare tinerească, petrecîndu-şi noaptea cu Serena,

fără nici un fel de inhibiții, fericit că de mult nu s-a mai simțit atît de bine.

Recunoscătoare că s-a luminat, în sfîrşit, de ziuă şi că cele mai rele gînduri care-i torturau mintea puteau fi alungate undeva, într-o tainiță precum Dracula în coşciugul lui, s-a dat jos din pat devreme şi s-a lăsat pradă ritualurilor de zi cu zi.

Polly a plecat la şcoală devreme, alergînd spre maşina lui Ceci Caine, eliberată de grijile examenului şi absolut încîntată, debordînd de satisfacție pentru recentul ei statut de proaspătă stea.

Jenny a sărutat-o de despărțire şi a avut vagul sentiment că, la sfîrşitul zilei, s-ar putea ca Polly să se întoarcă acasă văitîndu-se dramatic că toată lumea – întreaga şcoală – o urăşte, că nu mai are nici un prieten, nici măcar unul şi asta pentru că sînt atît de invidioşi pe ea.

În sfîrşit, a mai rămas numai Ben, care-şi strîngea lucrurile pentru şcoală de prin toate colțurile casei.

– Ai să întîrzii, Ben. Sau ai cumva dimineața liberă? l-a întrebat sperînd să fie aşa şi întrebîndu-se dacă s-ar duce să aducă pisica şi dacă s-ar ocupa el de tot ce trebuia făcut.

– Totul este în ordine, pot să iau autobuzul următor. Mi-am făcut toate temele, nu mi-a mai rămas nimic pentru ora de studiu.

Şi după cum arăta, Jenny era sigură că era adevărat. I s-a părut că nu este drept să recompenseze sîrgul ăsta cu vestea proastă despre Biggles, dar nu avea ce să facă.

– Ştii cînd a venit aseară Paul la noi? a început ea şi brusc i s-au umplut ochii de lacrimi. Ben a îmbrăţişat-o şi s-a simţit atît de bine să fie alinată încît s-a lăsat pradă nefericii şi a plîns în voie. Este vorba de pisică, a murit! a reuşit ea să articuleze, plîngînd pentru Biggles şi pentru mariajul ei care se dezintegra.

– Ştiu, a zis Ben, mîngîind-o cu dragoste pe umăr. L-am auzit pe Paul, dar n-am vrut să spun nimic ca să nu audă Polly. Ştii ce imaginaţie are, aşa că mi-am zis că s-ar putea să umble toată noaptea căutînd spiritul pisicii pe acoperiş.

Jenny a rîs printre lacrimi de felul atît de sintetic în care a exprimat Ben înclinaţiile surorii lui, iar Ben, cu un simţ practic nu de mult cîştigat şi cu speranţa de a o vedea pe Carol Mathieson, a luat un sac pentru gunoi din sertarul destinat acestui gen de lucruri.

– Mă duc eu să-l iau.

Jenny şi-a suflat nasul şi şi-a şters ochii, hotărînd brusc că trebuie să facă ea lucrul ăsta, nu să-i atribuie în mod automat lui Ben rolul de subtitut al lui Alan pentru toate treburile domestice neplăcute.

Şi i-a luat sacul din mînă. Dacă mamele singure trebuie să se obişnuiască cu lucruri precum îngroparea animalelor moarte ale familiei, atunci ar face bine să înceapă să le pună în practică.

– Nu, sincer, totul este O.K., iar tu trebuie să te duci la şcoală. Mă ocup eu de Biggles, i-a spus cu fermitate, împingîndu-l uşor spre geanta de şcoală.

Ben a cedat, simţind că ar trebui să insiste şi întrebîndu-se de ce nu este acolo tatăl lui ca să-i spună dacă trebuie sau nu să facă asta.

În drum spre autobuz s-a uitat înapoi spre casa familiei Mathieson. Părea că nu este nimeni acasă. Peugeot-ul alb nu era pe alee şi Ben a ajuns la concluzia că ridicarea unei pisici moarte din grădina ei nu este cel mai erotic gen de întîlnire pe care ar putea-o avea cu Carol.

Cînd a sunat la familia Mathieson nu a răspuns nimeni, aşa că Jenny a dat roată prin faţa casei întrebîndu-se care o fi cea mai bună modalitate de a pătrunde în curtea din spate. Nu voia să se întoarcă acasă fără pisică; ar fi trebuit să apeleze la Paul ca să i-o aducă şi n-ar fi scăpat de teoria lui privind adîncimea potrivită pentru mormîntul pisicii.

N-ar fi putut să-l împiedice să-i ţină toată predica cu ţărînă din ţărînă etc., ca şi cum ar fi fost nişte funeralii adevărate, sau să-i vorbească despre statisticile guvernamentale privind proporţiile copiilor sadici care se bucură să chinuiască pisicile.

A încercat poarta de fier forjat care ducea în grădina din spate, dar ar fi trebuit să-şi închipuie că ei n-ar fi lăsat-o, în mod neglijent, descuiată. Fără să se descurajeze, a tîrît de la uşa din faţă unul din cei doi porci de piatră care stăteau de strajă de o parte şi de alta a treptelor.

Este destul de rezistent, şi-a zis ea, ca să o susţină. Sau poate că n-o fi chiar din piatră? s-a gîndit mai bine cînd, urcîndu-se pe el ca să escaladeze poarta, i s-a rupt rîtul. Va trebui să se întoarcă mai tîrziu cu nişte super-glue.

Pisica era încă sub liliacul unde a găsit-o Paul, deşi decent acoperită, precum un cadavru pe care-l

vezi la TV. A simțit dintr-o dată repulsie să se aplece să ia micul cadavru, dar şi-a zis că nu este decît Biggles, motanul pe care l-a ridicat în brațe de milioane de ori în cei zece ani ai lui.

– Păcat că n-ai avut într-adevăr zece vieți, a murmurat aplecîndu-se şi luîndu-l aşa acoperit cum era; l-a pus în sacul de gunoi, fără să se uite prea îndeaproape la el, preferînd să şi-l amintească viu şi jucăuş cum a fost.

A pornit cu sacul spre poartă, surprinsă de cît de greu este Biggies mort.

Ca să sară înapoi peste poartă a folosit masa de fier forjat din grădină, recent vopsită în alb; s-a urcat pe ea şi a rămas acolo cîteva clipe, chibzuind cum să sară dincolo cu sacul.

Nu putea să-l arunce înainte, cu Biggles, aşa cum ar fi fost înțelept; avea impresia că ar putea să se lovească şi să-l doară sau că ar fi lipsă de respect. În cele din urmă şi-a adunat tot curajul şi a sărit pur şi simplu, înjurînd cînd, cu piciorul, a lovit o ureche a porcului care s-a rupt şi ea.

– La dracu', a murmurat Jenny culegînd rîtul şi urechea, şi aşezîndu-le lîngă uşa de la intrare, gata pentru a fi lipite mai tîrziu. A ridicat sacul pe umăr şi a pornit spre casă, arătînd ca un adevărat hoț cu prada în spate. Nimeni nu s-a oprit să o întrebe nimic, nimeni nu a părut să observe că a pătruns fraudulos în grădina familiei Mathieson sau că le-a distrus porcul. Halal participanți la acțiunea „De veghe-n cartier"! şi-a zis.

CAPITOLUL 12

– Ți l-aş fi adus eu, dacă ai fi aşteptat pînă la prînz, i-a spus Paul cu reproş pentru faptul că s-a dus să-l ia singură.

Cu brațele încrucişate la piept, cu fața posomorîtă, o urmărea cum astupă micul mormînt în grădină.

Părea dezamăgit, şi-a zis Jenny, deşi nu putea să spună dacă din cauză că a fost privat de o treabă ce incumba poziției lui de supraveghetor al străzii sau pentru că s-a dovedit capabilă să pătrundă în grădina lui din spate, apărată ca o adevărată fortăreață. Sau poate că era supărat din cauza porcului de piatră!

– Îmi pare rău de rît şi de ureche, i-a spus ea, netezind cu tandrețe pămîntul deasupra motanului, ca pentru a-i face un pat moale. Am să vin mai tîrziu şi am să le lipesc, e-n ordine? Sau să-l trimit pe Alan cînd se va întoarce? Asta ar trebui să-l facă să reacționeze, s-a gîndit ea, uitîndu-se pe furiş spre Paul. Dar el n-o asculta.

– Eşti sigură că e destul de adîncă? a întrebat-o cu mîinile în şolduri, privind preocupat mormîntul. Vreau să spun, dacă ai de gînd să continui să cultivi zmeură aici? Părea foarte îndoit, ca şi cum zmeura s-ar fi putut molipsi de la pisică. Poate că-şi închipuie că o să fie tărcată şi o să aibă blană!

Jenny a izbucnit în rîs.

– Gîndeşte-te la pămîntul ăsta ca la un humus bun, de pe vremuri. Chestia aia pentru care plăteşti o avere ca să o împrăştii prin grădină. Paul s-a încruntat gînditor, iar Jenny n-a putut rezista să nu-l provoace în continuare. Păcat că nu-i reciclăm şi pe oameni în felul ăsta!

– Oh, cu oamenii există anumite reguli, a spus el pompos, de data asta aflîndu-se pe un teren cunoscut – era vorba doar de reguli. În definitiv, oamenii nu pot fi plantaţi oriunde, nu? Adică ce s-ar întîmpla dacă am proceda aşa, la voia întîmplării?

Jenny s-a sprijinit gînditoare în lopată, venindu-i în minte cît de întinse erau cimitirele de la marginea Londrei.

– Singurul lucru bun în ceea ce priveşte cimitirele este faptul că sînt spaţii deschise. E păcat totuşi ca toată întinderea aia să fie doar pentru morţi. Sînt sigură că aş prefera să fiu înmormîntată sub cireşul de colo mai degrabă decît să mă pierd în anonimatul cimitirelor de la Mortlake sau Putney Vale. Nu văd de ce ar fi mai puţin sănătos. A luat de jos o piatră şi a aruncat-o într-un tufiş. Ştii că se găsesc sicrie complet biodegradabile? i-a pus lui Paul. Ţi-l trimit într-un pachet plat, ca un dulap de bucătărie. Ne-am putea face

propriile noastre funeralii. Foarte legal.

Paul părea îngrijorat, s-a încruntat tot, ca şi cum brusc i-a trecut prin minte bănuiala că membrii mai multor generaţii ai familiei Collins, fără să aibă certificat în regulă şi fără să fie vîrîţi în sicrie, ar putea să putrezească deja sub straturile dintr-o dată suspicios de verzi şi pline de sevă.

Ce-i trece prin cap? s-a întrebat Jenny. Se gîndeşte oare la scumpii lui poliţişti, cu mînecile cămăşilor albastre suflecate pînă la coate, săpînd în grădina ei şiruri de tranşee ca să vadă ce se află dedesubt? Odată Biggies îngropat, l-a lăsat să-i ia sapa şi l-a urmărit ducînd-o în şopron.

A zîmbit cînd l-a surprins privind în jur, la ceea ce se afla înăuntru, de parcă ar fi vrut să verifice dacă sînt într-adevăr saci cu îngrăşăminte pentru grădină şi nu altceva.

În timp ce strîngea bolurile pentru mîncare şi apă ale lui Biggles ca să le pună în maşina de spălat, a bătut în fereastra bucătăriei doamna Fingell.

– Ai angajat bărbaţi să-ţi lucreze ceva? a întrebat ea urcînd treptele şi intrînd în bucătărie. Adulmeca de parcă ar fi vrut să simtă mirosul de zugrăveală sau de tîmplărie nouă.

– Nu, de ce? Ce bărbaţi? a întrebat-o Jenny. Aplecată peste maşina de spălat vase, a umplut compartimentul corespunzător cu detergent pentru spălat, a verificat filtrul şi a pus nişte sare. De ce oare maşinile astea care de fapt ar trebui să-ţi economisească timp au nevoie de atîta atenţie? a bombănit ea ridicîndu-se şi dînd drumul la maşina de spălat.

Doamna Fingell s-a lăsat să cadă pe balansoar şi şi-a proptit picioarele de bufet. Pare că se simte foarte confortabil, şi-a zis Jenny, flatată brusc de faptul că femeia se simte absolut în largul ei. Close nu era genul de loc în care oamenii să fie încurajaţi să se facă comozi într-o cameră care nu era a lor.

– Pentru că în ultimpul timp au tot intrat şi ieşit bărbaţi de aici, de aia, i-a răspuns doamna Fingell, cercetînd cu privirea ascuţită calendarul din bucătărie.

Jenny a simţit cum o trece un fior. Deci „De veghe-n cartier" este totuşi eficientă! Doamna Fingell nu a putut să-i vadă decît pe Robbins şi George Pemberton (plus trandafirii) şi pe cei din echipa de filmare. Jenny s-a simţit însă dintr-o dată vinovată, ca şi cum ar fi fost surprinsă expunîndu-se numai în portjartier şi cu bască în cadrul uşii, sub o lampă roşie.

– Doar pentru cîteva modificări ici şi colo, a minţit ea întrebîndu-se de ce se oboseşte şi refugiindu-se la chiuvetă pentru a umple ceainicul. Polly este un pic cam prea mare pentru tapetul din camera ei, cu toţi poneii ăia roz. Faceţi cumva informări pentru Paul Mathieson sau ce? a întrebat-o întorcîndu-se să o înfrunte pe doamna Fingell cu un zîmbet provocator. În definitiv, ce o interesa pe ea, mai ales *pe ea,* cu cine se vede, cînd şi pentru cît timp?

– Întîmplător, n-ai cumva drum spre supermarket în dimineaţa asta? a schimbat subiectul doamna Fingell. Dacă ai avea, nu m-ar deranja să vin şi eu cu dumneata.

Nu era o sugestie sau o rugăminte, ci un ordin. Nu este nimic neobişnuit în faptul că o bătrînă să aibă

nevoie de puțin ajutor la cumpărături, şi-a zis Jenny. Numai că, întrucît avea conştiința nu tocmai atît de curată pe cît ar fi trebuit, ea a resimțit totul ca pe un fel de şantaj. Între ele parcă plana în încăpere vechiul cîntec din copilărie – „te-am văzut, te-am văzut!"

Jenny s-a simțit încolțită, dar destul de în siguranță. Doamna Fingell nu putea să ştie ce s-a întîmplat în dimineața aceea cînd transperantele de la seră au fost bine trase în jos şi, categoric, avînd în vedere trecutul ei, nu avea nici un drept să judece. Jenny şi-a spus toate astea în timp ce-şi căuta supusă cheile maşinii.

– Am şi eu nevoie de cîteva lucruri, i-a spus doamnei Fingell. Apoi putem să mîncăm ceva în cafeneaua magazinului, dacă vreți.

Bătrîna doamnă a zîmbit cu satisfacție şi s-a ridicat de pe balansoar. A pornit cu o viteză surprinzătoare spre uşa din spate.

– Atunci hai să mergem, scumpo, altminteri cîinele o să-şi piardă răbdarea aşteptînd plimbarea asta. Căutînd sub chiuvetă în colecția ei de pungi, Jenny i-a aruncat o privire aspră. Este în regulă, pot să mă descurc plimbîndu-l şi singură în jurul cartierului, i-a strigat doamna Fingell batjocoritor.

Ăsta-i genul de lucru pe care ar trebui să mă vadă Carol Mathieson că-l fac, s-a gîndit Jenny în timp ce o ajuta pe doamna Fingell să se urce pe locul din față în Golf, nu cum îmi arăt fundul într-un magazin plin de cumpărători!

Nu că opinia lui Carol ar conta, şi-a zis ea, întrebîndu-se dacă acțiunea „De veghe-n cartier" nu era

menită să-i facă mai degrabă pe oameni să se simtă mai paranoici decît în mai mare siguranță! La intrarea în magazin, cu mîna pe cărucior, doamna Fingell a ezitat, parcă sperînd că Jenny o să-i facă chiar ea cumpărăturile, să se întindă pe rafturile de sus şi să se vîre în frigidere în locul ei, în timp ce ea să arate cu gesturi regale spre biscuiți şi banane.

Jenny nu era dispusă să facă jocul ăsta, a văzut cît de agilă putea fi bătrîna şi, hotărîtă, a luat şi ea un cărucior şi a condus-o pe doamna Fingell în primul raion.

– Ne vedem la casă şi apoi, dacă mai avem timp, mergem şi la cafenea, i-a spus ea, după care a lăsat-o mai moale. Ține minte ce nu poți ajunge şi mă întorc să le iau eu pentru dumneata. Sau poți cere lucrul ăsta cuiva din personal sau oricui din jur, a adăugat imediat.

– Îmi fac cumpărăturile aici din ziua în care s-a deschis magazinul, i-a strigat doamna Fingell peste umăr, îndreptîndu-se spre raionul de țigări. Am să mă descurc!

„Cumpără pînă cazi din picioare", era fraza care i-a trecut prin cap lui Jenny în timp ce punea în cărucior tot felul de cutii.

Ceea ce era distractiv cînd cumpărai haine şi pantofi, dar într-un supermarket lucrurile stăteau altfel, întotdeauna se bloca cînd încerca să-şi amintească ce mănîncă de obicei familia, ce marcă de cereale pentru micul dejun să aleagă, cît de bună este hîrtia igienică gri. Chiar şi atunci cînd venea la magazin cu lista bine întocmită, organizată şi eficientă, tot o apuca nebunia,

ceva ce avea poate legătură cu plafonul prea jos, amenințător, şi începea să arunce la întîmplare în cărucior diverse sucuri oferte speciale, detergenți pentru podea, tot felul de semipreparate de pui care sfîrşeau în fundul congelatorului. Probabil că sînt profilul ideal al cumpărătorului, îşi zicea ea uneori cu luciditate.

Încărca furioasă pungile pentru a ține ritmul cu fata de la casă, întrebîndu-se cum a putut să ia zece cutii de mîncare pentru pisică cînd nu mai avea nici o pisică. În clipa aceea a auzit din spate vocea Laurei Benstone.

– Este pozitiv! Nu-i aşa că e minunat? Jenny a reuşit să dea dovadă de atîta amabilitate socială, încît să-şi ridice ochii şi să-i transmită felicitări. O privire scurtă spre Laura a convins-o că ea însăşi arăta ca un bebeluş, cu un pulover de mohair mult mai mare decît măsura ei şi cu bretonul prins deasupra sprîncenelor. Fetelor nu le-am spus încă, ne-am gîndit că ele l-ar vrea chiar acum. Ştii cum sînt copiii, n-au răbdare să aştepte!

Triumfătoare, Jenny a vîrît ultima pungă cu morcovi într-una dintre numeroasele sacoşe, exact în clipa în care casierița marca totalul.

– Nouăzeci şi şase şi cincizeci, vă rog, a anunțat-o cu vocea plictisită, iar Jenny a început să caute în geantă după cardul Switch.

– Nouăzeci şi şase de lire sterline! Pe toți dracii, ce armată ai de hrănit?

Doamna Fingell, urmată de un tînăr care-i ducea cele două pungi de cumpărături, a apărut în fața lui Jenny, care a fost tentată să-i răspundă: „Întreaga

armată a SUA, contingentul 1944!“ S-a auzit în schimb un zgomot urît de la maşina de verificat cardurile.

– Îmi pare rău, doamnă, cardul ăsta nu este valabil, i-a spus casiera căscînd şi aşteptînd răbdătoare ca Jenny să-i dea un alt mijloc de plată.

– Oh, scumpo! a auzit-o pe Laura în spate. Ce îngrozitor! De parcă n-ar fi întîlnit nimic mai tragic în viaţa ei.

– Vă dau atunci un cec, a spus Jenny răscolind în geantă şi dorindu-şi să nu fi păstrat toate chitanţele şi bonurile pe care le primeşte. Asta probabil pentru că sînt soţie de contabil, şi-a zis ea. Fata de la casă cunoştea totuşi regulile meseriei ei.

– Numai dacă aveţi un alt card care să vă garanteze cecul, i-a spus ea întinzîndu-i cardul Switch fără nici o valoare.

A strîns buzele pungă privind spre raionul delicatese, fără să fie cîtuşi de puţin nefericită că este ţinută pe loc.

Conştientă că în spatele ei s-a format o coadă bunicică şi că oamenii sînt nerăbdători, Jenny a încetat să mai cotrobăie prin geantă.

– Ei bine, de fapt este singurul card pe care-l am la mine, a încercat zîmbind sigură de ea şi cu un ton absolut liniştit. Sînt convinsă că este o greşeală şi, oricum, am tot felul de acte de identificare dacă acceptaţi cecul. Şi a început să întindă pe masă permisul de conducere, carnetul de membru al clubului de tenis şi alte documente.

– Îmi pare rău, nu putem, i-a răspuns fata complet neimpresionată.

– Oh, dar cu siguranță... a început Laura să o susțină.

– Ascultă, aici îmi fac întotdeauna cumpărăturile. Este un şef sau cineva cu care să pot vorbi? Să-i explic situația? Evident, nu pot să renunț la cumpărături de nouăzecl şi şase de lire sterline numai din cauza birocrației sau a vreunei greşeli stupide a băncii.

Jenny a simțit că dacă va pleca acum fără cumpărăturile din căruciorul încărcat ochi, nu va mai putea să facă niciodată cumpărături. Salvarea a apărut sub înfățişarea unui bărbat bine îmbrăcat, cu ecuson în piept, care a venit cu paşi mari şi situația a fost lămurită.

– Sînt unul dintre clienții dumneavoastră cei mai fideli, s-a auzit Jenny zicînd. A cîştigat, a fost uşor, cu manierele ei, cu accentul ei şi cu numărul carnetului de membru al clubului de tenis şi adresa scrijelite pe dosul cecului.

– Ai fost al naibii de norocoasă, i-a spus doamna Fingell în timp ce se îndreptau spre maşină.

– De ce? Cecul meu nu este fals şi nu-şi puteau închipui că am atîția bani lichizi asupra mea, puteam să fiu jefuită. M-aş fi putut duce acasă să iau o altă carte de credit.

– Oh, nu, n-ai fi putut, a intervenit Laura. Nu dacă ai cumpărat şi ceva produse lactate. Nu permit să se iasă cu ele din magazin dacă au trecut mai mult de treizeci de minute din clipa în care au fost luate din raft. De teamă să nu capeți vreo intoxicație şi apoi să-i dai în judecată.

– Cecul ăla putea fi totuşi fals, nu? Au acceptat numai pentru că faci parte din lumea bună, a insistat doamna Fingell, înfuriind-o pe Jenny. La drept vorbind, ai plecat fără să plăteşti. Crezi că ar risca aşa ceva cu oameni ca mine sau cu cei din cartierul de blocuri? a pufnit bătrîna.

Jenny a încărcat toate cumpărăturile în portbagaj şi l-a trîntit puternic. Doamna Fingell aştepta să-i fie deschisă portiera, ţinînd-o pe a ei:

– Cînd nu este vorba de oameni de genul tău, ci de cei ca mine sau din Common, asta se numeşte cu totul altfel. I se spune furt din magazin.

– Stai puţin, vorbim cumva despre acelaşi Ben? Fratele meu, Ben? Eşti cuplată cu Ben?

Vocea lui Daisy devenea tot mai puternică cu fiecare întrebare, iar fetele de la coadă, la bufetul pentru prînz, au început să se uite la ea cu interes.

Emma părea jenată, jucîndu-se cu piureul din farfurie, dar nu putea să nu-şi ascundă un zîmbet.

Daisy a pus furculiţa jos şi a considerat încheiat prînzul (*ravioli* făcute la şcoală, oricum părea fără nici un gust ca să fie mîncate).

Sophie stătea lîngă Emma, confirmîndu-i prin zîmbet că îngrozitoarea veste este adevărată, foarte adevărată: Emma ieşea acum cu fratele ei.

– Dar este fratele meu! Ce porcărie! a exclamat ea. Cum ai putut? După care, sortîndu-şi priorităţile a întrebat: Şi de ce nu mi-aţi spus pînă acum?

– Pentru că am ştiut că ai să reacţionezi aşa, i-a răspuns Emma. Ştiu că probabil este greu să gîndeşti

despre frați ca despre niște ființe umane, dar dacă îi priveşti cu detaşare, obiectiv, să zicem cînd este cu colegii lui, într-un grup, nu arată rău deloc. Şi sărută grozav, a spus ea cu o plăcere nedisimulată. Daisy a fost cuprinsă de un tremur uşor. Nici măcar nu-şi putea închipui că fratele ei ar face aşa ceva cu cineva, darămite cu cea mai bună prietenă a ei. Într-un fel era, ei bine, era indecent! Mirosurile prînzului îi trezeau greață.

– Oricum, mi-a spus, ceea ce este cel mai important, a continuat Emma sperînd să o aducă pe Daisy într-o dispoziție mai bună, că prietenul lui, Oliver, te place cu adevărat. O să fie la petrecerea Sophiei sîmbătă, nu-i aşa?

– O, da, Oliver vine categoric, a confirmat ea. Aşa că va trebui să găseşti o modalitate de a fi şi tu, Daisy. A întrebat de tine şi săptămîna trecută. S-a oprit exact la timp pentru că era cît pe-aci să adauge: „Înainte să o abordeze pe Lucy".

Daisy s-a dus la bufet şi a luat mărul cel mai verde. Holul răsuna de vocile copilăreşti care o înnebuneau de cap.

De-abia aştepta să termine şi să meargă la colegiu. Cunoştea toate statisticile, părinții ei şi prietenii lor le citeau ca pe niște texte biblice săpate în piatră, totul despre cît de mult mai bine le e fetelor într-o şcoală numai de fete.

„Fără ca nimic să le distragă atenția", adăugau ei întotdeauna eufemistic, referindu-se la băieți.

Cît de puține ştiau! În definitiv, despre ce credeau ei că vorbesc fetele la şcoală tot timpul şi la ce cre-

deau ei că se gîndesc? Băieții te distrăgeau, indiferent că erau sau nu prezenți ca persoană fizică. Deşi trebuia să recunoască că probabil era mult mai uşor la o oră de fizică să nu fii într-o şcoală cum este cea la care spune Ben că merg frații lui Oliver, unde băieții le tachinează tot timpul pe fete.

Dar dacă ea şi Ben ar fi fost la aceeaşi şcoală, poate că nu l-ar vedea ca aparținînd unei specii diferite, care nu are nici un drept să prezinte vreun interes romantic pentru cea mai bună prietenă a ei.

S-a liniştit amintindu-şi căldura privirii ochilor negri ai lui Oliver cînd se uita la ea acolo, pe terenul de hochei.

– Îmi pare rău, Emma, a spus Daisy strecurîndu-se înapoi pe locul ei şi încercînd să zîmbească. Pur şi simplu am fost şocată. Nu este de mirare că în ultima vreme lui Ben nu-i mai dispare zîmbetul ăla uriaş de pe față.

– Cred că nu numai zîmbetul este uriaş, a şoptit Sophie chicotind.

– Oh, te rog, scuteşte-mă, a bombănit Daisy, împinsă dincolo de limitele suportabilului.

Avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ideea că Ben, Bel cel stîngaci, cu mîinile alea lungi şi care roşea din orice, poate fi obiect al dorinței.

Îi trebuie probabil o viață pentru a se obişnui cu aşa ceva, şi-a zis ea.

– E cam prea în scurt, ştiu, i-a spus Carol lui Jenny pe treptele casei familiei Collins. Şi îmi cer scuze. Dar am considerat că este vremea să avem o mică în-

tîlnire, doar pentru o trecere în revistă, ca să spunem aşa. Fă tot posibilul să vii.

Jenny a căutat o scuză, dar n-a găsit nici una.

– Vine şi prietena ta, Sue, a încercat să o convingă Carol, strîngînd în mod automat din buze, gîndindu-se la capacitatea lui Sue de a goli paharele.

– N-ai putea să distribui pur şi simplu un fel de buletin? i-a sugerat Jenny, întrebîndu-se de ce oare n-ar face un raport zilnic, editat la un nivel aproape profesional, pe computerul din mansarda lui Paul.

– Oh, nu, nu merge aşa. Avem nevoie de inputul personal şi de sugestii din partea membrilor, a insistat Carol. A udat vîrful creionului, prins cu un şiret de blocnotes, şi a tăiat numele lui Jenny de pe listă. Consider deci că ai spus da, a anunţat-o cînd era deja la jumătatea drumului spre poartă, înainte ca Jenny să mai aibă timp să spună ceva.

În timp ce închidea uşa, surprinsă că nu a fost stabilită o parolă secretă pentru întîlnirea din cursul serii, a auzit deschizîndu-se poarta casei de alături şi a simţit un val de simpatie pentru vecinul ei nevăzut.

– Vin cu tine diseară dacă vrei, i-a spus Ben indiferent, coborînd scările. Nu am prea multe teme şi este totuşi o chestie.

– N-o să fie nici o distracţie, numai vecini. N-ai să te plictiseşti?

– Nu, este O.K. Vin pur şi simplu ca să văd şi eu cum este, a mormăit el întorcîndu-se sus.

– Crezi că este vorba de ceva ce am fi făcut noi? Parcă am fi la şcoală şi ne-a convocat directoarea, i-a

şoptit Sue lui Jenny cînd s-au strîns, mai tîrziu, în camera de zi la Carol. Şi unde sînt ceilalţi?

Nu era o participare la nivelul primei întîlniri în cadrul acţiunii, trebuia să recunoască.

După cît se părea, Fiona Pemberton a trimis un bilet de scuze, invocînd o întîlnire cu părinţii.

Nu l-a menţionat şi pe George, care stătea acum cocoţat pe braţul canapelei de piele a lui Carol zîmbindu-i pe furiş lui Jenny şi bătînd uşor cu mîna pe locul de lîngă el în semn de invitaţie, ceea ce o făcea să-şi dorească să se aşeze oriunde numai lîngă el nu.

Era prezentă şi doamna Fingell, zîmbind fără să se adreseze cuiva anume, comod instalată în fotoliul de lîngă dulapul cu băuturi.

Actorul şi cîteva neveste de funcţionari la *BBC* stăteau grupaţi lîngă ferestrele ce dădeau pe verandă, sporovăind despre cea mai bună modalitate de a curăţa trandafirii căţărători, fără nici un pahar şi tot întrebîndu-se ce să facă cu mîinile.

Un cuplu se uita foarte des la ceas. Jenny i-a făcut semn cu mîna doamnei Fingell şi l-a salutat cu un zîmbet pe actor, apoi i-a spus lui Sue:

– Noutăţile sînt toate vechi. N-o să aflăm nimic extraordinar.

– Oh, priveşte, i-a spus Sue cu interes, uitîndu-se afară pe fereastră. Uite-l pe Harvey fără Laura. Poate că o să vină după aceea să bem un păhărel.

– Sue, nu se poate! Nu Harvey! a avertizat-o Jenny. Este prea aproape de casă, iar Laura este din nou însărcinată.

A tras-o cu hotărîre de la fereastră şi s-au aşezat

cît mai aproape de uşă pentru o posibilă retragere rapidă. Din bucătărie venea un miros îmbietor de chifle cu cîrnăciori.

– Ascultă, dacă tot zici că este aproape de casă, i-a replicat Sue, uită-te la Ben al tău şi spune-mi cu mîna pe inimă că întotdeauna, dar întotdeauna se oferă voluntar să ajute în bucătărie...

Jenny s-a ridicat, a crăpat uşa şi s-a uitat discret. L-a văzut pe Ben în bucătăria lui Carol în postura cu totul neobişnuită pentru el de a aşeza paharele pe o tavă.

Carol era lîngă el, murmurîndu-i instrucţiunile, iar Ben era tot îmbujorat.

Deşi ţinea cu o extraordinară grijă tava, paharele scoteau clinchete periculoase, a reuşit însă în cele din urmă să o aşeze pe masa de cafea fără ca întreaga colecţie de cristaluri a lui Carol să ajungă fărîmiţe pe podea.

– Un păhărel mai întîi, nu? a întrebat Paul agitînd sticla cu sherry. Şi după aceea începem, i-a anunţat el.

S-a aşezat toată lumea, atenţi ca la şcoală, aşteptînd ca Paul să-i introducă în subiect. Ben s-a lungit pe podea, într-un colţ, de unde avea o deschidere permanentă spre canapeaua pe care stătea Carol.

Sperînd ca mama lui să nu observe, se holba încîntat la Carol, a cărei fustă era trasă mult în sus, numai bine să zărească o flamură triunghiulară de chilot alb.

Spera din toată inima că n-o să-i ceară nimeni să se ducă să aducă ceva de la bucătărie.

Nu era sigur că putea să meargă.

– Problema este că nimeni nu raportează nimic, a început Paul străbătînd camera cu paşi mari şi plini de importanță, şi agitînd broşura lui oranj „De veghe-n cartier". S-a auzit un foşnet şi un oftat colectiv. Harvey s-a întins spre masă şi s-a servit cu două chifle cu cîrnăciori, iar doamna Fingell ronțăia mare cu zgomot alune. Nimeni nu voia să-şi petreacă seara primind o muştruluială.

– Close a fost plin de străini în ultimele cîteva săptămîni, cu toate echipele alea de filmare, a continuat Paul. Toți s-au uitat la Harvey, majoritatea cu simpatie. Şi au fost parcate aici tot felul de maşini, care, după cîte ştim cu toții, nu aparțin nici unuia dintre locuitori.

– Şi ce anume exact ar trebui să facem noi în legătură cu asta totuşi, Paul? l-a provocat Jenny nerăbdătoare să ajungă odată la subiect. Cu siguranță nu este treaba nimănui cine vine în vizită la noi, nu?

– Ei bine, problema este să fim vigilenți. Paul s-a răsucit şi a îndreptat amenințător broşura spre ea. Să luăm numerele maşinilor, să verificăm cine intră şi în ce casă, şi dacă ies din nou şi încearcă poate o altă uşă. Genul ăsta de lucruri. Ar putea fi hoți, care controlează cînd lipsesc proprietarii de acasă.

– Sau ar putea fi Martorii lui Iehova, a adăugat Harvey, întinzîndu-se şi umplîndu-şi paharul.

– Sau portărei, a intervenit Sue întinzînd şi ea paharul ca să-i fie umplut.

Jenny s-a simțit foarte prost, ca şi cum fiecare aspect al vieții ei personale s-ar afla permanent sub

lupă. Era îngrozitor, de parcă ar fi fost din nou adolescentă, iar mama ei îi controla fiecare mişcare.

– De fapt, a intervenit ea cu hotărîre, mă gîndesc să mă retrag din această acțiune, dacă nu vă deranjează. Găsesc oribil de lipsită de orice bun-simț ideea să i se facă portretul şi să i se înregistreze numărul maşinii oricui mă vizitează, ca în nu ştiu care stat polițienesc. Dacă stau şi mă gîndesc bine, aş prefera să fiu jefuită decît să ştiu că li se întîmplă lucrul ăsta vizitatorilor mei!

– Şi eu la fel, a adăugat doamna Fingell, bătînd emfatic cu bastonul în podea.

– Dar ce importanță are dacă nu ai nimic de ascuns? a sărit Carol străpungînd-o pe Jenny cu privirea, ca şi cum se aştepta să descopere în orice clipă un secret îngrozitor. Jenny s-a lăsat pe spătarul scaunului, alarmată.

– Ei, haideți, oameni buni. Nimeni nu vrea să spioneze, doar să avem grijă unul de celălalt. Asta înseamnă vigilență, nu înseamnă că-ți vîri nasul unde nu trebuie. Paul făcea toate eforturile ca să-i împace.

– Este oribil, a insistat Jenny, uşor distrasă de faptul că Ben era teribil de îmbujorat.

Categoric, era şi el de acord cu ea, de data asta nu ea era cea care-l făcea să se simtă stînjenit.

S-a ridicat şi s-a aplecat să-şi ia poşeta de lîngă scaun.

Poate că ar trebui să-i angajeze pe Paul şi Carol ca detectivi particulari, să-i pună să-l verifice pe Alan, să vadă ce pune la cale, asta le-ar elibera mințile de crimele inexistente din Close.

– Ăăă, ia loc încă un minut, te rog, Jenny. Paul a prins-o de braţ şi a aşezat-o cu blîndeţe înapoi pe scaun. Nu este vorba numai de numerele maşinilor şi lucruri de genul ăsta. Ce vreau eu să spun este că oamenii nu observă cînd se petrece ceva neobişnuit. Aşa cum s-a întîmplat cînd ai sărit poarta ca să-ţi recuperezi pisica din grădina noastră.

– Ca Bill Spărgătorul, a pufnit chicotind Sue. Cu prada în spate şi tot tacîmul!

– Exact ca Bill Spărgătorul. Asta e, a declarat Carol, aplecîndu-se în faţă şi îndreptînd un deget acuzator spre Jenny. Şi nimeni nu a observat! Nici măcar o singură persoană. Nimeni de pe toată strada... Acum degetul tremura de furie, rotindu-se spre toată camera, acuzîndu-i absolut pe toţi. Nevestele de la *BBC* priveau vinovate mocheta. Nimeni nu a raportat că a sărit peste poartă şi că s-a întors pe acelaşi drum, în mod absolut evident cu un sac în spate!

S-a lăsat din nou pe spătarul scaunului, fusta ridicîndu-i-se şi mai mult din cauza agitaţiei, spre nespusa încîntare a lui Ben.

– Carol, i s-a adresat Jenny cu blîndeţe, aşa cum ai vorbi cu cineva în pragul nebuniei, Carol, asta s-a întîmplat pentru că a fost vorba de mine. Dacă m-a văzut cineva, s-a întrebat probabil ce caut acolo, sus, simţind un pic de curiozitate, dar toată lumea mă cunoaşte. Nu era cazul să fiu subiectul unui raport referitor la un delict. Şi mi-am cerut scuze pentru că am spart porcul.

– Dar în locul tău ar fi putut fi oricine! Cineva din cartierul vecin! a izbucnit Carol.

– Dar nu a fost! Am fost eu! Oh, totul este ridicol. Mă duc acasă să mă uit la televizor. Jenny s-a ridicat din nou să plece. Sue a dat lacomă paharul peste cap şi s-a sculat şi ea să o însoţească.

Carol arunca fulgere din priviri, iar Jenny nu a rezistat să n-o mai provoace puţin, anunţînd, aşa, în general:

– Nu fac decît să traversez drumul, Carol. Nu te simţi obligată să mă urmăreşti sau să faci însemnări.

Ajunse afară, Sue şi Jenny au tras adînc în piept aerul proaspăt, liber.

– Eu sînt de vină sau Carol o ia razna? a întrebat Jenny. Şi ce este cu treaba asta „dacă n-ai nimic de ascuns"? Ce înseamnă asta?

– N-am nici o idee, i-a răspuns căscînd Sue. Ceea ce aş vrea eu să ştiu totuşi, şi n-ai decît să mă consideri o băgăcioasă dacă vrei, este de ce Ben al tău a mai rămas acolo?

CAPITOLUL 13

Pe drum spre casă, de la Leicestershire, Alan a condus foarte repede, uşurat într-un fel că nu a putut să o convingă pe Serena să accepte să meargă cu el cu maşina, ea insistînd să se întoarcă la Londra singură, cu trenul.

I-a spus că are o carte pe care arde de nerăbdare să o termine, cerîndu-şi scuze pentru faptul că nu este sociabilă şi exprimîndu-şi speranța că n-o să se supere. Mai bine că este singur cu gîndurile şi muzica lui decît să fi fost nevoit să facă conversație pe parcursul a o sută cincizeci de mile!

Cu siguranță că ar fi sfîrşit povestind anecdote despre familie. Nici nu s-a străduit prea mult să o ademenească în maşina lui, conştient că a fost mult prea laş ca să o seducă.

Nu a reuşit nici măcar să facă o încercare aşa cum se cuvine, contînd prea mult – în timp ce se învîrtea neîndemînatic în jurul ei, tot turnîndu-i vodcă –, că o

să-şi dea seama şi ea ce urmăreşte de fapt şi o să intre în joc. O consolare foarte mică era faptul că nimic nu s-a întîmplat în realitate, că încă nu are de ce să se simtă vinovat şi că cel puţin se poate întoarce acasă capabil încă să o privească pe Jenny drept în ochi.

În timp ce mergea cu viteză pe M1, de la radio au început să se reverse sunetele cîntecului *Trepte spre paradis*, al formaţiei Led Zeppelin, ceea ce l-a dus pe Alan cu gîndul la prima lui întîlnire cu Jenny. Fermecat de felul în care a cîntat Concertul de Mozart la colegiu, unde însoţise fără tragere de inimă o verişoară cît se poate de plicticoasă, a fost uluit cînd Jenny a acceptat să ia cina cu el.

Întors acasă şi aproape nevenindu-i să creadă ce noroc are că a acceptat să vină cu el, a pus la patefon preţiosul album Led Zeppelin recent achiziţionat, cerîndu-şi scuze pentru gustul său muzical, dar din raftul de lîngă biroul lui dezordonat Jenny luase vechiul casetofon din liceu şi asculta tocmai *Trepte spre paradis*. Pînă la solo-ul chitarei erau deja în pat. Nici nu-i venea să creadă în succesul lui, atît de uşor a mers totul.

Acum, încercarea de a face cuiva curte, chiar şi gîndul la o asemenea încercare, îi provoca o groază care-i usca gîtul şi-i accelera bătăile inimii. A dat vina pe lipsa de practică, pe adrenalină şi pe aventură. Toate astea nu erau deloc bune pentru tensiune şi-i displăcea profund sentimentul că, practic, a ajuns la o vîrstă la care trebuie să se gîndească la sănătate. Cînd doctorii scriu despre stresul de la mijlocul vieţii,

la el se referă. Era prea deprimant. Oare faptul că îmbătrînea să însemne că de acum înainte va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii avînd mare grijă să nu fie încercat de emoţii prea mari?

Şi undeva, în adîncul fiinţei lui, avea bănuiala, fără nici un fel de legătură cu durerea şi cu potenţialul dezastru de a fi descoperit, că dorinţa biologică de a face toate lucrurile alea sexuale cu trupul unei persoane cu totul noi s-ar putea nici să nu merite osteneala.

Sigur că, în ziua în care a reuşit să-i facă Serenei cunoscută dorinţa lui, s-a supărat pentru modul crud în care a fost respins şi pentru umilinţa la care a fost expus. Iar dacă reuşea, care i-ar fi fost recompensa? Nimic altceva decît sex şi, aşa cum se spune, asta găsea şi acasă.

Dar cum rămîne cu sentimentul de a te simţi mai tînăr? şi-a zis, cotind, în sfîrşit, pe M25. Avea impresia că este bătrîn, că-i albeşte părul, că îi cade şi că pierde şi puţinul ce-i mai rămăsese din şarmul şi puterea de atracţie de care se crampona şi care, ani de zile, i-au compensat lipsa copilărească de încredere. Dacă Serena l-ar putea face să se simtă mai bine în toate aceste privinţe, atunci într- adevăr asta ar fi ceva ce n-ar găsi acasă!

Este perfect că Alan întîrzie, s-a gîndit Jenny la 13,30, dorindu-şi ca tipul pe care l-a trimis David Robbins să se fi rătăcit. De ce oare oamenii reuşesc să fie atît de punctuali, atît de capabili să găsească adresa la timp atunci cînd este vorba de ceva nelegal? s-a

întrebat ea în clipa în care a auzit soneria. Nici nu putea să țină socoteala celor care au întîrziat la cină, scuzîndu-se toți că au greşit drumul după Podul Putney, sau că s-au aventurat accidental în cartierul de vizavi, ca şi cum ea şi Alan ar fi locuit în cine ştie ce fundătură, iar indicatoarele erau scrise în sanscrită!

I-a spus cu fermitate omului de afaceri la patru ace care stătea nerăbdător pe treptele casei ei:

– N-am să pretind că ați greşit adresa, dar pur şi simplu nu mai fac aşa ceva.

S-a auzit un murmur de scuză din partea clientului dezamăgit, apoi, de pe stradă, bocănitul inconfundabil al pantofilor lui Carol Mathieson. Aceasta s-a oprit, s-a uitat curioasă la vizitatorul ei şi, fără nici un fel de introducere, a zis:

– Am uitat să-ți spun aseară cît de rău îmi pare de pisică! Păcat!

„Oh, Dumnezeule mare, era exact momentul potrivit pentru asta", şi-a zis Jenny în barbă, zîmbind pe cît a putut atît lui Carol, cît şi clientului din fața ei. Jenny şi-a dat seama că purta încă mănuşile galbene de cauciuc pe care le folosea cînd ştergea dulapurile din bucătărie şi brusc s-a gîndit că s-ar putea ca bărbatul să bănuiască, mai ales după bizarul comentariu al lui Carol, că minte şi că are deja un client pentru practici mai bizare, înăuntru, legat poate gol de un scaun, aşteptînd să fie biciuit cu coada ştergătorului cu care spală podeaua.

Dacă ar mai fi încercat-o fie şi cea mai mică tentație de a continua să cîştige bani servindu-i pe bărbați, întîlnirea din cadrul acțiunii „De veghe-n cartier"

de seara trecută i-a ucis definitiv orice asemenea ambiție. Trebuie să existe modalități mai puțin riscante de a-ți cîştiga existența, modalități care să nu implice înregistrarea de către vecini a numerelor de înmatriculare ale maşinilor îndoielnice şi care să te facă să minți spunînd că ai primit vizita unor decoratori. Trebuie, de asemenea, să existe modalități care să n-o facă să-l trădeze pe Alan. Posibilitatea să o înşele era atît de dureroasă pentru ea, încît nu voia să rişte ca şi el să simtă acelaşi lucru din cauza purtării ei.

Cînd a venit David Robbins, jumătate de oră mai tîrziu, Jenny şi- a început discursul cînd el se afla încă la jumătatea drumului pe alee.

– Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu mai pot să fac lucrul ăsta. Şi a izbucnit în rîs cînd i-a văzut expresia de dezamăgire simulată. Mă retrag ca să duc o viață plină de virtute. Va trebui să faci un efort şi să te duci la o agenție care stabileşte întîlniri sau ceva de genul ăsta.

– Oh, nu-ți face probleme. De fapt nu am venit decît să-ți mulțumesc, pentru că am cunoscut pe cineva, a anunțat-o cu un zîmbet fericit, făcînd-o să se simtă că a cam exagerat cu graba şi că s-a cam făcut de rîs. S-a gîndit apoi dacă să-i ofere o ceaşcă de ceai, dar s-ar fi putut ivi complicații în conversație. Despre ce naiba să vorbească ei doi? Aşa că, susținut acum numai de o pereche de bastoane, David a pornit pe noile lui picioare de plastic înapoi, după colț, unde a parcat cu atîta discreție. Nici o şansă ca Paul Wathieson să înregistreze acest număr de maşină, şi-a zis ea, avînd sentimentul, în timp ce închidea uşa

şi se pregătea să fie din nou o soție scrupulos de onestă, că şi-a luat rămas-bun de la un prieten. Plină de bune intenții, a petrecut următoarea oră scoțînd copii după CV la computerul lui Daisy şi trimițîndu-le la toate şcolile locale. Undeva trebuie să existe şansa unei slujbe oneste, şi-a zis ea.

Cînd s-a întors cu Polly (şi cu Harriet) de la şcoală, Alan era acasă, şi-şi preluase în stăpînire mult îndrăgita lui bucătărie. Aroma bogată a sosului Madeira pe care-l fierbea încet pe plită plutea îmbietor şi umpluse holul. Aromele gătitului din plăcere, spre deosebire de cele ale gătitului de nevoie, i-au încîntat în asemenea măsură papilele gustative încît a fost nevoită să-şi înăbuşe un geamăt de lăcomie cînd a năvălit, împreună cu fetele, în casă.

– Ooh, a strigat adulmecînd aromele îmbietoare, chestia asta pare delicioasă!

Alan stătea confortabil în balansoar, în jurul lui strălucind oale şi tigăi, pline cu legume şi ierburi, gata să fie puse la foc.

Părea solid, fericit, încîntat că este acasă, cu ziarul deschis la pagina de fotbal şi cu pisica torcînd pe genunchi. S-a aplecat să-l sărute, dar s-a tras înapoi îngrozită.

– Biggies! Ce caută aici? a exclamat ducînd uluită mîna la gură.

– Oh, mulțumesc, Jenny, ce bine este să aflu că te bucuri că mă vezi! i-a spus el zîmbindu-i mustrător.

– Dar Biggles este mort! s-a mirat şi Polly uluită. Asta-i o stafie!

Jenny a simțit că-i vine să o pocnească, în defini-

tiv, a fost pisica lui Alan, iar veştile rele trebuie anunțate cu mai multă grijă. A considerat că este prea crud să-i spună la telefon, chiar şi ca pedeapsă pentru faptul că se cuibărea într-un hotel elegant cu Serena cea subțire. Numai că Biggles, care torcea fericit frecîndu-şi capul mare de ființa favorită, era cît se poate de viu!

– Este mort! Tu l-ai îngropat, mami, nu-i aşa? a continuat Polly pironind-o cu privirea pe Jenny pentru a vedea vreun semn că şi-a pierdut mințile şi că a inventat totul.

– Da, am îngropat ceva. Aşteptam să te întorci ca să-ți spun, i-a spus îndoită lui Alan, privindu-l cu suspiciune pe Biggles în timp ce-şi agăța haina în cuier.

Polly a mîngîiat uşor pe cap motanul nici că se putea mai murdar.

– Va trebui să te rebotezăm Iisus, a anunțat ea cu importanță. Pentru că este a treia zi, nu-i aşa, iar tu ai înviat!

Jenny şi Alan s-au uitat unul la altul şi au izbucnit în hohote de rîs.

– Ei bine, nu ştiu unde o fi fost, probabil încuiat în vreun garaj unsuros, undeva. Este teribil de murdar. Nici nu m-am gîndit să verific zgarda celeilalte pisici. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă are zgardă, a spus Jenny. Cine ştie cine îi plînge acum lipsa.

Polly, de parcă i-ar fi venit dintr-o dată o idee genială, a înşfăcat-o pe Harriet şi, plictisite de subiectul referitor la pisici vii şi moarte, cele două fetițe au zbughit-o pe scări în sus. Avea un sentiment ciudat acum, că Alan era acasă.

Jenny petrecuse atît de mult din noaptea ante-

rioară imaginîndu-şi-l în flagrant, încît parcă acum în fața ei s-ar fi aflat cineva deghizat. Se aştepta ca în orice clipă să împingă pisica jos, să pună paharul pe masă şi să înceapă să anunțe sfîrşitul mariajului lor. A simțit un fel de încordare interioară şi-i era tot mai greu să respire în bucătărie, unde era cald.

– Mă duc să iau ceva din maşină, i-a spus simțind că are nevoie de puțin timp pentru a se obişnui cu ideea că arăta atît de neschimbat, atît de normal.

Cînd a ajuns afară lîngă BMW a fost tentată să deschidă portiera şi să adulmece aerul după vreun parfum străin. Pe banchete nu era nimic, nici un fel de revistă, nici un ruj uitat.

S-a dus la maşina ei căutînd ceva cu care să se întoarcă în casă şi a văzut pe bancheta din spate dicționarul de franceză al lui Polly. În clipa cînd încuie portiera, de peste drum s-a auzit un zgomot de geam spart. Îmboldită de simțul datoriei, a ieşit să vadă ce se întîmplă.

Harvey Benstone venea în ritm alert dinspre nr. 5, copleşit de responsabilitatea lui pentru ceea ce se petrece în vecini.

– Cred că este vorba de casa familiei Pemberton, a spus ajungînd- o din urmă pe Jenny. Probabil copii din cartierul vecin după vreun video sau chestii din astea pe care să le vîndă ca să-şi cumpere droguri.

Era atît de sigur că avea dreptate, încît Jenny nu a putut decît să admire felul în care lucrul ăsta îl făcea nepăsător față de posibilul pericol de a fi bătut măr de vreo bandă de adolescenți solizi.

Dar cînd au ajuns în dreptul grădinii familiei Pem-

berton, dincolo de cei doi arbuşti de liliac nu era decît silueta contorsionată a lui George, care încerca să se strecoare înăuntru pe geamul de la hol.

– Afurisită femeie, a luat cheia, le-a strigat roşu tot de efort.

Jenny i-a lăsat pe amîndoi acolo să încerce să găsească o modalitate de a intra în casă şi s-a întors la ea acasă. Acum cel puţin avea despre ce să-i povestească lui Alan.

– Eşti sigură că o să meargă? a întrebat-o Daisy pe Emma în baie. Tu de ce nu ţi l-ai făcut? Cu foarte multă grijă, nervoasă că ar putea să dizolve gresia dacă ar cădea pe jos, a deschis sticla de perogen, a mirosit-o şi a strîmbat din nas. Miroase periculos, i-a spus Emmei.

Emma i-a luat sticla din mînă şi a mirosit şi ea conţinutul.

– Nu, miroase eficient. Eu nu mi-l fac pentru că sînt deja blondă. Iar blondele au mai mult succes, nu aşa se spune? M-am gîndit că părul tău este cam tern, cam prea spre griul ăla de şoarece. Chestia asta este tocmai bună pentru tine.

– Ei bine, cel puţin mamei n-o să-i pese, dată fiind starea în care este. Deşi nu ştiu, nu mai pot fi la fel de sigură de ea cum eram pînă acum, a spus Daisy desfăşurînd pe raftul din baie toate ustensilele. A deschis preţiosul flacon de vopsea albastră şi l-a mirosit şi pe el. Dacă-mi vopsesc numai vîrfurile, pot să le tai pe urmă dacă or să arate groaznic. Haide să o facem!

Daisy s-a aşezat pe marginea băii, iar Emma i-a

despărțit părul în circa treizeci de şuvițe mici, după care, cu pămătuful de bărbierit al lui Alan, a aplicat perogenul, pe vîrfuri, la vreo cincisprezece dintre ele.

– Este ca şi cum ai face rădăcinile cuiva, dar invers, i-a spus Emma zîmbindu-i în oglindă.

– Oh, de-abia aştept să văd ce iese! Sper că pot să am încredere în tine în chestia asta, i-a spus Daisy cam îndoită în privința rezultatului.

– În ce-l priveşte pe fratele tău, ai încredere în mine, nu? a zgîndărit-o Emma privind peste umăr spre uşă în eventualitatea că Ben s-a strecurat pînă aici sus şi ascultă.

– Nu începe. Mi-ai promis. Am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta, a avertizat-o Daisy.

Emma a terminat de aplicat perogen pe toate vîrfurile şuvițelor, după care le-a legat cu elastice în fîşii de staniol.

– Vopseaua o aplicăm după cină, i-a spus ea Emmei. Părul tău are nevoie de ceva vreme ca să se decoloreze. A auzit paşi pe treptele spre mansardă şi zgomotul unei uşi închise cu fermitate. Cred că fratele tău este acasă, a zis abandonînd părul lui Daisy şi înfoindu-l pe al ei în fața oglinzii. Ai puțin ruj?

La cină, Jenny a povestit familiei cum George Pemberton şi-a spart propria fereastră ca să poată intra în casă.

Toți au rîs exact atunci cînd trebuia, dar ea s-a simțit ciudat, ca şi cum tot ce spunea trebuia să repete mai întîi în minte pentru a elimina orice lucru care l-ar fi putut determina pe Alan să-i spună ceva ce

n-ar fi vrut să ştie. Era mai uşor să vorbească cu copiii.

– Ce-ţi faci la păr? a întrebat-o curioasă pe Daisy, văzînd cum şuviţele ambalate în staniol balansează în mod periculos peste cartofi. Indiferent ce o fi, sînt sigură că Fiona n-o să aprobe, a chicotit ea, atrăgîndu-şi o doză de dispreţ din partea lui Daisy.

În opinia fetei, în rolul părinţilor nu intra şi fronda faţă de directoare.

– Mami a mea nu m-ar lăsa niciodată să mi-l fac albastru. Eşti atît de norocoasă, Daisy, a spus Emma cu un surîs mîhnit şi maliţios totodată.

– Albastru? Şuviţele alea legate în staniol or să fie albastre? Dumnezeule mare! a exclamat Alan, nevenindu-i să creadă.

Ben nu a scos nici un cuvînt, a mîncat puţin şi tot arunca priviri aprinse spre Emma, căreia, în trecut, înainte de electrizantul contact fizic de sîmbătă, nu-i era deloc greu să-i spună orice-i trecea prin cap.

Jenny şi-a dat seama cum stau lucrurile şi a simţit un fior matern pentru el, fiind nevoită să-şi muşte limba ca să nu comenteze.

– S-ar putea ca mîine seară să ieşim, i-a spus Alan, turnîndu-i al treilea pahar de vin. Era îmbujorată, şi atrăgătoare, şi gata să reacţioneze la orice. Era momentul să o ducă într-un loc special. Doar ei doi. Am citit despre un local în *The Sunday Times,* săptămîna trecută. Poţi să stai cu Polly, nu-i aşa, Daisy? Şi este ultimul weekend în care vei fi consemnată să rămîi în casă.

Se aştepta ca Daisy să fie încîntată că, în sfîrşit, a

fost iertată, dar ea şi Emma se holbau la el înțepenite şi şocate, ca şi cum tocmai le-ar fi anunțat că este ucigaş în serie şi că ele sînt următoarele victime.

– Ce nu-i în regulă? a întrebat-o Jenny. Nu te bucuri că ai să-ți recapeți libertatea? Şi nu mă deranjează ca mîine să te plătesc pentru că ai grijă de Polly.

Polly se uita cînd la Emma, cînd la Daisy, întrebîndu-se ce se întîmplă şi a început să pună la un loc fragmente din ceea ce ştia, începînd cu seara în care Daisy a ieşit afară cățărîndu-se pe fereastra dormitorului. I-a făcut un semn lui Harriet şi i-a spus:

– Te deranjează dacă sărim peste budincă? Trebuie să ieşim puțin în grădină.

– Dar e întuneric. De ce vreți să vă duceți afară? a întrebat-o Alan.

– Oh, nimic special, doar să ne uităm şi noi puțin. O să luăm o lanternă, i-a spus făcîndu-şi de lucru ca să nu se uite la el.

Şi, înhățînd farfuria de-abia golită din fața Harrietei, a pus-o, cum nu-i era în obicei, în maşina de spălat.

A tras-o pe Harriet după ea, şi-au luat hainele şi i-a şuierat prietenei ei:

– Grăbeşte-te!

– A vrut să scape de strînsul mesei, a spus Jenny în timp ce aduna farfuriile şi, de data asta, era dispusă să fie indulgentă. Astă-seară am să le spăl eu. Cred că aveți şi voi cîte ceva de făcut.

În numele lui Ben şi al Emmei, Daisy s-a înroşit furioasă din cauza lipsei de tact a mamei ei şi s-a

ridicat trăgînd-o pe Emma pe scări ca să termine vopsitul părului.

– Acum ce am mai spus? l-a întrebat Jenny pe Alan.

– N-am nici cea mai mică idee. Am crezut că de fapt le faci o favoare. Acum despre cina de mîine seară... a început el apropiindu-se şi îmbrăţişînd-o. Jenny s-a întrebat dacă Alan o fi remarcat cum i s-a încordat tot trupul cînd a auzit telefonul. La dracu'! a exclamat el sărutînd-o pe ureche şi întinzîndu-se să preia convorbirea.

– La dracu', a spus din nou cînd a pus telefonul în furcă cîteva minute mai tîrziu.

– Ce este? Probleme la serviciu? l-a întrebat. Părea nervos.

– Este vorba de mîine seară. Un dineu, poţi să vii dacă vrei, dar nu vom mai fi numai noi doi. Partenerul principal consideră că ar trebui să ne întîlnim înainte de luni şi să avem o discuţie despre situaţia financiară a firmei. A propus să cinăm undeva, lîngă Watford. Este mai convenabil pentru el decît pentru noi, dar el este cel care plăteşte.

– O asemenea cină pe seama companiei nu prea este utilă pentru finanţele ei. De ce nu vă întîlniţi luni dimineaţă, devreme, la birou?

– Pereţii au urechi. Unele dintre ele electronice, i-a spus misterios, făcînd-o pe Jenny să creadă o clipă că locul ar putea fi împînzit cu microfoane, ca o ambasadă a fostului bloc răsăritean. Cu toate sistemele astea telefonice moderne şi toate computerele, a continuat Alan. Ca să nu mai vorbim de femeia care face

curățenie şi care ştie ce se întîmplă înaintea noastră. Iar cînd este vorba de păstrarea unui secret parcă ar fi ziaristă la o fițuică de scandal.

Părea supărat că bunele lui intenții referitoare la familie au fost date peste cap. Cine o mai veni la cina asta? Să nu fie Serena, s-a rugat Alan, deşi era nepoata lui Bernard şi era foarte posibil.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Jenny l-a întrebat simulînd indiferența:

– Şi cine o să mai fie acolo? Soția lui Bernard, Monica, nu? Şi altcineva din personal? Nu se uita la el, împăturind prosopul pentru ceai cu cea mai mare grijă şi aranjîndu-l la locul lui de parcă ar fi fost un prețios pulover din caşmir.

– Nu ştiu. Îmi pare rău, nu m-am gîndit să întreb. Oricum, o placi pe Monica, nu? Sînt sigur că n-o să fie chiar atît de rău. Cu toate astea, regret, aveam de gînd să fim numai noi doi, dar ştii cum este cu slujba în ultima vreme.

Jenny ştia din toate declarațiile alea îngrozitoare referitoare la bănci. Ştia, de asemenea, că Monica, soția lui Bernard, o femeie energică şi dominantă, o va epuiza în decurs de o jumătate de oră cu lista celor mai recente fapte bune şi opere de caritate ale ei, menită, evident, să intimideze. Va trebui să petreacă o seară întreagă lăsîndu-se impresionată.

– Avem lumînări? Polly şi Harriet au năvălit agitate prin uşa din spate, aducînd cu ele aer rece, proaspăt.

– Da, în dulapul de sub scări, le-a spus Jenny uitîndu-se cum lasă urme de noroi pe podeaua de lemn, fără să o deranjeze însă în mod special.

A clătit chiuveta gîndindu-se ce să inventeze ca să impresioneze şi ea mîine seară şi hotărîndu-se să aibă grijă să îngurgiteze o cantitate suficientă de alcool încît să devină imună.

– Ce-or mai pune acum la cale? s-a întrebat Paul, singur în biroul lui de la mansardă.

Carol a vrut să vadă ultima versiune a filmului *Oklahoma!,* produs recent de o societate locală, aşa că s-a simţit izgonit din camera de zi şi s-a refugiat lîngă telescopul lui iubit. Pretutindeni în jur părea că totul este în ordine, în afară de grădina familiei Collins, unde se desfăşura o intensă activitate la lumina unei lanterne.

Mai licărea ceva ce părea a fi nişte lumînări. Dacă ar fi putut să vadă clar ce puneau la cale şi cine anume! A deschis fereastra şi a lăsat să pătrundă aerul rece al nopţii. A ascultat atent, cu capul într-o parte, cu urechea ciulită să prindă ceva. Nu se auzea decît traficul străzii şi muzica din maşinile care circulau în cartierul de vizavi, dar nimic altceva.

A tresărit cînd o pisică sau o vulpe a răsturnat una dintre numeroasele pubele ale doamnei Fingell şi s-a lovit cu capul de geam încercînd să întindă gîtul ca să vadă mai bine. Brusc, aerul a răsunat de ţipete de groază care-ţi îngheţau sîngele în vene.

Lanterna din grădina familiei Collins a început să se agite haotic în sus şi în jos, şi să se îndrepte spre uşa din spate. Lumînările s-au stins, călcate în picioare probabil în grabă, şi-a zis el. Indiferent ce ritualuri satanice practica familia asta turbulentă, se părea

că a primit ce merita, şi-a zis Paul, pentru că era evident că spiritele invocate ale răului i-au înspăimîntat de moarte. A luat dosarul corespunzător din raft şi a făcut încă o notă pentru numărul paisprezece. Dosarul lor era cel mai gros şi mai frustrant; plin de date şi rapoarte, dar nimic concret, numai bănuiala că acolo se petrece ceva!

Alan s-a gîndit că expresia „mîncînd pămîntul" nu părea adecvată cînd le-a văzut pe cele două fete năvălind ca un vîrtej pe uşa din spate.

– Polly! Vorbeşte! Ce s-a întîmplat, cine e acolo, afară? Jenny a încercat să o facă să nu mai răcnească apucînd-o de gît. Harriet părea mai calmă, dar arăta îngrozitor de speriată.

– Haideți fetelor, le-a luat Alan cu blîndețe, spuneți-mi ce s-a întîmplat acolo, afară. S-a dus la uşa din spate, a deschis-o şi s-a uitat în întuneric după vreun indiciu oarecare. Una sau două lumînări mai pîlpîiau încă şi a avut impresia că pe pămînt zăceau cîteva unelte de grădinărit, dar nu era foarte sigur.

– Mă duc să arunc o privire, i-a spus el lui Jenny, părînd mult mai curajos decît se simțea de fapt. Țipetele lor fuseseră într-adevăr de groază.

– Cred că au văzut ceva. Sau pe cineva, a zis Jenny în şoaptă strîngînd la piept fetițele care tremurau.

– Este acolo! Nu trebuia să fie acolo! a spus Polly plîngînd înăbuşit.

Să fie cineva în grădină? Să îndrăznească să-i spioneze sau să-i urmărească cineva copilul?

– Daisy, vrei să ai grijă puțin de Polly? a strigat ea în sus, spre scări. Şi roagă-l şi pe Ben să vină jos! Simțind urgența din vocea ei, Daisy, Emma şi Ben au năvălit imediat pe scări, Daisy tamponîndu-şi părul albastru cu un prosop roz. Lăsîndu-le pe Daisy şi pe Emma să le liniştească pe cele două fete, Ben, Alan şi Jenny au ieşit în grădină cu lanterne şi curaj colectiv.

– Nu văd nimic. Ce au spus că este? a întrebat Ben. Jenny îl strîngea pe Alan de mînă, pregătindu-se pentru momentul cînd din tufiş va sări nebunul cu toporul ridicat. Uşa de la şopron era deschisă şi se mişca din cauza vîntului, iar Jenny a tresărit.

– Oh, Dumnezeule, uite ce făceau! a exclamat ea brusc, îndreptînd lanterna spre stratul de legume. Lopețile zăceau abandonate lîngă tufele de zmeură şi grămăjoare de pămînt erau înşirate în jur. Săpau după sărmana pisică!

– Pare s-o fi găsit-o şi s-au speriat de moarte, a spus Alan, luminînd groapa cu lantema şi retrăgîndu-se, galben la față. Sau oricum, ce a mai rămas din ea. Du-te înăuntru şi ai grijă de ele, iar eu cu Ben o să umplem din nou groapa, ca să nu apară vreo vulpe.

– Nu, Ben să meargă în casă, am să te ajut eu, a spus încet luînd o lopată. În definitiv, eu sînt cea care, în ultima vreme, are practică în domeniu! a adăugat zîmbind.

– Cred că este prea tîrziu ca să verificăm dacă pisica are vreo zgardă de identificare, nu? a întrebat Alan uitîndu-se la ea cu speranța că va fi de acord.

Jenny a ezitat, dacă l-ar urî cu adevărat ar insista

să sape şi să se uite la pisică. Şi-a exprimat speranța că nu-l va urî niciodată chiar într-atît!

– Categoric este prea tîrziu, i-a spus ea, săpînd hotărîtă şi cu eficiență.

– Eşti atît de proastă, Polly! De ce ai făcut asta?

Daisy şi Emma le-au dus pe fete în baie, sus, ca Daisy să nu rateze vopsitul părului în albastru. Cele două fetițe stăteau pierdute pe palier, în timp ce Daisy răcnea la ele.

– Şi, colac peste pupăză, m-am pricopsit şi cu o treabă pentru mîine seară. Să stau să am grijă de tine! Nu este drept. Ar fi bine să faci tot, dar absolut tot ce-ți spun!

Şi a început să vorbească furioasă în şoaptă cu Emma. Polly şi-a întins gîtul ca să audă ce spune, în pofida zgomotului făcut de duş.

– Acum ce mă fac? Planul meu nemaipomenit e la pămînt, complet distrus! Sînt prinsă în capcană cu această micuță Miss Macabru, aici, acasă, cînd cea mai grozavă petrecere a anului are loc doar la o milă depărtare!

Oklahoma! era încă în plină desfăşurare. Paul putea auzi sonorul de la etajul al doilea. Dacă gemenii ar fi dat atît de tare televizorul, Carol le-ar fi ținut o adevărată predică. Şi-o şi imagina, stînd pe canapea, cu picioarele în sus şi mîncînd bomboane de ciocolată una după alta. Paul vedea prin telescop cum oameni veseli părăseau clubul de tenis. Era tîrziu, dar chiar şi de la această distanță, auzea cum portierele maşinilor sînt trîntite fără nici o grijă.

Un Range Rover a intrat alunecînd fără zgomot în Close şi s-a îndreptat spre casa lui. Cînd luminile casei s-au încrucişat cu cele ale farurilor maşinii, a putut să-l vadă clar pe şofer care a întors maşina pe aleea lui. Era blonda aia cu părul şuviţe care făcea întotdeauna asta, de obicei dimineaţa, cînd o lua pe Polly. Într-o zi o să fie jos şi o s-o prindă el. Unde se ducea?

Centrînd telescopul spre grădina familiei Collins, a văzut nişte siluete care se aplecau, se mişcau şi arătau ridicol (pentru că era noapte), ca şi cum se ocupau de grădinărit.

Două persoane, a numărat Paul, urmărindu-le cum sapă şi lucrează împreună. Dacă ar fi fost altundeva decît în Close ar fi bănuit că îngroapă un cadavru. Poate că, în definitiv, Jenny nu a glumit cînd a vorbit despre funeraliile personale, deşi era sigur că pînă şi ea, oricît de ciudată era, n-ar face o înmormîntare fără ceremonia corespunzătoare (băutură, puţină mîncare, flori). Era mult mai probabil că a fost la Garden Centre şi a cumpărat cine ştie ce plantă care înfloreşte mult mai frumos dacă este răsădită într-o noapte cu lună.

– Ce-or face acolo? a întrebat el aerul nopţii, simţind că-l ustură ochii de efortul făcut pentru a zări ceva în întuneric. Acum parcă ar face ceva romantic, aşa lipiţi unul de altul cum păreau. Trebuie să fie nişte adolescenţi, şi-a zis el, întorcîndu-se să ia din nou dosarul Collins şi să facă o însemnare despre femeia cu Range Rover-ul. Adulţii nu fac niciodată asemenea lucruri!

CAPITOLUL 14

– Dacă vrei cafea sau ceai sper că nu te deranjează dacă te serveşti singură. Sînt puțin cam blocată, după cum vezi, i-a spus Jenny lui Sue, care intrase pe uşa din spate. În acea sîmbătă dimineață Jenny era conştientă că arăta absolut ridicolă, aşezată la masa din bucătărie, ascultînd Loose Ends şi citind ziarul, cu fiecare cot sprijinit în cîte o jumătate de lămîie. Şi-a cuibărit mai bine coatele în bucățile de lămîie.

– Lucruri pe care le facem ca să fim frumoase. Nu poți să ieşi în lume cu coate scorojite, a suspinat, mulțumind cerului că Alan, în pofida faptului că ştia că vor cina în oraş în seara asta, nu a rezistat să nu iasă pentru obişnuita lui rundă de cumpărături alimentare.

– De ce nu te îmbraci pur şi simplu cu ceva cu mîneci lungi? i-a sugerat, logic, Sue, aşezîndu-se vizavi de ea şi furîndu-i jumătate de ziar.

– M-am gîndit, dar am chestia aia neagră de catifea, cu mîneci scurte şi strîmte, ei, nu chiar atît de

scurte, încît să arate partea de sus a brațului. Ce naiba se întîmplă cu coatele? Înțeleg că bărbiile şi fundul se lasă şi se lățesc cu vîrsta, dar cît de tare se poate degrada un cot? Pentru Dumnezeu, ce naiba faci cu ele?

– Pot să-ți spun că există bărbați ale căror coate sînt probabil deja tocite de atîta folosință, a bombănit sumbră Sue. Oricum, lucrul ăsta este absolut valabil în ce-i priveşte pe cei pe care i-am cunoscut eu. Şi, apropo de bărbați... a bătut cu ziarul în masă pentru mai mult efect... l-a ghiceşte?

Jenny s-a uitat bănuitoare la expresia aceea de „am-un-secret" şi a bombănit:

– Oh, nu, nu iarăşi, Sue, să nu-mi spui că ai cunoscut iarăşi vreun neisprăvit!

– Nu. Ba da! Sue radia ca o adolescentă îndrăgostită. Numai că de data asta sînt sigură că este exact omul potrivit.

– Sue, întotdeauna eşti sigură de asta, dar *întotdeauna!* Jenny a izbucnit în rîs, s-a mişcat, iar lămîia din stînga a căzut de pe masă. S-a uitat la cot. Priveşte, este roşu şi aspru ca al unei bătrîne de nouăzeci de ani. Crezi că lămîile astea chiar ajută la ceva?

– Nu pot să-ți spun. Totuşi, toate revistele scriu despre treaba asta. Aşa cum castraveții sînt buni pentru pleoapele umflate.

– Ştii, încep să cred că toate astea se datorează faptului că lămîia are forma potrivită pentru cot, la fel cum castraveții se potrivesc pe orbita ochiului, iar avocado are consistența potrivită pentru a fi pasat şi întins pe față.

– Toată publicitatea asta făcută remediilor naturale, la fiecare şase luni apărînd altele noi, nu are drept scop decît ca atunci cînd îți dai seama că nu dau nici un rezultat să alergi şi să cheltuieşti o avere pe cosmeticele alea care pur şi simplu sînt absorbite cu nesaț de pielea ta recunoscătoare.

– Nu eu. Nu, după toată chestia aia pentru combaterea celulitei. Acum sînt foarte circumspectă. Aş vrea să pot pretinde că nu mai sînt o victimă a cosmeticelor, dar, dacă ar fi adevărat, n-aş face acum chestia asta. Şi este tot mai greu să mă hotărăsc şi cu ce să mă îmbrac. Aş vrea să existe o modalitate de a fi absolut sigură de lucrurile în care arăt bine ca să nu fac greşeli care să mă coste, a spus Jenny.

– Ei bine, poți să faci orice, dar să nu întrebi un bărbat, a sfătuit-o Sue. Ultima dată cînd l-am întrebat în ce arăt cel mai bine, mi-a spus „într-o cameră obscură". Am divorțat de el. Păi după aşa ceva, trebuia să o fac, nu?

Jenny a început să chicotească, fericită că nu-şi pusese şi o mască pe față care pînă acum ar fi fost crăpată precum o farfurie veche.

– Oricum, vorbeşte-mi despre el, cine este, unde l-ai cunoscut şi ce-l face să fie altfel decît restul colecției tale?

Sue nu s-a grăbit să-i răspundă, luîndu-şi timp de gîndire.

– Ei bine, este categoric altfel. Nu este de pe aici, este cineva pe care l-am cunoscut din întîmplare. A tăcut, evitînd ochii întrebători ai lui Jenny şi uitîndu-se spre ghivecele de flori de pe pervazul ferestrei, ca şi

cum ar fi chibzuit cît de mult să-i dezvăluie. Jenny tocmai şi-a dat seama de reticenţa asta neobişnuită, cînd în bucătărie a apărut Daisy.

– Dumnezeule, mami, ce faci acolo?

– Mă simt extraordinar, mulţumesc, şi chiar îmi plac şuviţele tale albastre de păr, dar nu foarte mult, a intervenit Sue. Jenny a tras adînc aer în piept aşteptînd ca Daisy să iasă din cameră sau să spună ceva deosebit de grosolan.

– Nu e ceva permanent, doar pentru... ăă... doar aşa, ca să mă distrez puţin, a răspuns Daisy.

Oare ce punea la cale? a fost gîndul care i-a trecut imediat lui Jenny prin cap. Pentru Daisy, reacţia previzibilă ar fi fost să se supere şi să arunce un „îmi pare răăău" cu tot sarcarsmul de care era în stare, apoi să iasă ca o furtună din bucătărie, după ce şi-a făcut în mod ostentativ un ceai numai pentru ea.

Dar acum, după activitatea din jurul dulapului cu ceşti şi după pliculeţele cu ceai care fluturau împrăştiindu-se pe toată podeaua, Daisy făcea ceai pentru toată casa, lucru extraordinar de rar pentru ea.

Sper că nu are de gînd să-mi ceară o favoare, şi-a zis îngrijorată, încercînd să-şi imagineze ce ar putea fi. Bani? Să vină o prietenă să doarmă la ea? În ambele privinţe se puteau probabil înţelege, numai să nu-i ceară să-i împrumute rochia neagră cu care vrea să se îmbrace în seara asta. Dar Daisy nu se ducea nicăieri astă-seară, şi-a amintit ea după aceea.

Nu avea nici un rost să se gîndească să apeleze la Ben. N-o să fie capabil să vină cu nici o soluţie.

El o să meargă la petrecerea Sophiei indiferent ce se întîmplă. El împreună cu Emma.

Daisy şi-a luat cana cu ceai în camera ei, întrebîndu-se cum să-şi calce rochia de un albastru-închis cu stele aurii fără să trezească suspiciuni.

„Tu nu calci niciodată nimic! Ce se întîmplă?" ar fi reacţia imediată a mamei ei, care, cu radarul specializat în depistarea problemelor, ar bănui ce este mai rău şi ar pune-o sub pază toată noaptea. Or, şi mai rău, ar rămîne acasă şi ar păzi-o chiar ea!

Cea mai mică greşeală şi Jenny s-ar transforma pe loc în acel gen de mamă pe care o au toate celelalte fete la şcoală.

Pur şi simplu nu era drept. Şi-a luat caseta cu Senseless Things, două beţişoare parfumate într-o sticlă cu vin şi gelul pentru duş, şi a intrat în baie ca să înceapă procesul de pregătire în vederea petrecerii. S-a rugat să dea Domnul să nu fie totul zadarnic.

Alan era în al nouălea cer, dînd uitării toate grijile vieţii, se afla în raionul de brînzeturi al magazinului italian de delicatese şi parcă era în transă, la fel cum alţi bărbaţi caută în rafturile cu filme porno, după colţ, la *Rentavid* casete de închiriat.

Şi, la fel ca şi ei, nu trebuia deranjat, aşa încît a tresărit vizibil cînd Paul Mathieson l-a bătut pe umăr.

– Şi tu ai fost trimis la cumpărături? l-a întrebat Paul în încercarea timidă de a trezi simpatia.

Alan a simţit imediat o vrăjmăşie cruntă şi s-a luptat cu sentimentul că întrebarea era absolut rezonabilă.

În definitiv, Paul nu încerca decît să fie politicos.

– Nu, mie îmi face plăcere. Este chiar un fel de hobby, i s-a confesat el. Gătitul este foarte odihnitor, a adăugat privind înapoi, la Mozzarella, deşi nu cred că Jenny ar fi de acord cu asta cînd nu-şi mai vede capul încercînd să hrănească copiii între drumurile pe care le face să-i ia de la şcoală şi să-i ducă la diferitele lor activităţi extraşcolare.

Paul nu a găsit nici un răspuns. Gătitul era ceva pe care Carol îl făcea cu vigoare şi dedicaţie, dar fără nici un semn de reală încîntare. De fapt, nu făcea nimic cu plăcere, singura excepţie era mîngîiatul pisicilor ălora slăbănoage. Relaxarea nu era cuvîntul pe care l-ar fi folosit pentru a descrie atmosfera din bucătăria lor cînd Carol toca, mixa, felia şi mesteca. S-a gîndit la brutalitatea cu care spărgea şi bătea ouăle.

– Uită-te puţin la parmezan, a murmurat Alan. Ştii că-l ţin între straturi de lasagne proaspete înainte de a fi împachetat spre a fi vîndut?

– Nu, n-am ştiut. Se împrăştie pe toată podeaua cînd îl desfaci? a întrebat Paul, gîndindu-se la expresia furioasă a lui Carol cînd se confrunta cu o dezordine neaşteptată.

– Da, fireşte, dar cui îi pasă? Merită, într-adevăr! i-a spus Alan, întorcîndu-se spre raftul cu paste şi luînd două pachete. Încearcă şi tu! l-a îndemnat pe Paul punîndu-i un pachet în mînă.

Dar nu de asta-i ardea acum lui Paul. El murea de nerăbdare să afle altceva, motiv pentru care se hotărîse să intre în magazinul ăsta îngrozitor.

– Ce s-a întîmplat în grădina voastră din spate

noaptea trecută? Parcă era un conclav de vrăjitoare! Şi în minte i s-a strecurat sentimentul alarmant că s-ar putea ca, întîmplător, să aibă dreptate. Poate că au aruncat un blestem asupra lui!

Niciodată n-a încetat total să creadă că oamenii ar putea fi preschimbaţi în broaşte, probabil că din cauza asta nu i-a ripostat niciodată lui Carol.

S-a uitat în jur, aşteptînd ca Alan să izbucnească în rîs şi să dea un răspuns de genul că studia borcanele cu roşii uscate la soare.

– Cum dracu' poţi să vezi tu ce se întîmplă în grădina mea din spate? l-a întrebat Alan în schimb, cu un calm ameninţător. Şi care este motivul pentru care te uiţi?

– Oh, zgomotul şi luminile alea care licăreau. Ştii, ar fi putut să fie nişte hoţi, orice, copii de pe proprietatea comunală, ştii... Întîmplător eram în mansardă, a parat el jalnic, apărîndu-şi pieptul cu coşul imens pentru cumpărături, conştient că în magazin s-a făcut dintr-o dată foarte linişte şi că mai mulţi clienţi ascultau fără nici o jenă.

Majoritatea era bărbaţi, unii ameninţător de solizi. S-a simţit dintr-o dată ca un instrus nedorit în această vizuină de gurmanzi.

Or să treacă secole pînă cînd va fi servit, clienţii cu prioritate fiind vorbitorii de italiană sau, cum era Alan, prieteni cu proprietarul.

Ar fi fost mult mai fericit în supermarket. A zîmbit nervos.

– Pur şi simplu curiozitate de vecin.

Zîmbind rece, Alan i-a dat peste cap, cu un gest

deloc prietenos, cu o pîine mare cu măsline şi l-a apostrofat:

– Ei bine, să nu mai fii curios!

Soneria de la intrare a răsunat exact în clipa în care Jenny cobora scările.

– Poți să stai pînă la zece de data asta, dar nu mai tîrziu, a strigat ea peste umăr spre Polly, aruncînd o privire în oglinda din hol. Părul, care-i luase treizeci de minute ca să-l ridice şi să-l aranjeze, a început să se lase deja, dar cu rujul de un roşu-intens şi strălucitor şi cu mult rimel arăta foarte bine şi se simțea mîndră de ea.

– George! a exclamat surprinsă să-l vadă la uşa ei, cu o față pe care i se citea mai curînd o expresie de ruşine. Te-a trimis Fiona să împrumuți o ceaşcă de zahăr?

– Nu, am venit să te văd, i-a răspuns cu ochii pironiți pe decolteul destul de adînc al rochiei de catifea neagră. Jenny şi-a dus protector mîna la piept.

– Pe mine? Oh, George, doar ți-am spus. Este „nu"! Şi tot „nu" va fi şi data viitoare cînd ai să întrebi, asta ca să te cruț de deranj, i-a şuierat cu hotărîre, trăgînd puțin uşa în spatele ei ca să n-o audă cineva.

– Oh, ascultă, zău că fac un efort, a implorat-o ca un elev care se scuză că nu şi-a făcut tema cum trebuie. Le-am încercat pe toate, din King's Cross pînă... Tot ce vreau...

– Ştiu exact ce vrei, i-a spus Jenny fericită că purta pantofii cu tocuri înalte şi avea autoritatea pe care i-o dădea faptul că era ceva mai înaltă decît el. Şi îmi

pare rău, dar n-ai să obții așa ceva de la mine și cu asta basta! Felul dur în care l-a tratat a avut asupra lui exact efectul invers, și-a dat ea seama. Acum, avea o expresie categoric lascivă.

– Arăți minunat. Numai bună de mîncat, i-a spus dintr-o răsuflare, privind-o din cap pînă în picioare și lingîndu-se pe buze.

Jenny a simțit că o trece un fior numai la gîndul că probabil, cîndva, i-a spus lucrurile astea formidabilei Fiona. S-a întrebat ea cum o fi reacționat, cu o disciplină de fier, și-a închipuit, fapt pentru care s-a și căsătorit probabil George cu ea.

– Ascultă, George, a început schimbînd tonul spre o blîndețe plină de rațiune. Sîntem pe punctul să ieșim astă-seară, eu și Alan. Trebuie să pleci. A deschis ușa ceva mai larg, încercînd să-l descurajeze, iar lumina din hol a accentuat paloarea feței lui jalnice. Arăta la fel de uzat și de fără de speranță precum jacheta de pe el. Și în clipa aceea au tresărit amîndoi auzind vocea lui Alan. George a mormăit un rapid rămas-bun și a luat-o iute spre poartă. Sărmanul suflet bătrîn, și-a zis Jenny, făcînd o încercare nereușită de a-și mai aranja puțin părul în oglinda din hol. Lumea părea să fie plină de oameni ca el. Nu se putea ocupa de el, dacă ar fi vrut să se implice în activitatea de caritate mai mult decît simpla participare la asociația locală „Ajutați-i pe cei bătrîni și neputincioși", existau și cauze mult mai demne.

– Ce a vrut? a întrebat-o Alan, verificîndu-și nodul cravatei.

– Doar trupul meu, i-a spus Jenny făcîndu-i cu

ochiul în timp ce pornea din nou pe scări pentru a-i spune noapte bună lui Polly.

– Lung drum ca să mergi la o cină cu nişte oameni pe care nu tu i-ai ales ca să petreci seara, a spus cu un ton de scuză Alan în maşină.

– Nu mă deranjează, mă simt bine că ieşim şi mîncarea trebuie să fie miraculoasă la restaurantul ăla, i-a răspuns ea. Parcă aş trăi într-un acvariu în Close, cu obsesia asta a lui Carol şi Paul de a urmări pe oricine. Nu mai este o glumă, Alan. Poate ar trebui să le trimit o listă cu tot ceea ce fac într-o zi, absolut totul, inclusiv de cîte ori merg la WC şi ce aduce poştaşul. Poate că atunci ar înțelege aluzia.

– Nu, n-ar înțelege. Paul crede că ne-am apucat de vrăjitorie. Mi-a spus în magazinul de paste şi brînzeturi că noaptea trecută a văzut lumînări în grădina noastră şi crede că-l invocăm pe diavol.

– Asta mă face.să-mi doresc să ies goală în grădină şi să oficiez ritualuri incantînd vrăji deasupra unui cazan în clocot, a spus izbucnind în rîs. L-am putea invita şi pe el. Sînt sigură că nevasta lui n-ar vrea să piardă o asemenea ocazie.

– Ar fi bună de vrăjitoare-şefă, a fost de acord Alan, dînd solemn din cap. Se pricepe grozav la menținerea ordinii. Tipul dominator!

Să-şi aducă aminte să i-o propună pe Carol lui George Pemberton data viitoare cînd o să mai vină chinuit de dorința de a cumpăra servicii sexuale, şi-a zis Jenny. S-ar potrivi amîndoi.

Cînd au oprit la semafor, Alan a căutat o casetă

potrivită. A dat peste Beach Boys, dar a renunțat, amintindu-şi cît de tare se enerva Jenny din cauza încercărilor lui afone de a fredona armoniile irezistibile.

Restaurantul era unul renumit, menționat în nenumărate ziare care apar în weekend. Cei care se ocupau de rubrica restaurante îl adorau, era destul de departe de redacții ca să fie nevoiți să lipsească o zi întreagă doar pentru a se deplasa pînă aici ca să-şi scrie materialul.

Cînd au intrat, după atmosferă parcă era plin, dar de fapt mai mult de jumătate era gol. Zgomotul se datora schimbărilor stridente de saluturi şi replici între obişnuiții casei, toată lumea dorind să se afle că chelnerul-şef ține minte masa preferată a fiecăruia şi că toți sînt tratați cum se cuvine.

Bernard şi soția lui, Monica, amîndoi durdulii, bine avansați spre vîrsta mijlocie, erau deja instalați la o masă rotundă aşezată pentru şase persoane.

Mai era cu ei o femeie tînără, pe care Jenny nu o cunoştea, deşi nu i-a trebuit decît o secundă în care inima aproape că i s-a oprit în loc, pentru a-şi da seama că tînăra elegantă, cu părul castaniu-închis legat la spate cu o eşarfă roşie şi îmbrăcată într-o jachetă de mătase de un roz-prăfuit, care putea să fie *Armani,* nu era alta decît Serena, nepoata lui Bernard.

– Frankie tocmai s-a dus la WC, se întoarce într-o secundă, a spus Serena cînd au fost făcute prezentările.

Jenny s-a aşezat făcîndu-şi de lucru cu şervetul şi aruncînd priviri furişe spre mîinile încărcate de inele grele ale Serenei, întrebîndu-se de ce nu i-a trecut

niciodată prin cap că Serena ar putea fi căsătorită. Cum o să fie oare seara, conversînd cu femeia pe care a suspectat-o că are o aventură cu Alan?

Oare soțul ei, dacă i-o fi soț, acest Frankie, o avea aceleaşi suspiciuni chinuitoare?

S-a hotărît să-şi caute siguranța şi refugiul, în mod cu totul copilăresc, în deliciile mîncării.

La mult prea multe cine aromele delicios de extravagante i-au scăpat din cauza tensiunii provocate de cunoştința cu oameni noi, de întreținerea conversației. Uneori, noaptea tîrziu, la întoarcere, cînd Alan vorbea cu încîntare de finețea unui sos sau al altuia, ea de-abia îşi amintea ce gustase.

S-a uitat la el, care stătea vizavi, între Monica şi Serena. A remarcat că părea categoric exuberant, radia tot şi chemase deja chelnerul ca să comande băuturile.

– Întotdeauna este puțin cam stresant să iei masa cu un expert în materie cum eşti tu, l-a auzit pe Bernard spunîndu-i lui Alan, aşa că m-am gîndit, pentru a mă simți în siguranță, să aduc asta cu mine. Jenny a văzut pe fața lui Alan un licăr de consternare şi s-a uitat la bucățica de ziar de un albastru-deschis, mototolită, pe care Bernard a scos-o din buzunar. Este un material al rubricii consacrate restaurantelor din *The Sunday Times,* a explicat Bernard celor care nu ştiau despre ce este vorba. Îl pui pe masă, iar chelnerul ştie că te aştepți la cel mai bun serviciu. Ştie că apreciezi lucrul ăsta.

În clipa aceea a apărut şi ultimul invitat.

– Bună, sînt Frankie, a auzit Jenny şi s-a întors

spre prietenul Serenei, care s-a dovedit a avea părul blond şi vreo treizeci şi ceva de ani. Interesant, prietenul era femeie.

Emma a fost cea care a venit cu soluția la problema cea mare.

– O luăm pe Polly cu noi la petrecere. Simplu. O să ne întoarcem înaintea părinților tăi, sînt plecați la mile depărtare şi n-or să ştie niciodată, a declarat ea optimistă.

– Nu putem, a fost reacția imediată a lui Daisy. Polly o să le spună. În plus, nu vreau să merg la petrecere tîrînd-o după mine pe sora mea cea mică.

În pofida îndoielilor, Daisy continua să se pregătească. Trebuia să existe o cale, o salvare de ultim minut. S-a gîndit să îndrăznească s-o roage pe doamna Fingell să aibă grijă de Polly, dar nu mai avea bani suficienți să o plătească. În plus, n-ar fi putut să-i ceară să nu-i spună lui Jenny.

Dacă ar fi făcut asta, doamna Fingell nu numai că putea să refuze, dar i-ar spune oricum. Nu merita să rişte să o abordeze. O să se ducă totuşi, cu sau fără Polly. Rochia cu steluțe era frumos călcată, găsise şi o pereche de ciorapi negri care nu aveau decît un fir dus, iar acum îşi lipea cu grijă o pereche de gene false în culorile curcubeului.

– Chestiile astea nu arată stupid? a întrebat-o pe Emma clipind.

– Nu, arată grozav. Hai, grăbeşte-te, mai avem să rezolvăm cu Polly şi apoi putem să plecăm, s-a făcut deja opt.

Arde de nerăbdare să fie cu Ben, şi-a zis Daisy, îngrozită că va fi la aceeaşi petrecere cu el şi că o să-l vadă fără îndoială cum se giugiuleşte cu cea mai bună prietenă a ei. Nu avea încotro, trebuia să o ia pe Polly cu ea, părea singura posibilitate.

– Cum am să mă distrez cu Polly acolo, care-mi va urmări fiecare mişcare? a bombănit ea, întrebîndu-se dacă Oliver va avea vreodată şansa să pună mîna pe ea.

– Cel puţin ai să fii şi tu, n-ai să lipseşti, asta contează. Polly o să adoarmă probabil pe sub vreo masă. Încetează să-ţi mai faci probleme şi hai să o convingem să meargă. Va trebui să o ademenim cu ceva?

– S-o ameninţăm poate! Sîmbăta îi place să se uite la Casualty. Şi-a aranjat în aşa fel părul, încît să-i cadă exact atît cît trebuia peste partea stîngă a feţei. Vîrfurile albastre dădeau foarte bine pe rochia cam de aceeaşi nuanţă, poate ceva mai închisă. Doar n-o să irosească tot efortul făcut!

Polly ştia că se întîmplă ceva şi intenţiona ca, într-un fel sau altul, să profite şi ea. Daisy nu şi-ar fi dat atîtea ore osteneala să se aranjeze pentru a-şi petrece o seară liniştită în casă, asta era sigur. Tocmai forma numărul de telefon al Harrietei pentru a se consulta cu ea în legătură cu cea mai potrivită şi mai profitabilă formă de şantaj, cînd Daisy şi Emma au intrat pline de importanţă în camera de zi şi au închis televizorul.

– Hei, mă uitam! a strigat la ele.

Daisy i-a luat telefonul din mînă şi l-a pus în furcă, după care a dus-o spre canapea. Polly a început să

fie cam nervoasă, Daisy era prea blîndă cu ea, fapt pentru care nu ştia cum să reacţioneze. Cu o Daisy furioasă şi poruncitoare ştia cum să se poarte, era obişnuită cu asta!

Daisy şi Emma s-au aşezat pe canapea, cu ea la mijloc, iar Polly se aştepta la tot ce putea fi mai rău, poate chiar şi la o bătaie zdravănă.

– Polly, ce-ai zice să mergi la o petrecere cu adevărat grozavă? Cu noi, i-a zis Emma zîmbindu-i dulce, ca şi cum i-ar fi oferit un cadou.

– Da, dar trebuie să fie un secret. Nu trebuie să le spui părinţilor, a adăugat Daisy.

Polly s-a prefăcut că se gîndeşte îndelung, străduindu-se să nu izbucnească în rîs. Îşi închipuiau că nu vrea să meargă, aşa că trebuiau să o convingă. Ce proaste! Şi-a cuibărit mai bine picioarele sub ea, pentru a le da impresia că se pregăteşte pentru o seară în faţa televizorului.

– Dar în seara asta este Casualty şi ştii că mă uit întotdeauna la el. Şi-a încrucişat sfidător braţele la piept, întrebîndu-se cît de departe poate să meargă înfuriind-o pe Daisy.

– Îl înregistrăm pe video, i-a spus Daisy muşcîndu-şi buza. Trebuie să vii, Poli, nu te pot lăsa singură aici.

– Nu, nu poţi să faci asta, a fost de acord Polly. Şi eu cu ce mă aleg dacă merg? Ar trebui să faci bine să ieşi cu ceva într-adevăr grozav pentru că n-ai vrea să te vezi pedepsită din nou, nu? a întrebat-o vicleană, privindu-i cu ochi mari şi inocenţi genele multicolore.

Daisy s-a uitat însă la ceas şi a ştiut că posibilităţile de opţiune i-au expirat. Voia să plece, şi asta

acum. Răbdarea i s-a evaporat şi a apucat-o pe Polly de păr.

– Ai să vii cu noi, Polly, şi ai să fii foarte, foarte cuminte, ai să faci exact ce-ți zic eu şi n-ai să spui nimănui despre asta, niciodată, altfel... altfel...

– Altfel ce? a întrebat Polly cu răsuflarea tăiată.

Daisy i-a zîmbit într-un mod care a băgat-o în sperieți.

– Altfel, ştii pisica aia descompusă, pe care tu şi Harriet aproape că ați dezgropat-o seara trecută?

– D... d... da, s-a bîlbîit Polly.

Emma a zîmbit şi ea malițios.

– Ei bine, am văzut odată un film. Daisy vorbea continuînd să zîmbească, în care un prostănac umbla cu vorba de colo-colo cînd n-ar fi trebuit să o facă, iar într-o dimineață, cînd s-a trezit, în pat cu el era un cap de cal şi totul oribil de plin de sînge. În cazul tău ai putea sfîrşi împărțind patul cu pisica aia putredă! Ia imaginează-ți asta!

– Da, ai dreptate. Emma s-a apropiat de Polly şi i-a şoptit la ureche: Nu ți-ar plăcea deloc lucrul ăsta, Polly, nu-i aşa? Ştiu sigur că nu ți-ar plăcea.

CAPITOLUL 15

Dacă ar fi ştiut că vine Serena, Alan ar fi invocat o scuză, un angajament anterior imposibil de anulat. Înțelegea că pentru unii bărbați, ideea de a sta la aceeaşi masă cu soția şi cu obiectul dorinței lor secrete este extraordinară, un adevărat stimulent pentru virilitatea lor ofilită, dar pentru el era îngrozitor de periculos.

Dacă se îmbată şi spune ceva stupid, cum ar fi să se adreseze cu apelativul „budincuță" exact cui nu trebuia? Adulterul, nici măcar etapele pregătitoare ale acestuia, nu erau pentru el. Alan nu era decît un amator jalnic în privința asta.

Amîndouă femeile păreau la fel de atrăgătoare. Jenny, cu coama ei leonină, începuse deja să arate de o neglijență sexy în rochia ei neagră de catifea cu decolteu adînc, iar Serena, în jacheta roz de mătase care lăsa să se vadă dantela neagră de dedesubt. Trupul lui Jenny îi era cunoscut, familiar, în această

privință Serena avea avantajul de a fi mai tentantă nefiind încercată. Sentimentul de vinovăție i-a tăiat orice apetit. A aşteptat într-adevăr cu nerăbdare să iasă cu Jenny, eliberat de orice fantezii ce-i puteau induce sentimentul de vinovăție.

Îi plăcea soția lui, mai mult, o iubea. Ceea ce simțise pentru Serena era ceva complet separat, iar cele două femei n-aveau nici o problemă în a sta una în fața celeilalte şi a-şi exercita grațiile mondene la o masă în restaurant.

Dacă ar fi ştiut, ar fi putut invoca aniversarea căsătoriei sau ziua de naştere a unuia dintre copii, sau moartea neaşteptată a unei mătuşi irlandeze cu un priveghi de trei zile obligatoriu în Kilburn şi, pur şi simplu, ar fi dus-o pe Jenny la Riva, în Barnes, aşa cum plănuise. Îşi dorea din toată inima ca în clipa asta să fi fost acolo, privind în jur cum toți bărbații o admiră pe Jenny.

Şi era şi foarte aproape de casă, nu peste două comitate, pe un teritoriu uitat de Dumnezeu. Bernard ar fi trebuit să lase discuțiile despre finanțele biroului pînă luni, cu siguranță că nu era o criză care să impună o asemenea urgență.

A avut impresia că o recunoaşte pe Frankie ca fiind femeia care aştepta pe trotuar în seara cînd a condus-o pe Serena acasă. Categoric avea aceeaşi siluetă, deşi nu a văzut-o suficient de bine încît să-i remarce tunsoarea nostimă sau uriaşii ochi verzi. Serena a prezentat-o pur şi simplu drept „prietena mea, Frankie, locuim în acelaşi apartament". A avut impresia că apartamentul a fost cumpărat de Serena, aşa

că probabil a luat-o pe Frankie pentru a-şi mai acoperi din cheltuieli. Tipic pentru Serena să nu menţioneze asta, s-a gîndit Alan. S-a tot foit nervos pe scaun cînd Serena şi-a încrucişat picioarele lungi sub masă, îngrozit că s-ar putea ca, inconştient, coapsa lui să se simtă atrasă spre a ei sub acoperirea feţei de masă şi că Jenny, care vedea şi ştia totul, o să vadă şi o să ştie totul.

Făcută sandviş între Bernard şi Frankie, Jenny se întreba de ce frumoasa Serena nu are nici un bărbat lîngă ea într-o sîmbătă seara. Poate că avea un soţ care lipsea, un logodnic în marină i s-ar potrivi grozav, şi-a zis ea, cineva care arată bine în uniformă şi care face ceva important cum ar fi să apere Golful de pe Ark Royal.

Serena părea genul sigur din Surrey, care n-ar fi avut nici un fel de probleme cu dineurile pentru ofiţeri.

– Polly şi-a revenit după examene? a întrebat-o politicos, ceea ce i-a trezit pe loc şi nejustificat un resentiment împotriva lui Alan pentru faptul că a discutat cu ea despre familie.

Şi i-a imaginat imediat pe amîndoi, rezemaţi de pernele îmbrăcate în mătase albă ale patului Serenei, făcînd conversaţie după partida de sex, Alan relatîndu-i povestioare amuzante ale vieţii lui dezordonate de familie.

Jenny a încercat să-şi stăpînească imaginaţia care i-o lua razna. În definitiv, nu era vorba decît de o seară, căreia putea să-i facă faţă cu brio.

Bernard, Serena şi Alan aveau avantajul că ştiau ce aveau să discute la această întîlnire.

– O să terminăm rapid cu partea plictisitoare, după care vom putea continua să ne bucurăm de această seară, a anunțat jovial Bernard, de parcă plăcerea cinei putea fi stopată şi declanşată la comandă. Practic trebuie să vedem dacă o să mai avem sau nu unde să mergem luni la slujbă.

A izbucnit în rîs ca şi cum undeva, în străfundul minții lui, era absolut de neconceput ca firma să se găsească chiar într-un asemenea pericol, de parcă aşa ceva nu se întîmplă niciodată unor oameni ca el.

Jenny s-a simțit exclusă de la discuția care se purta vizavi de ea şi, după ce a comandat mîncarea, şi-a dat seama că n-avea încotro decît să facă conversație cu Frankie şi Monica.

O clipă creierul ei s-a deconectat complet de realitatea imediată întrebîndu-se dacă n-ar fi trebuit să comande biban de mare în loc de miel, iar cînd şi-a revenit, cîteva secunde mai tîrziu, Monica se lansase în prezentarea programului ei săptămînal.

– În zilele de marți şi joi au loc mesele pe roți, iar vinerea merg la spital unde dau o mînă de ajutor. A chicotit copilăreşte şi li s-a confesat. I se spune clinica celor de peste optzeci de ani, pentru că asta este vîrsta minimă a celor admişi. Infirmierele îi numesc brigada „celor care mai sînt cu noi", pentru că toată lumea, începînd de la cei de pe ambulanțe şi pînă la medicul consultant, îi întreabă de cum îi văd: „Mai eşti cu noi, dragă?". Sînt cam îndrăzneți, ştiu, a spus rîzînd acum de-i tresăltau la gît mărgelele în formă de fructe.

– Mai curînd condescendenți, nu crezi? a intervenit

Frankie cu o voce ca de gheață.

– Faptul că sînt nişte oameni bătrîni nu este un motiv să-i tratați ca şi cum n-ar avea mai multă inteligență decît nişte animăluțe domestice, s-a întors Jenny către Monica. Aceasta părea uşor nedumerită, ca şi cum nu era sigură că a auzit bine. Lui Jenny i-a părut rău pentru ea că, aşa naivă şi bine intenționată cum era, nu ştia deloc să se apere.

– Lucrezi întîmplător în cadrul serviciilor sociale? a întrebat-o Jenny pe Frankie cu nevinovăție.

– Fizioterapie. Lucrez cu cei care supraviețuiesc atacurilor cerebrale. Nu le mai spunem victime, fireşte. Este o chestiune de atitudine pozitivă, i-a răspuns Frankie.

– Trebuie să ai satisfacții enorme cînd ajuți sărmane făpturi bătrîne să-şi recapete divese funcții pierdute. Monica şi-a revenit şi zîmbea, făcînd o tentativă stîngace de a intra în grațiile lui Frankie. Aceasta a fulgerat-o cu privirea.

Nici vorbă de satisfacții pentru bieții pacienți ale căror membre care şi-au pierdut funcționalitatea sînt readuse la viață de o terapeută care consideră că este o crimă politică să-i spui cuiva „scumpule", şi-a zis Jenny.

De dincolo de masă i-au ajuns la urechi aluzii la insolvabilitatea financiară dezastruoasă. Situația la birou părea chiar mai proastă decît i-a spus Alan, un număr mai mare decît oricînd de clienți nu-şi mai achitau notele de plată. Din frînturile pe care le-a auzit, a înțeles că, dacă pînă luni la prînz firma nu-şi plăteşte chiria anuală pentru birouri, plus majorările inevitabile,

va urma categoric evacuarea. Nu era de mirare că Bernard nu a mai putut aştepta încă patruzeci şi opt de ore ca să discute lucrul ăsta cu Alan.

I-a auzit vorbind de angajarea unor curieri pe motociclete care să colecteze toți banii pe care îi puteau plăti clienții îndatorați pentru a susține bilanțul bancar şi s-a simțit de parcă era la somptuosul banchet de pe Titanic.

Chelnerul îşi făcea de lucru cu vinul şi trăgea cu urechea, arborînd un zîmbet de superioritate, care i s-a întins pe toată fața la perspectiva ca şi cei prezenți la masă să nu fie în stare să-şi achite nota de plată. Alan, Bernard şi Serena stăteau aplecați asupra unui calculator de buzunar atît de mic încît de-abia puteau să citească cifrele, iar Jenny l-a auzit pe Alan spunînd că era inutil, era un calculator alimentat cu energie solară şi se descărcase. Ai fi zis că nişte contabili de talia lor pot să lucreze atît la un calculator de ultimul tip, dar pot în acelaşi timp să facă şi o adunare de modă veche, ajutîndu-se de un petec de hîrtie şi de un creion, s-a gîndit Jenny.

– Am întîrziat, a spus Daisy accelerînd ritmul şi trăgînd-o pe Polly după ea. Nu era uşor să mergi repede încălțată în ghete, care o rodeau deja la degetul mic de la piciorul stîng. Cînd se va sfîrşi seara o să aibă o rană de toată frumusețea!

– Nu am întîrziat! Petrecerile sînt întotdeauna plictisitoare la început. Nu este aproape nimeni şi nimeni nu este încă beat! a strigat Emma aproape fără suflare, încercînd să țină ritmul cu Daisy.

Erau acum la capătul străzii Sophiei şi se auzea muzica. În mijlocul drumului stăteau băieți sorbind din cutii cu bere pe care le trimiteau cu şuturi în nişte tufişuri, unde aterizau cu zgomot. Unul dintre ei a strigat la Daisy, distrîndu-se:

– Ce tîrăşti acolo după tine? Este copilul tău?

– Sora cea mică, i-a strigat Emma peste umăr.

– Taci din gură, Emma! i-a şuierat furioasă Daisy. Nu vreau să ştie lumea. Am de gînd să mă debarasez de ea de cum o să intru. Şi a înghiontit-o supărată pe Polly, îndemnînd-o să se grăbească. Voia să ajungă înainte ca vreo altă fată, poate din clasele mai mari, să pună mîna pe Oliver. Probabil că de-acum el este convins că ea n-o să mai vină.

Sophie avea părinți drăguți şi înțelegători, care au fost de acord că ar fi frumos să dea o petrecere de ziua ei de naştere. Ca toți ceilalți părinți din vecinătate, şi ei considerau scandalos faptul că adolescenții nu aveau unde să meargă serile pentru că ori încălcau legea, ori mediul.

Cel puțin cu petrecerile astea ştiau că sînt în siguranță acasă la unul dintre ei, că nu riscă vreo ceartă şi bătaie cu cuțite în oraş, iar dacă petrecerea are loc chiar în propria casă nu mai trebuia să discute cine să rămînă destul de treaz ca să iasă în aerul rece al nopții, sîmbătă la ora unu a.m., pentru a-şi aduce copiii.

Aşa că, refuzînd să plece de acasă şi să o lase pe Sophie singură cu toată bătaia de cap, au urcat şi s-au instalat într-o cameră neîncălzită de la mansardă, cu un televizor vechi şi cu mîncare indiană, au des-

chis aparatul şi s-au asigurat reciproc că totul o să iasă bine. Oaspeţii erau toţi copii drăguţi, de la şcoli bune, învăţaţi să aibă un respect sănătos faţă de alcool. De droguri nu se temeau.

Sophie le-a dat asigurări în această privinţă. Dacă fata va avea vreo problemă, erau acolo ca s-o ajute să o rezolve, iar dacă nu, eí bine, i-au promis fiicei lor că n-or să se amestece, n-or s-o umilească în asemenea hal încît să-şi arate mutrele.

Zgomotele care veneau de jos erau zgomote pe care orice părinte optimist spera să le audă. Adolescenţi bine crescuţi care se distrau, rîdeau, mai strigau puţin, multă muzică, dar nu pahare sparte, nu răcnete, nici un scandal din partea băieţilor pe care excesul de testosteron i-ar fi putut face agresivi.

S-au instalat confortabil în fotoliile vechi, de-abia aşteptînd să vadă, nederanjaţi, un film francez, vechi.

Oliver şi Ben erau în bucătărie, sprijiniţi de frigider, cînd a intrat Daisy să-şi ia ceva de băut. I-a ignorat complet pe cei doi şi s-a servit singură cu o sticlă de cidru, apoi ca un gînd întîrziat, a luat şi o cutie de Coca-Cola pentru Polly, după care a părăsit camera.

– Poftim, ţi-am spus că mă place, i s-a adresat Oliver lui Ben. Noroc că am venit pregătit, i s-a destăinuit el, bătîndu-se cu un zîmbet peste buzunarul de la piept al hainei.

Ben a sorbit din sticla de bere şi şi-a zis că ar fi preferat să nu ştie de provizia de prezervative a lui Oliver dacă urma să fie folosită pe sora lui, deşi i-ar putea fi de folos şi lui dacă va fi deosebit de norocos cu Emma. Cînd o să fie şi el capabil, ca Oliver, să

intre în orice stație de benzină şi, în mod cu totul firesc, împreună cu o ciocolată, să ia şi un pachet de prezervative? Pentru Dumnezeu, cînd va avea nevoie şi el de aşa ceva? s-a gîndit Ben.

Polly s-a ghemuit sub biroul din dormitorul Sophiei şi a terminat rapid sicla de Cola. Ştia că a făcut o promisiune absolut fermă şi de neîncălcat de a nu se arăta şi de a nu fi o pacoste, dar nu era să rămînă acolo toată noaptea, nu? A stat nemişcată răsfoind din cînd în cînd jurnalul personal al Sophiei şi asculta atentă la cei doi băieți aşezați pe pat, care fumau o doză cu miros dulceag, discutînd despre faptul că Ben le cere prea mult pentru drog şi întrebîndu-se dacă ar găsi mai ieftin la vreunul dintre dealerii din cartierul comunal.

După ce au ieşit din cameră, Polly a ieşit de sub birou şi s-a aventurat pînă în capul scărilor. Prin norii de fum de țigară a văzut că, jos, casa era acum plină. N-o să observe nimeni dacă o să coboare şi ea şi o să găsească un loc mai interesant unde să se aşeze. A coborît încet şi s-a furişat croindu-şi drum prin masa de copii.

De pe un scaun bine ascuns în spatele unei plante decorative mari în camera de zi, Polly a văzut-o pe Daisy stînd de vorbă, foarte aproape unul de altul, cu un băiat cu părul foarte negru şi cu acel gen de ochi care nu-ți părăsesc fața nici o clipă. Daisy îi zîmbea nedezlipindu-şi nici ea ochii de fața lui şi, după părerea lui Polly, arăta oribil de sentimentală. Probabil că el îi spune minciuni enorme despre cît de minunată este.

Dacă aşa este, atunci Daisy o să creadă fiecare cuvînt pe care-l spune, aşa încît probabil foarte curînd vor începe să se giugiulească, lucru pe care trebuie să-l raporteze Harrietei. I s-a făcut din nou sete, dar nu voia ca Daisy să o prindă că a coborît, aşa că s-a uitat în jur şi pe pervazul ferestrei, chiar în spatele ei, a zărit o sticlă. Părea să fie a nimănui, pentru că n-a oprit-o nimeni cînd a luat-o şi a mirosit să vadă ce este. Nu era Cola, dar o să meargă.

Într-un colţ al camerei de zi, Ben era grămadă peste Emma. Nu era suficient de întuneric pentru a lansa vreun atac îndrăzneţ asupra trupului ei şi erau prea mulţi oameni care făceau zgomot, iar în forfota de colo-colo se tot loveau de ei. Aerul era încărcat de fum de canabis. Grozav ar fi să o atragă într-unul din dormitoare! A simţit cum îi transpiră mîinile numai la acest gînd, dar avea curaj pentru că băuse cîteva pahare şi n-avea decît să întrebe. Problema se punea – acum ori niciodată!

– Ce-ar fi să mergem undeva unde este mai multă linişte? i-a şoptit în păr. Şi-a ţinut răsuflarea aşteptînd ca ea să-i rîdă în nas şi să-i spună să o lase baltă.

– O.K., i-a răspuns în şoaptă, în mod cu totul neaşteptat.

Poate că nu şi-a dat seama la ce se referea el! A luat-o de mînă şi a condus-o pe scări, un număr impresionant de oameni urmărindu-i cum urcă împreună. Chiar în locul în care scara făcea o curbă, Ben şi-a aruncat cu totul întîmplător ochii înapoi, spre camera de zi. Ce-o bea Polly din sticla aia? s-a întrebat el. Totuşi, Daisy răspundea de Polly, nu el, şi mai ales

nu într-un moment ca ăsta! Şi i-a venit în minte că acolo, în bucătărie, acum patruzeci şi cinci de minute, ar fi trebuit să se gîndească să împrumute un prezervativ de la Oliver. Tocmai i se ivise cel mai minunat prilej în care ar putea avea nevoie de unul!

– Deci sîntem atît de faliți încît va trebui să plecăm fără să luăm un desert? l-a întrebat Monica veselă pe Bernard în clipa în care acesta tocmai a închis calculatorul şi s-a întins să mai toarne nişte vin.

– Sincer, da, i-a răspuns, deşi avea o expresie amuzată şi neconvingătoare, de parcă nu se aştepta să fie într-adevăr crezut.

Monica a părut că acceptă răspunsul şi a continuat să-şi ungă chifla cu mult unt, dar Alan era foarte palid, iar Jenny s-a întristat că situația la birou era evident mult mai proastă decît spunea el. Alan putea să rămînă fără slujbă, iar săptămîna viitoare pe vremea asta să fie în căutarea unui loc de muncă, dar ar continua să-i spună ei să nu-şi facă nici o problemă. Ar fi trebuit să se gîndească la o carieră proprie serioasă cu mult timp în urmă, nu să se mulțumească cu lecțiile pe care le dădea acasă.

A înălțat o rugă scurtă dorindu-şi ca CV-urile trimise să cadă pe un teren fertil. În clipa în care chelnerul i-a pus în față farfuria cu ravioli cu stridii, stomacul i s-a contractat gîndindu-se cîți ani mai avea de plătit taxe pentru şcoala lui Polly. Nu-i trebuia calculator ca să ştie că ea şi Alan mai aveau nevoie de cel puțin treizeci şi trei de mii de lire sterline pentru a-şi educa cel de-al treilea copil, iar banii ăştia nu veneau de la

asigurările sociale, aşa că a mai înălțat iute o rugă, implorînd ca rezultatele la examen să-i aducă lui Polly o bursă.

– ...Ei bine, cred că va trebui să tragem la sorți să vedem cine va renunța la maşina companiei! spunea Bernard. Jenny a văzut cum zîmbetul lui Alan se stinge încet şi a început să fie îngrijorată. Oare Bernard să fie atît de aproape de pensie încît să nu-i mai pese deloc? Probabil că el are o schemă grozavă de pensie, pe care de-abia aştepta să pună mîna, dar ce se întîmplă cu restul? s-a întrebat ea.

– I-am cumpărat Monicăi o maşinuță grozavă, pe care o folosim tot timpul, a adăugat Bernard.

– O maşină clasică, a murmurat Monica cu gura plină cu ravioli cu somon.

– Oh, da? Am şi eu una, un MG Midget. Mi-am pus-o singură la punct, a spus Frankie mîndră.

Jenny şi-a imaginat-o imediat pe Frankie, îmbrăcată într-o salopetă de mecanic şi vîrîndu-se sub maşină cu tot felul de scule pe lîngă ea. Între timp, la masă s-a încins o discuție despre maşini şi despre asigurări, după care o vreme s-a făcut tăcere. Jenny se uita la Serena cum întindea nişte pate pe o pătrățică de pîine prăjită, pe care o ținea delicat cu degetele cu unghii lungi, date cu ojă roz, ca şi cum eventualele firimituri s-ar fi putut lipi de lacul de pe ele. Şi-a imaginat imediat mîinile astea mîngîindu-l pe soțul ei, întrebîndu-se dacă şi în cele mai aprinse momente de pasiune s-o purta la fel şi cu Alan, cu tot atîta grijă ca nu cumva să-şi strice manichiura.

– Şi tu cu ce te ocupi? a venit întrebarea politi-

coasă, de rutină, din partea lui Frankie pentru Jenny.

– Predau lecții de flaut, cînd găsesc elevi. În momentul ăsta am impresia că lecțiile de muzică se numără printre micile extravaganțe care sînt tăiate de pe listă cînd vremurile devin mai grele, a spus ea oftînd. Din păcate, acelaşi lucru este valabil şi pentru şcoli, cele de stat nu-şi pot permite personal din afară, iar părinții care se luptă să plătească taxele şcolare nu-şi pot permite nici ei asemenea lecții, aşa că numai copiii celor superbogați învață să cînte la un instrument.

– Ca pe vremuri, cînd muzica era rezervată numai tinerelor femei foarte bogate, a ciripit Monica.

– Numai dacă erai bărbat ți se permitea să devii un compozitor de geniu, a intervenit dură Frankie. Întotdeauna m-am întrebat de ce fete la fel de talentate ca Mozart nu au fost niciodată încurajate. Numai aşa am fi putut avea şi mari compozitori femei.

– Fetele erau prea ocupate cu orele pentru brodat şi recitare, pregătindu-se să pună mîna pe un soț, a replicat Jenny, izbucnind în rîs. În plus, dacă vreun părinte, guvernantă sau tutore îl puteau determina pe un băiat să stea într-un loc mai mult de zece minute, probabil că erau atît de fericiți încît nu puteau decît să-i încurajeze să continue. Eu una ştiu că aşa aş face!

Serena s-a întins de partea cealaltă a mesei şi a luat o felie de lămîie din farfuria lui Frankie. A început să o sugă fără măcar să clipească, ascultîndu-le cum rîd.

– Deci, la urma urmei, despre asta era vorba, nu? a spus ea brusc. Să înveți cum să faci pe plac unui

soț. Nici acum lucrurile nu diferă prea mult, sincer, mai sînt încă femei – puteți să vă imaginați lucrul ăsta? – care continuă să trăiască pe seama soților! Cum să nu- ți cîştigi propria existență? În caz contrar, nu este vorba de altceva decît de prostituție!

Jenny s-a uitat mai bine la ea căutînd semne de ironie, dar pe fața zîmbitoare, de porțelan, a Serenei nu era nimic altceva decît nerăbdarea de a fi aprobată. Jucîndu-se cu şervetul, Monica s-a încruntat.

– Există şi alte lucruri importante în afară de a-ți cîştiga existența în sensul financiar. Venitul soțului poate fi împărțit cu soția pentru lucruri mult mai importante decît doar pentru sex, a spus Jenny.

– Ei bine, da, categoric aşa este, a sărit Monica aprobînd-o. Copiii, în primul rînd, şi activitatea în domeniul caritabil cînd aceştia se fac mari. Am crezut că voi, feministele, apreciați creşterea unui copil drept o ocupație sănătoasă şi motivată.

– De asemenea, a intervenit după un minut de gîndire Jenny, faptul că nu te înghesui pe piața forței de muncă dacă nu ai într- adevăr nevoie de două venituri poate fi considerată o acțiune responsabilă pe plan social. În privința asta, cel mai important lucru este cu siguranță faptul că de această opțiune ar trebui să se bucure nu numai femeile. Deşi nu sînt multe familii care în ziua de astăzi se pot descurca doar cu un singur venit.

Alan o urmărea, îi simțea privirea şi atenția concentrată asupra ei. Frankie s-a întins peste masă cu o furculiță plină cu peşte, iar gura rozalie a Serenei s-a deschis să o înghită.

– Hmm, ador chestia asta, a murmurat Serena. Frankie a zîmbit cu dragoste prietenei ei, iar în clipa aceea Jenny a înțeles brusc. Frankie şi Serena împărțeau mai mult decît doar apartamentul. Oh, sărmanul Alan, şi-a zis ea, era limpede că el nu avea nici cea mai mică idee în această privință!

Lui Polly a început să-i placă cidrul, chiar dacă la început i s- a părut puțin cam acru. Îi lăsa în gură o aromă plăcută de măr şi o făcea să se simtă fericită, ca atunci cînd i se permitea să bea şampanie la aniversările din familie.

Daisy şi Oliver erau undeva, la o depărtare care-i juca în fața ochilor, îmbrățişați într-un mod curios pe canapea. A încercat să se furişeze mai aproape şi să audă ce vorbesc, să vadă dacă discută despre sex, dar Daisy i-a zis s-o şteargă şi să găsească un loc undeva, unde să se culce. Acum Polly era foarte obosită, dar, întoarsă pe scaunul ei, cînd a închis ochii casa a început să se învîrtă cu ea de parcă era în roata mare, la bîlci.

Muzica era prea tare, iar zumzetul permanent al vocilor, străpuns de cîte un țipăt, o readuceau la realitate exact în clipa în care era pe punctul de a adormi. A hotărît că poate ar fi mai bine să se ducă să caute un pat liniştit unde să se întindă doar puțin şi s-a strecurat pe scări în sus, pe lîngă un grup de fete care vorbeau despre cea mai indicată vîrstă la care să-ți pierzi virginitatea. Polly şi-a dat seama că trebuie să fie incredibil de obosită, n-a simțit nici cea mai mică dorință să mai stea pe lîngă ele ca să audă ce spun,

aşa cum s-ar fi întîmplat în mod normal, ci a continuat să urce ţinîndu-se cu grijă de balustrada scării, pentru că simţea că acum se învîrteşte şi pămîntul cu ea.

– Ben? Eşti aici? a strigat în uşa dormitorului Sophiei. Sînt obosită! Cînd mergem acasă? Nu i-a răspuns nimeni, aşa că a intrat în vîrful picioarelor, în camera întunecoasă, îndreptîndu-se spre pat, s- a urcat şi a încercat să se cuibărească într-un vraf de haine.

– Polly! Dă-te jos!

A căzut cu o bufnitură pe podea, uitîndu-se în sus spre Ben şi Emma, care, cu feţele ca în ceaţă, foarte apropiate, o priveau din pat. Ar fi trebuit să spună că sînt acolo şi că se ascund sub haine, de ce n-au făcut-o?

– Oh, Dumnezeule, este complet beată! Unde este Daisy? a întrebat-o Ben, apucînd-o de încheietura mîinii.

– Nu ştiu, cu un tip jos, i-a răspuns Polly bîlbîindu-se.

Emma a aprins o veioză şi curiozitatea lui Polly s-a trezit din nou la viaţă cînd a remarcat că-şi vîră mîna pe sub bluză şi-şi încheie sutienul negru, de dantelă. Trebuie să ţină minte să-i spună şi asta lui Harriet, a fost ultimul ei gînd în stare de trezire.

– Crezi că ar trebui să vorbim cu părinţii Sophiei?

Jos, Ben se uita la Daisy care, furioasă, se desprindea de Oliver, pe o canapea. Oliver i-a zîmbit leneş şi i-a făcut cu ochiul.

– Nu fi prost, Sophie ne-ar ucide. Şi apoi s-ar putea să le spună şi părinţilor noştri, a urlat Daisy la el.

Trebuie să o ducem acasă şi să o urcăm în pat.

– Nu cred că poate să meargă, a intervenit Emma uitîndu-se la Polly cum stătea proptită de scări cu capul căzut pe piept, de parcă era o păpuşă de cîrpă.

– Atunci va trebui să o ducă Ben, s-a răstit Daisy. Şi-a muşcat buza şi a încercat să-şi aducă aminte cîți bani mai are la ea. Un taxi ar fi cel mai bun lucru, mai ales că şi pe ea o durea foarte tare degetul de la piciorul stîng, deşi s-ar putea ca şoferul să refuze să o ia pe Polly în starea în care se găsea. Dacă-i vomita în maşină? Şi poate că nu este vorba ca Polly să fie beată, iar el s-ar putea să spună cuiva şi s-ar putea să aibă din nou necazuri cu poliția. Şi mai era şi aproape miezul nopții, aşa că ar fi taxați mai mult.

– Plecăm toți. N-ar trebui să fie prea greu dacă eu şi Ben o s-o susținem, a intervenit Oliver, preluînd conducerea în speranța că va cîştiga suficientă recunoştință din partea lui Daisy încît data următoare cînd vor fi împreună să-l privească cu alți ochi şi să se poarte şi mai frumos cu el. Oricum, aici tot nu prea putea să progreseze, întinşi pe o canapea nici că se putea mai publică, cu toată lumea dansînd, strigînd şi căzînd în jurul lor, deşi semnele au fost extrem de promițătoare.

Daisy, Oliver, Emma şi Ben au încercat să pară cît se poate de naturali şi fireşti să treacă cît mai neobservați în drum spre casă, îngroziți să nu se oprească vreun polițist plictisit şi să-i ia la întrebări. Susținută de o parte şi de alta de Ben şi de Oliver, picioarele lipsite de coordonare ale lui Polly aproape că nu aveau nevoie să atingă pămîntul. Capul i se legăna încoace şi

încolo şi mormăia întruna ceva. Cînd au ajuns la intrarea în Close, Daisy şchiopăta dureros, simțind că rosătura de pe degetul mic i-a ajuns aproape la os. Era sigură că scumpa ei gheată era plină de sînge înăuntru şi că piciorul îi înota într-o băltoacă.

– Ar fi trebuit să-i ceri Sophiei un plasture, i-a spus Emma, ținînd-o de braț şi ajutînd-o să meargă.

– Ştiu, ştiu. Stai o secundă, să mă descalț. Nu mai pot suporta, mai bine merg desculță. Şi s-a aşezat pe bordură.

Cînd maşina lui Carol şi Paul Mathieson a cotit pe lîngă casa lui Sue Kennedy, în fața ochilor li s-a înfățişat următoarea imagine: Daisy stătea pe jos şi-şi inspecta piciorul gol, Polly stătea pe gard, susținută de Ben, iar Oliver şi Emma îşi aprindeau o țigară.

– Ai pățit ceva? Putem să te ajutăm cu ceva? a întrebat Carol destul de politicoasă, uitîndu-se la piciorul lui Daisy.

Polly a devenit brusc rigidă şi s-a ridicat în picioare.

– Îmi vine să vomit, s-a văitat ea. Ben s-a uitat la Daisy şi amîndoi la Carol, toți căzînd în mod telepatic de acord că nici măcar nu se puteau gîndi să o ducă pe Polly acasă în starea asta, indiferent de consecințe.

CAPITOLUL 16

Paul era uluit. Dacă n-ar fi fost absolut sigur că nu băuse decît un sherry, ar fi zis că soția lui este pur şi simplu beată.

Să-i ducă pe toți oamenii ăştia în casă la această oră din noapte! Ce o fi în capul ei?

Carol s-a dovedit foarte practică, chiar şi în rochia ei elegantă de mătase. Era clar că fetița era foarte beată, iar adolescenții n- aveau nici cea mai mică idee ce să facă cu ea. Stăteau sprijiniți de perete, absolut inutili. Şi erau atît de mari!

– Ar fi mai bine de fapt dacă ar vomita, i-a spus Carol lui Daisy. În felul ăsta n-o să se simtă atît de îngrozitor mîine dimineață şi cel puțin o parte din alcool va fi eliminată. Este foarte periculos pentru ea să se afle în starea asta.

Daisy şi Ben se holbau, ruşinați, la covorul din hol. Carol a împins-o pe Polly în baia de jos şi a sprijinit-o de chiuvetă.

– Paul, du-te şi adu-mi un pahar mare cu apă caldă.

Nici un „te rog", a remarcat el îmbufnat, pornind automat spre bucătărie pentru a face ce i s-a cerut.

A fost foarte bine dispusă după Charley's Aunt[1], sporovăind tot drumul în maşină şi lăsînd să se înţeleagă că ar fi bine să fie acasă, la căldură.

Şi avea de gînd ca, de cum ajung acasă, să o ducă direct în patul lor călduros, ceea ce se întîmpla însă înainte să dea peste gloata asta în stradă.

– Vreţi să-i daţi apă sărată? a întrebat-o Emma pe Carol, încercînd să manifeste un interes inteligent.

– Categoric nu! Asta ar ucide-o, sarea ar ajunge imediat în rinichi şi ar putea muri de deshidratare. Să nu faci niciodată greşeala asta, i-a spus ea Emmei. Aceasta s-a apropiat de Daisy ca să o consoleze şi amîndouă s-au dus să se aşeze pe scări.

Daisy frecîndu-şi degetul care sîngera şi sperînd că n-o să păteze carpeta bej. Şi-a astupat urechile cu ambele mîini cînd a auzit-o pe Polly vomitînd cu zgomot.

– Părinţii voştri n-ar trebui să fie de-acum acasă? l-a întrebat Paul pe Ben. N-ar fi oare cel mai bine dacă ar avea grijă de ea chiar mama voastră?

Ar fi vrut să-i întrebe unde au dus-o, păreau să vină de la o petrecere sordidă, emanau un miros stătut de ţigări şi alcool.

---

1. Mătuşa lui Charley

Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de Polly. Daisy a fost ştearsă definitiv de pe lista celor care puteau fi lăsaţi cu gemenii.

– Nu fi prost Paul, s-a auzit vocea lui Carol. Nu vor ca Alan şi Jenny să ştie ce s-a întîmplat. După toate astea, sînt sigură că n-o să se mai întîmple niciodată, nu-i aşa? A scos capul pe uşa băii de jos, cu un prosop pluşat în mînă şi i-a aruncat lui Daisy o surprinzătoare privire conspirativă.

Ben a fost şocat. Carol era întotdeauna atît de ţepoasă, adeptă atît de înfocată a respectării regulilor! Nu era sigur dacă o plăcea în noua ipostază.

Aştepta să înceapă să le ţină o predică serioasă. Îi făcea plăcere să se bazeze pe fermitatea ei de nezdruncinat, certitudinea de sută la sută că nu exista nici o şansă să fie sedusă (sau, şi mai bine încă, să-l seducă ea pe el). Numai aşa imposibilele fantezii erau pasionante!

Are nevoie ca băieţii să fie mai des acasă, şi-a zis Paul urmărind-o pe Carol cum îi dă cu tandreţe şi dragoste lui Polly părul umed de pe ochii care nu se puteau concentra şi de pe faţa îmbujorată.

Trebuie să aibă grijă de cineva, şi nu este vorba de mine şi de afurisitele alea de pisici. A oftat şi a urcat spre dormitor, întrebîndu-se dacă mai merită să dea drumul la pătura electrică.

Lui Carol îi plăcea să facă sex numai într-un pat preîncălzit, altminteri tremura şi îi era imposibil să se relaxeze, plîngîndu-se tot timpul că picioarele i-au ieşit de sub cuvertură şi că îi este frig!

A trecut de uşa dormitorului şi a mers mai departe,

spre mansardă. N-are decît să nu i se dea voie să le spună lui Alan şi lui Jenny despre aventura îngrozitorilor lor copii, dar acest lucru nu putea să rămînă neînregistrat în dosar.

Era un incident, s-a întîmplat. A scos dosarul galben şi s-a aşezat la biroul lui ordonat, trist că era singura informare pe care o putea face în noaptea respectivă.

Ieşiţi din restaurant, Jenny i-a dat lui Alan cheile maşinii, iar el i le-a înapoiat imediat.

– Ascultă, i-a spus ea calmă, descuind maşina şi aruncînd ultimele zîmbete de rămas-bun spre Monica şi Bernard, care se urcau în anticul lor Morris Traveller, nu vreau să ne certăm stupid într-o parcare, cu toată lumea în jur luîndu-şi la revedere, dar, sincer, cred că am băut depăşind cu mult limita ca să mai pot conduce.

Strecurîndu-se pe locul pasagerului, Alan i-a răspuns:

– Ar fi trebuit să rezolvăm problema asta mai devreme. Am crezut că am făcut-o şi că este rîndul tău. Şi eu am depăşit limita, şi dacă-mi pierd permisul, ei bine...

– Vrei să spui că este mai puţin important dacă-mi pierd eu permisul pe un an decît dacă ţi s-ar întîmpla ţie lucrul ăsta? l-a luat Jenny la întrebări, gîndindu-se la toate cursele pe care le face la şcoală şi care nu vor mai fi făcute, la toate pungile cu cumpărături de la Sainsbury care vor trebui aduse acasă cu autobuzul, la imposibilitatea rugăminţilor de ultim minut ale lui

Daisy şi Ben: „Te rog, mami, am spus că mă întîlnesc cu Emma la cinci şi este deja trecut de cinci". Cine o să mai facă toate astea?

– Nu, nu este asta. Sînt totuşi teribil de obosit, a zis încet Alan, sprijinindu-şi capul de geamul rece, aburit, al portierei. Şi oricum, tu conduci mai bine decît mine.

– Asta sună a linguşire, a bombănit ea. E-n regulă, am să conduc eu, dar nu-mi face nici o plăcere şi o să dureze o veşnicie. Va trebui să mă ții de vorbă ca să rămîn trează.

A ieşit cu maşina pe drumul neluminat, încercînd să-şi dea seama la lumina farurilor încotro să o ia. Alan, deja pe jumătate adormit, a mîrîit ceva, iar ea şi-a zis că n-are încotro decît să se împace cu faptul că o să facă un drum lung, în timpul căruia va trebui să şi conducă şi să şi vorbească singură.

– Nostim, nu? s-a adresat trupului inert al lui Alan. Oameni ca noi fac asta tot timpul, spun că nu este cine ştie ce şi-şi asumă oricum riscul. Puştii din cartierul comunal şterpelesc maşini şi merg cu ele, iar cînd îi prinde poliția îi tratează de parcă ar fi o armă criminală. Ceea ce şi sînt. Dar şi noi sîntem. Pentru asta noi primim amenzi şi o suspendare pe o perioadă de timp, în timp ce ei sînt internați în centre de detenție şi puşi sub supraveghere. Pe noi nu ne afectează decît în ce priveşte primele de asigurare pe termen lung, dar ceea ce li se întîmplă lor îi face să nu mai poată fi angajați niciodată.

– Hmm, a murmurat Alan, fără să asculte.

Se gîndea încă la Serena care a plecat de la res-

taurant în MG-ul ireproşabil renovat al lui Frankie, prietena ei. Dacă ar fi dus-o şi el pe Serena într-o maşină mai nostimă şi nu în BMW-ul ăsta serios, poate că l-ar fi admirat, considerîndu-l ceva mai dinamic, mai demn de încredere.

Tot timpul a disprețuit acel gen de bărbați care cumpără maşini ca simbol al puterii sexuale, pornind de la premisa că asta le compensează deficiențele, dar acum, că a ajuns de vîrstă mijlocie şi lipsit de orice alte simboluri sexuale vizibile, se gîndeşte că bărbații respectivi poate au dreptate.

Jenny conducea atent, deşi nu atît de încet încît să atragă atenția asupra maşinii. La fiecare cotitură se aştepta să fie urmărită de o lumină albastră, intermitentă.

Alan sforăia încet lîngă ea, visînd, şi-a închipuit Jenny, la contabile zvelte, drăguțe, cu părul negru ridicat şi legat cu eşarfe de mătase.

I-a aruncat o privire, întrebîndu-se cum poate un bărbat care şi-a susținut atît de bine familia (pînă acum) să fie atît de opac cînd este vorba de o femeie.

O fi ea dragostea oarbă, cum se spune, dar pasiunea trebuie să fie şi incredibil de mioapă. Sărmanul Alan, să fie oare o consolare pentru el descoperirea că Serena nu se simte atrasă de el pentru simplul fapt că în general nu este atrasă cîtuşi de puțin de bărbați? Cel puțin în felul ăsta nu va lua respingerea ei ca pe ceva personal, ceea ce ar fi fost o ruşine.

Prăbuşit deloc estetic lîngă ea, Alan deschidea din cînd în cînd ochii, ca o pisică adormită, iar Jenny s-a minunat de felul în care putea să se deconecteze în

clipa în care era sigur că altcineva a preluat problemele îngrijorătoare în locul lui.

Cînd a ajuns acasă, fix la unu şi treizeci de minute, a văzut o lumină la mansardă.

Trebuie să fie Ben, care s-a întors de la petrecere şi acum citeşte.

Spera că s-a distrat bine.

– Daisy, vin să te iau de la şcoală şi de acolo mergem direct la poliție, i-a spus Jenny la micul dejun, luni dimineață. Iar tu, Polly, eşti sigură că acum te simți bine?

I-a pus mîna pe frunte, dar nu dădea nici un semn de febră. Nici ieri nu a avut, ceea ce a fost surprinzător pentru că Polly a petrecut toată ziua întinsă în pat, cu draperiile lăsate, strîngîndu-l în brațe pe ursulețul Panda şi spunînd că-i este prea rău ca să mănînce.

Alan i-a spus că a simțit miros de țigări pe părul fetei şi s-a gîndit că Daisy, plictisită să mai facă pe babysitter-ul cu ea, sîmbătă seara, o fi lăsat-o pe Polly să încerce o țigară.

– Este bine că asta i-a făcut atît de rău, a hotărît el. N-o să mai încerce altă dată.

Jenny nu a fost atît de sigură că are dreptate în ce priveşte vreuna dintre cele două supoziții şi a sîcîit-o pe biata fată suferindă venind din oră în oră şi punînd-o să ridice şi să plece capul pentru a se asigura că nu are meningită.

Daisy şi-a petrecut ziua evitîndu-i cu abilitate pe amîndoi părinții, făcînd un volum neobişnuit de teme

pentru acasă în sanctuarul camerei ei şi ducîndu-se la Emma să ia prînzul.

Luni dimineaţă Polly arăta tot palidă, însă mult mai bine, iar boala misterioasă de care suferea n-avea să o împiedice să meargă la şcoală.

– Nu mă deranjează dacă vrei să rămîi acasă, i-a zis Jenny. Poate că te-ai molipsit de ceva. Poate că circulă vreo boală. Daisy, tu te simţi bine? Este atît de cald aici, încît nu se poate să ai nevoie de eşarfa aia.

– Polly nu a vrut nici în ruptul capului să renunţe la şcoală, avea un test la matematică pe care nu-l putea pierde. Scoţînd vasele din maşina de spălat, cu gîtul înfăşurat într-una din eşarfele favorite de caşmir ale lui Jenny, Daisy a pufnit nevenindu-i să creadă.

– Vrei să te duci la şcoală pentru un test? Eşti nebună?

Polly i-a aruncat o privire foarte pătrunzătoare şi i-a spus rar:

– Nu doar pentru test. Trebuie să o văd pe Harriet. Daisy s-a înroşit toată şi şi-a tras mai bine eşarfa pe gît.

– Trebuie să merg la poliţie în uniforma de şcoală, mami? Nu pot să vin mai întîi acasă să mă schimb? a întrebat Daisy.

– Nu, îmi pare rău, au spus la ora patru şi este singura cale ca să nu întîrziem. Şi, în plus, a adăugat cu o privire care a făcut-o pe Daisy să ghicească ce urmează, este bine să arăţi ca o persoană care în mod normal are pe deplin simţul responsabilităţii, ca şi cum ce s-a întîmplat n-ar fi fost decît o scăpare de comportament. Dacă ai să te îmbraci cum umbli tu de

obicei, costumație completată de ghete, or să creadă că eşti o turbulentă înnăscută şi că asta nu este decît prima din numeroasele dăți în care te vor vedea.

– O.K., a spus Daisy oftînd îndurerată. Am să fac în aşa fel încît să creadă că sînt cea mai bună fată a anului.

Jenny s-a apropiat de ea să o îmbrățişeze, dar Daisy, rigidă, s-a ferit să fie atinsă.

– Numai că ei nu prea au imaginație. Iar oamenii au tendința să fie snobi: or să recunoască uniforma şi se aşteaptă să respecți legea, i-a zis Jenny. Dacă ai să arăți ca o rebelă şi ca un copil-problemă, exact asta or să vadă. Nu au timp şi nu te cunosc aşa cum te cunoaştem noi. Prezintă-te în fața lor cu imaginea de fată cuminte şi ascultătoare, şi or să te lase în pace. Este uşor.

Daisy a dat din cap şi s-a dus să-şi ia geanta de şcoală.

Poate că n-o să fie totuşi o zi atît de rea, poate că o să-l vadă pe Oliver în pauza de prînz.

Atunci o să-i poată arăta urmele pe care i le-a lăsat pe gît şi să-i ceară să fie ceva mai atent data viitoare.

Polly nu a putut să spună prea multe în maşină. Jenny asculta emisiunea Today şi era concentrată asupra traficului, dar Polly era prea deşteaptă încît să înceapă să-i povestească Harrietei despre seara de sîmbătă. Mamele simt întotdeauna cînd este vorba de ceva interesant.

Harriet a înțeles cu uşurință mesajul că are informații pe care merită să le aştepte după felul în care

se tot strîmba Polly şi-i şoptea aluzii criptice. În clipa în care au coborît din maşină, Harriet n-a mai rezistat.

– Ce ai făcut? De ce făceai mutrele alea pline de importanță la mine?

– Aşteaptă pînă cînd intrăm, i-a spus Polly, sperînd ca pe drum să atragă o audiență mai largă.

A înşfăcat-o pe Harriet de mînă şi a tras-o după ea în şcoală, unde, de fapt, nu aveau voie să intre pînă la primul clopoțel.

La uşă a ezitat, uitîndu-se în jur încet şi pe furiş, asigurîndu-se că cinci sau şase dintre colegele ei mai zvăpăiate au văzut-o şi sînt suficient de curioase ca să o urmeze.

Ajunse în holul central, s-a urcat pe scară ca să le domine cînd o să le povestească totul, fiind în acelaşi timp atentă pentru cazul în care s-ar apropia vreun profesor.

Fiona Pemberton, aflată sus, pe palierul personalului didactic, nu a fost deloc surprinsă să o vadă pe Polly Collins vorbind unui grup de fete.

Copilul nu avea nici o problemă în a se bucura de audiență şi a fost o adevărată stea în pantomima de Crăciun, probabil că datorită lecțiilor de dans, şi-a zis ea.

Dacă Polly va continua aici şcoala, va trebui să o împiedice să mai irosească cu baletul timpul destinat studiului.

Erau deja prea multe probleme în familia asta, părul albastru al lui Daisy nu a trecut neobservat, dar decizia comitetului profesoral a fost de a-l ignora. Rezultatele lui Polly la examen nu au fost excepționale.

La eseul de engleză a dat dovadă de o imaginație vie, dar lucrarea la matematică a fost un adevărat dezastru. Decizia în legătură cu şcoala la care-şi va continua studiile urma să fie luată astăzi.

Fiona s-a apropiat de balustradă uşor, fără să facă nici cel mai mic zgomot, prefăcîndu-se că numai din întîmplare aude ce le spune Polly fetelor.

– Aşa că la miezul nopții eram complet beată! spunea ea. Beată cui! Să ştiți că era grozav! Iar cît am stat în dormitor am inhalat suficient drog încît...

Fiona a tresărit, strîngînd la piept lucrările de la examen. S-a uitat pe furiş peste balustradă, doar pentru a verifica încă o dată că este vorba de Polly. Nu-i venea să creadă ce aude!

– Ai văzut pe cineva făcînd sex? a întrebat-o Harriet nerăbdătoare.

Fiona şi-a ținut respirația, aşteptînd îngrozită răspunsul.

– Nu tocmai. Deşi prietena lui Daisy, Emma, era sub un maldăr de haine cu Ben şi avea sutienul desfăcut, s-a auzit vocea uşor dezamăgită a lui Polly, care s-a înviorat însă imediat proclamînd sus şi tare: Dar s-a făcut mult sex oral!

Fiona s-a repezit în birou şi s-a prăbuşit şocată pe scaunul ei directorial, pierzînd în consecință afirmația făcută în continuare, cu mare autoritate şi aplomb de Polly:

– Pentru că, ştiți, aproape tot timpul au vorbit despre asta!

Auditoriul era fascinat, exact aşa cum şi-a dorit Polly să fie.

Totuşi, directoarea ei, care credea că, avînd în vedere cei cincisprezece ani de cînd conducea şcoala, nu o mai putea surprinde nimic din ceea ce vede şi aude, era cu mîna pe telefon, cerîndu-i brutal şi scurt secretarei să-i sune imediat pe părinţii Collins, să vină cît mai curînd posibil la şcoală pentru a se întîlni cu ea ca să vorbească despre viitorul lui Polly.

S-au strîns exact atîţia bani cît pentru a salva firma pe durata următorului trimestru.

Chiria clădirii era acum astronomică, de parcă recesiunea nici n-ar fi avut loc. „Trebuie făcute reduceri", era fraza care circula printre membrii personalului.

Se uitau suspicioşi unul la altul, făcînd supoziţii cine urma să fie invitat primul să părăsească slujba în cadrul măsurilor menite să ducă la economii. Una dintre măsuri, reflecta Alan, ar trebui poate să fie aceea de a se muta într-un cartier mai puţin scump.

În cursul unei pauze între întîlnirile cu clienţii, i-a vorbit despre asta Serenei.

– Ce zici, a întrebat-o ocupîndu-se de cafetieră, în biroul lui, crezi că mulţi clienţi ne-ar părăsi dacă ne-am muta într-un cartier mai ieftin, să zicem din Mayfair în Mortlake?

Spre uimirea lui, a văzut că Serena este foarte mîhnită.

– Pentru mine nu are nici o importanţă unde o să vă mutaţi, a pufnit ea în lacrimi, căutînd în buzunar un şerveţel. Eu am fost ultima angajată, aşa că voi fi prima concediată. Şi nici măcar nu mi-am terminat cursul de instruire. Acum a început să plîngă cu su-

ghițuri, iar Alan, așa cum ar fi făcut pentru orice femeie, s-a justificat el mai tîrziu, s-a apropiat în mod automat de ea să o consoleze. A prins în brațe trupul care tremura, l-a tras la piept, bătînd-o delicat pe spate şi murmurîndu-i încet cuvintele de alinare ce se impuneau în cazul în speță.

A simțit-o cum se zbuciumă toată în brațele lui de atîtea sughițuri şi oftaturi, şi, în clipa aceea, un drăcuşor care-i zăcea undeva în cap l-a făcut să arunce iute o privire spre uşă să se asigure că nu-l vede nimeni, după care a început să o mîngîie serios.

Mirosea a lăcrămioare şi i-a inhalat parfumul adulmecîndu-i gîtul, cum stătea aşa, cu capul romantic înclinat, s-a gîndit că, la modul ideal, el ar fi ales un loc mai plăcut decît biroul ăsta plin de praf şi cu pereți care aveau mare nevoie de o zugrăveală, unde Serena să-i cadă plîngînd în brațe. Hotelul *Blake,* de exemplu, era luminat discret şi de o senzualitate extraordinară.

Serena continua să plîngă, aşa că a strîns-o mai tare, simțindu-i tot trupul subțire lipit de el. Acum nu i-a mai păsat dacă îl vede sau nu cineva şi a coborît mîinile, după care le-a vîrît pe sub bluza largă, simțindu-se extaziat în clipa în care i-a întîlnit pielea goală şi fierbinte.

– Ce dracu' faci? s-a răstit la el din mijlocul camerei, unde, nu se ştie cum, a ajuns într-o clipită. M-ai atins! M-ai pipăit! Cum îndrăzneşti?

Alan stătea acolo stîngaci, sprijinit nervos de peretele dintre două discuri de aur înrămate, neştiind ce să facă cu mîinile.

– Aaa... îmi pare rău, a murmurat moale. Am crezut... pur şi simplu am crezut... Nu ştia ce a crezut, nu ştia deloc. O fi crezut că-l place, dar acum lucrul ăsta părea atît de puţin probabil, atît de ridicol, că nici măcar nu putea să i-l spună.

– Ai crezut? Nu, n-ai crezut, pur şi simplu ai fost sigur. Ai fost sigur că pentru că am ieşit cu tine la vreo cîteva localuri ard de nerăbdare să sar în pat. Ei bine, nu! De fapt nu mă culc de fel cu bărbaţi!

– Îmi pare rău, a murmurat cu totul nepotrivit Alan, încercînd să înţeleagă ce a vrut să spună.

Uitîndu-se la el, Serena şi-a revenit, s-a adunat şi apoi i-a spus rar:

– Hărţuire sexuală, asta este. Cînd am să plec de aici, dacă am să plec, o să primesc pentru asta o compensaţie serioasă! Aproape că a scuipat cuvintele.

Alan şi-a recăpătat echilibrul şi ceva i-a spus că reacţia ei a fost mai mult decît exagerată, nu? Ori avea dreptate? Hărţuirea sexuală era delict penal sau civil?

De ce nu s-o fi obosit să citească niciodată despre asemenea cazuri în ziare, ca şi cum aşa ceva nu l-ar fi putut privi niciodată pe el?

A ieşit trîntind cu putere uşa, iar Alan s-a întrebat cui o să spună în primul rînd, unchiului Bernard sau întregului birou unde lucra şi care era plin de oameni mai tineri.

Indiferent cui ar spune mai întîi, Alan era la mare ananghie. S-a aşezat la birou cu faţa împietrită sprijinită în mîini.

Simțea încă parfumul Serenei, dorindu- şi brusc să-l alunge din cameră şi din viața lui. Acum o să afle şi Jenny, şi o să-l urască.

Şi nici măcar nu s-a întîmplat nimic. Nu s-a întîmplat niciodată nimic. Tot necazul pentru nimic!

S-a întins spre coşul de gunoi unde aruncase revista tagmei lor, a contabililor, *Accountancy Age*, şi, deznădăjduit, a început să-şi caute o slujbă.

La clubul de tenis, Sue şi Jenny tocmai şi-au terminat ora de aerobic, pornind spre jacuzzi pentru a se delecta cu o bîrfă de cincisprezece minute înainte de a înota zece bazine.

Clubul era înțesat de femei care se ocupau cu seriozitate de întreținerea tonusului trupurilor lor în scopul de a-şi păstra interesul soților sau al amanților şi de a încăpea în continuare în măsura doisprezece.

– Biata de ea! a exclamat Sue cînd s-au apropiat de jacuzzi. Sînt fericită că am scăpat de toate astea. După care a adăugat misterioasă: Şi totuşi, cine ştie? Poate că nu.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o Jenny aruncînd o privire furişă spre cealaltă femeie care mai era în jacuzzi, o tînără mamă bronzată, care citea revista *Hello!,* în timp ce rimelul îi curgea pe față din cauza picăturilor de apă care săreau în jus. Eşti însărcinată?

– Nu încă! a spus Sue cu un zîmbet larg. Fiecare lucru la timpul lui. Ardeam de nerăbdare să-ți spun. Mă mărit!

– Te măriți! Dumnezeule, de ce? Şi cu cine? Cu cel nou?

– Fireşte că cu cel nou! a răspuns Sue scoţînd languros un picior şi întinzîndu-l deasupra apei să vadă dacă se impune să se epileze din nou. Şi să nu-mi zici că nu-l cunosc decît de cinci minute. Ştiu toate astea. La vîrsta mea, vîrsta noastră ar trebui să spun, sîntem în stare să ne dăm seama cum stau lucrurile încă de la prima privire.

– Prostii, i-a replicat Jenny nedumerită. Cînd o să aibă loc?

– Sîmbătă după-amiază, am obţinut o aprobare specială. Aşa cum ţi-am spus, de ce să o mai lungim? Singurul motiv de întîrziere ar fi fost dacă nu găseam un costum potrivit, dar am fost la *Whistles* şi acum tocmai îmi ajustează ceva foarte sexy. Luni îl ridic şi mă căsătoresc în el sîmbătă. Petrecerea este la mine acasă, după-amiază. Este binevenită întreaga stradă. Simplu ca bună ziua.

– Chiar că te lasă fără grai! Trebuie să fie un tip minunat. Cine este? Şi unde ai să locuieşti? N-o să te muţi, nu? A devenit brusc îngrijorată de posibilitatea de a-şi pierde singura prietenă de care putea fi sigură că, oricît de rău s-ar purta, n-ar judeca-o niciodată.

– Ah, aici este o chestie. Îl ştii, de fapt ai putea spune că l- am cunoscut prin tine, i-a răspuns Sue cu un zîmbet îngrijorat, privind dintr-o dată cu mare interes şi suspicios de vinovată apa înspumată. Şi-a parcat maşina lîngă poarta mea tocmai cînd ieşeam şi, ei bine, şi asta este!

– Oh, Dumnezeule, nu pot să cred! Ai pus mîna pe David Galezul! Cel fără picioare! Dar a venit la mine, nu mai departe decît alaltăieri!

– Da, ei bine, te place! I-am spus că n-am nimic împotrivă, în definitiv la început n-am ştiut dacă o să dureze. Părea îngrijorată. Nu te superi, nu? Vreau să spun că tu n-ai făcut-o decît pentru bani, nu?

Revista *Hello!* a început să se mişte şi de după ea a apărut o faţă uluită cu dîre de rimel. Jenny a chicotit şi a spus în mod deliberat cît a putut de tare:

– Nu, nu este nici o problemă. A fost o chestie pur de afaceri. Sper că vei fi fericită. Sînt doar surprinsă, asta-i tot. Chiar uluită. Credeam că oamenii nu se mai obosesc să se mai căsătorească.

– Ştii, în adîncul sufletului este un bărbat de modă veche. La fel ca mine, i-a explicat Sue, izbucnind în rîs de propria-i absurditate.

Cele două femei au ieşit din jacuzzi şi au început să înoate în piscina încălzită, de la un capăt la altul, ceea ce trecea drept exerciţii pentru întreţinere. Nu mai era atîta lume, mamele cu copiii care luau lecţii de înot plecaseră.

Odată asigurată că Sue nu intenţionează să se mute, ci să-l aducă pe David cu ea, Jenny a început să se întrebe dacă lucrul ăsta n-o să fie o problemă, faptul că peste drum o să locuiască un bărbat cu care a făcut sex oral pentru bani.

Or să se întîlnească în permanenţă, or să fie cine comune, mese la iarbă verde, petreceri de Crăciun şi deci o mie de posibilităţi pentru toate indiscreţiile care pot fi spuse ori de cîte ori este la îndemînă prea multă băutură. Cu puţin noroc, totuşi, s-ar putea ca David să nutrească aceleaşi temeri în ce o priveşte, iar în cazul ăsta ar putea coexista într-o stare de armistiţiu.

– Priveşte acolo! Sue înota alături de Jenny, acum erau chiar la capăt, iar ea îi arăta spre jacuzzi. Femeia care citea revista Hello! era încă acolo, dar revista zăcea abandonată, plutind deasupra apei.

Femeia stătea întinsă în apa cu bule, spumegînd, cu capul rezemat pe braţele încrucişate pe marginea piscinei, cu ochii închişi şi gura uşor întredeschisă.

Ca un copil ce visează în somn, nepăsătoare la tot ce era în jurul ei, gemea din cînd în cînd, iar faţa îi strălucea de plăcere.

– Vezi? Mă înţelegi acum în privinţa lui David, nu? Nu vreau să sfîrşesc aşa, prin a fi nevoită să am experienţe sexuale de una singură, într-un jacuzzi public.

– Oh, nu ştiu ce să zic, a provocat-o Jenny chicotind, mie nu mi se pare chiar atît de rău. Poate că după ce terminăm cu înotul...

CAPITOLUL 17

Cînd a luat-o pe Daisy de la şcoală era greu de spus care din ele două era mai nervoasă. Daisy s-a urcat repede în maşină, ca să n-o vadă cineva că este luată în mod cu totul ruşinos de mama ei. Jenny, cu sentimentul inconfortabil că poliţiştii sînt deja cu ochii pe ea, a condus cu prudenţă, oprind mai mult decît era nevoie la fiecare intersecţie şi folosind indicatoarele de circulaţie de la o distanţă mult prea mare, ca şi cum dădea testul de conducere.

Cu eşarfa încă înfăşurată în jurul gîtului, Daisy are probabil frisoane, şi-a zis Jenny, la gîndul că merge la poliţie, unde trebuia să debiteze rolul. Bine cel puţin că părul albastru era ascuns cu grijă sub eşarfă.

Aşteptînd în camera de primire ca sergentul imposibil de tînăr să găsească un inspector, Jenny s-a mai uitat o dată la Daisy pentru a se asigura că se prezintă cum trebuie. Era cald, iar scaunele de plastic erau aşezate lîngă un radiator vechi, mare şi curbat,

care bolborosea şi fîsîia, amintindu-i lui Jenny de şcolile din copilărie. Pereţii erau vopsiţi într-un galben luminos, vesel, ca pentru a contracara sentimentul de îngrijorare şi teamă care îi invadează probabil pe vizitatorii acestui loc.

– Te coci aici, nu altceva, s-a plîns Jenny, făcîndu-şi aer cu mîna. Daisy, ar fi bine să-ţi scoţi eşarfa aia, altfel ai să leşini.

– Mă simt bine aşa, nu te mai agita, i-a replicat fata, legănîndu-şi nervoasă picioarele pe podea.

Jenny s-a ridicat şi a început să citească anunţurile de pe pereţi. Un afiş mare îi sfătuia pe copii să-şi încuie bicicletele cu lacăte cu cod, un altul vorbea despre avantajele acţiunii „De veghe-n cartier", iar un al treilea invita la intrarea în rîndul forţelor speciale. S-a hotărît să-i sugereze lucrul ăsta lui Paul Mathieson, poate că aşa o să renunţe să mai descopere cu tot dinadinsul criminali în Close!

Zgomotul făcut de frecarea ritmică a picioarelor lui Daisy de podea a încetat brusc. Fata s-a ridicat şi a început să străbată încăperea cu paşi mari.

– N-o să mai dureze mult, a asigurat-o Jenny. Nu-mi dau seama ce-i poate face să întîrzie atît, este trecut de patru. Încearcă să nu-ţi mai faci probleme.

– Nu-mi fac probleme, s-a răstit Daisy. Pur şi simplu nu pot să mai suport zgomotul pe care-l face radiatorul ăla, îmi aminteşte de burta lui Ben, dimineaţa.

Jenny a auzit pas greu de cizme pe coridor.

– Se pare că sînt gata pentru tine. Daisy era aprinsă la faţă şi Jenny s-a gîndit că sărmanul copil chiar ar putea să leşine. Şi ce dacă or să-i vadă părul albastru,

ce conta lucrul ăsta? Lasă-mă să-ți scot asta, a spus ea, întinzînd mîna spre eşarfa de la gîtul fetei înainte ca ea să apuce să o oprească.

– Nu! a țipat Daisy, dar era deja prea tîrziu, iar fata s-a trezit în fața sergentului şi a inspectorului expunîndu-şi în mod sfidător nu numai părul albastru la vîrfuri, ci şi salba roşiatic- vineție de muşcături din jurul gîtului subțire, altminteri foarte slab.

– Oh, Dumnezeule, a şoptit Jenny în timp ce Daisy i-a aruncat o privire încărcată de venin. Probabil că ai să fii condamnată la închisoare pe viață!

Tot ce a primit în schimb a fost o dăscăleală bună pentru faptul că a înşelat căile ferate britanice, nimic altceva. Va trebui să se ferească de orice bucluc multă vreme de aici înainte, sau cel puțin pînă la optsprezece ani, cînd dosarul ei va fi distrus, iar delictul comis şters din computere. Inspectorul nu era pus să-i inspecteze viața sexuală şi dealtfel văzuse el lucruri şi mai rele.

Puteai să-ți pui întrebări despre asemenea muşcături pe gîtul unei copile de nouă ani, dar Daisy avea cincisprezece şi la ce sînt buni anii adolescenței dacă n-ai nici măcar şansa să-ți potoleşti hormonii superactivi?

Cu toate astea, cînd Daisy a părăsit secția de poliție alături de mama ei îngrijorată, inspectorul a simțit o mare uşurare că el şi soția lui au procreat numai băieți.

– Cum ai putut? s-a repezit Jenny la ea, odată aflate în maşină. Cum crezi că arăți? Şi cine este şi cînd s-a întîmplat?

Au evitat să se uite una la alta, Jenny concentrîndu-se asupra drumului, mergînd cît putea de repede, fericită că semnele vii ale pasiunii de pe gîtul fiicei ei nu puteau atrage privirile curioşilor.

Pe Daisy o îngrijora cel mai mult faptul ca nu cumva mama ei să afle de petrecerea de la Sophie şi trebuia să inventeze rapid ceva.

– Ies cu cineva. De multă vreme, a aruncat imediat minciuna. Ne vedem uneori în pauzele pentru prînz, la şcoală. Este coleg cu Ben, unul dintre prietenii lui, a adăugat vicleană, încercînd să o îmbuneze pe Jenny pe motive de snobism. Băieţii de la şcoala lui Ben erau ceea ce toată lumea din Close i-ar considera la unison „corespunzători".

– Dumnezeule, nu mă deranjează cu cine ieşi sau ce faci atîta vreme cît eşti atentă, i-a zis Jenny cu mai multă blîndeţe. Doar ştii asta. Dar asemenea semne! Sînt atît, ei bine, atît de...

– Tipice pentru Common? a înfruntat-o cu curaj Daisy. Nu te deranjează ce fac atîta vreme cît nu ştie nimeni?

– Atît de desfigurante, ăsta-i cuvîntul, i-a replicat Jenny încercînd să treacă peste adevărul neplăcut rostit de fiica ei. Şi atît de vizibile! La şcoală n-a observat nimeni din personalul didactic? Ce vor crede despre tine?

– Nu-mi pasă. Şi n-a observat nimeni. Pentru asta purtam eşarfa.

Ei bine, era o chestie, cel puţin Daisy ştia cînd să acopere lucrurile, şi-a zis Jenny. Cum a ajuns acasă, s-a repezit să vadă dacă Alan a lăsat vreun mesaj pe

robot să-i spună ce se întîmplă la serviciu. Nu erau decît două mesaje scurte din partea secretarei Fionei Pemberton care le cerea să-i facă o vizită în legătură cu Polly. Secretara avea o voce care implica în mod enervant scuze; „Este în legătură cu Polly", spunea în şoaptă adăugînd, cu totul caraghios, ca şi cum Jenny avea nevoie să i se amintească lucrul ăsta: „Fiica dumneavoastră din clasa a patra".

Am să-i sun mîine dimineaţă, s-a hotărît Jenny, după care a strigat-o pe Daisy:

– Decongelează nişte pui şi fă o salată, te rog, Daisy, cît mă duc eu să o iau pe Polly de la Ceci. Mulţumesc, a adăugat, sigură că Daizy a auzit-o.

La Ceci era veselie, un aer sărbătoresc, de parcă era ziua de naştere a cuiva. Poarta era larg deschisă şi Jenny a intrat. Ceci, pe care în mod normal o găseai lungită pe o canapea, în timp ce copiii se jucau în altă cameră, a apărut agitată în pragul uşii să o întîmpine.

– Ai primit scrisoarea? a întrebat-o radiind triumfător.

– Ce scrisoare?

– De la şcoală! Rezultatele! Harriet a trecut, nici nu-mi vine să cred!

Jenny a zîmbit, bucurîndu-se sincer pentru Harriet, conştientă însă că, de fapt, greu i-a fi fost lui Ceci să recunoască eşecul fiicei ei. Ea nu primise în ziua aceea nici o scrisoare de la şcoală. Să însemne oare asta că Polly nu a luat examenul? Nici măcar nu s-a gîndit ce să facă dacă nu ia examenul şi era prea tîrziu să mai întreprindă ceva acum.

– Oh, a voastră o să vină probabil mîine, a spus Ceci cu amabilitate. Sper că nu este decît o întîrziere din partea poştei.

– Am primit un telefon. Fiona Pemberton vrea să ne vadă, ordin strict, prin intermediul robotului, s-a confesat Jenny.

– Dumnezeule! a exclamat Ceci uşor iritată, atunci probabil că a obținut o bursă, asta trebuie să fie. Am sperat şi noi una pentru Harriet, dar va trebui să apelăm mai întîi la schema cu locul asistat.

Trecînd prin holul somptuos decorat spre bucătăria imensă şi ultramodernă, Jenny nu şi-a putut ascunde uimirea. Casa lui Ceci avea cel puțin cinci dormitoare, o elegantă piscină construită în prelungirea serei, şi anual acțiunea de bronzare a lui Ceci începea întotdeauna în februarie în St. Lucia.

– Un loc asistat? a întrebat-o nevenindu-i să creadă şi înainte să se gîndească că ar trebui să fie politicoasă. Cum naiba poți să obții tu aşa ceva?

Ceci a zîmbit vinovat.

– Cabana de vacanță. O ştii, nu? Cea din Țara Galilor. Le-am spus că Howard m-a părăsit şi că locuieşte permanent acolo. Sînt o mamă singură, înțelegi, care încearcă să se descurce cu alocația...

– Dar asta-i... a început Jenny.

– Nu tocmai sută la sută adevărat? Oh, scumpo, toată lumea face chestia asta! Şi apoi depun multe eforturi în activitatea de caritate. Altminteri ar trebui să-mi iau o slujbă...

Da, ar trebui să-ți iei o slujbă, la fel ca noi toate. Deşi nu ca mine, s-a corectat imediat Jenny. N-o prea

vedea pe Ceci lăsîndu-şi rujul în jurul penisului vreunui client care plăteşte.

Alan a venit acasă devreme. Cînd a ajuns Jenny, el era în bucătărie pregătind ceva foarte complicat cu piper roşu şi chimen. S-a întristat cînd i-a văzut faţa dezamăgită.

– Ce s-a întîmplat la lucru? Aţi rezolvat problema banilor? l-a întrebat scoţînd pentru amîndoi o bere, cam devreme, este drept, din frigider.

– Asta s-a rezolvat. Nu se întîmplă aşa ceva prima dată. Bernard este al naibii de inutil. Nu este în stare să conducă o baie, darmite o afacere, i-a răspuns el curăţînd piperul şi ferindu-se să o privească în ochi. Da a apărut altceva, a continuat uitîndu-se spre Polly, apoi, nehotărît, la ea.

Jenny a simţit că i se strînge inima, acum gata, o să se întîmple! În clipa în care o va trimite pe Polly să vadă Neighbours la televizor, o să-i spună un lucru pe care nu doreşte absolut deloc să-l audă. A avut oare dreptate în ce o priveşte pe Serena? Dragostea vieţii ei să fie Frankie? Nu Alan? A simţit că se aprinde toată, i s- au umezit palmele şi era nervoasă ca un copil.

– Polly, ai să pierzi Neighbours, i-a zis ea cu destul de mult curaj. Apoi nu a avut altceva de făcut decît să aştepte şi să asculte.

Alan şi-a făcut umila confesiune în seră, stînd vizazi la masa de răchită, cu un ghiveci de lalele la mijloc.

Jenny şi-a luat flautul din locul lui obişnuit şi a

început să-i lustruiască muştiucul cu fusta, preferînd să nu-i vadă faţa. I-a spus clar ce s-a întîmplat în biroul lui, folosind acelaşi ton descurajat şi deprimat pentru a prezenta atît criza financiară, cît şi abordarea stîngace, încercată faţă de Serena.

– ...Deci se pare că vor avea loc reduceri, iar după gestul ridicol şi stupid pe care l-am făcut se pare că nu Serena va fi cea care va trebui să plece. Cred că este singurul lucru decent pe care-l am de făcut, nu? O demisie onorabilă.

Stilul ăsta bombastic şi formal nu i se potrivea deloc lui Alan.

– Este puţin cam tîrziu să te gîndeşti la ce este onorabil şi decent, nu? i-a răspuns ea înţepată. Ce vezi onorabil şi decent în faptul că ai vrut să mă înşeli?

Alan a oftat şi s-a uitat în fundul paharului ca un bătrîn beţiv, nenorocit.

– Dar n-am făcut-o, asta-i ideea.

– Nu, nu este. Ai încercat, iar asta doare. Asta-i ideea. Faptul că ai dat-o ruşinos în bară nu are nici o legătură cu treaba asta. Dacă ai fi reuşit, ei bine, mi-ai mai fi spus-o vreodată? Şi ce s-ar fi întîmplat cu noi, cu familia? Ce crezi că se va întîmpla acum? s-a răstit Jenny.

Alan stătea cu privirea pironită pe masă, ca un şcolar prins asupra faptei, culegînd o petală căzută şi alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Este doar o fantezie, ceva separat. Sincer, nu ştiu ce aş fi făcut dacă ar fi răspuns. Lucru foarte puţin probabil, nu? Fii sinceră.

A ridicat privirea spre imaginea lui reflectată în geamurile întunecate şi a zîmbit trist, un zîmbet fără speranță, din care se vedea clar că e complet conştient de faptul că puterea lui de seducție s-a ofilit.

– Nu chiar atît de puțin probabil, i-a zis ea moale, simțind dorința lui de a fi consolat şi, dintr-o lungă şi îndrăgită obişnuință, înțelegîndu-l. Nu eşti chiar atît de înspăimîntător. Eşti totuşi un prost, Alan. Chiar nu ți-ai dat seama că este lesbiană? N-ai mirosit asta atunci, la restaurant? N-a spus absolut nimic despre viața ei de acasă.

– Nu, nu chiar. Alan se juca cu paharul, părînd uluit. A spus că are o colegă de apartament. Atîta lume are. De unde era să ştiu?

– Hărțuire sexuală, a rostit cu voce tare Jenny. Cuvintele sunau important. Ce ar crede un tribunal? Conform celor spuse de Alan, a făcut o încercare, într-un moment prost ales, de a se da la ea în biroul lui, ducînd prea departe o îmbrățişare de consolare. S-ar putea totuşi să fie mai mult decît atît, dar, ca orice soție, nu putea decît să creadă ceea ce a ales Alan să-i spună, ori să se tortureze cu o variantă teribilă imaginată de ea. S-a întrebat care ar fi varianta Serenei. O să afle cu siguranță dacă Serena se hotărăşte să ducă lucrurile mai departe. Aroma mîncării pregătite de Alan i-a trezit brusc senzații de greață.

– Am să ies puțin, i-a spus ridicîndu-se atît de repede încît lalele şi-au scuturat şi petalele pe care le mai aveau. Mă duc pînă la colț, la Laura. A primit cecul pentru închirierea bucătăriei, cînd au filmat reclama aia cu cereale. N-o să stau mult...

În cele din urmă, cu timpul, micul păcat al lui Alan va fi dat uitării, era convinsă de asta, pentru că era un lucru de înțeles. Dacă voia ca viața lor comună să continue, povara depășirii momentului cădea numai pe umerii ei.

De ce oare bărbații sînt atît de previzibili? Ori de cîte ori citea în vreo revistă un material despre lucrurile clasice pe care le fac soții într-o anumită etapă a vieții lor, le respingea furioasă, calificîndu-le drept prostii stereotipe. Iar acum, poftim, Alan trece prin acel tip de criză standard, lipsită de orice imaginație, de la mijlocul vieții, copiată parcă dintr-un manual.

– Te duci în vreun loc nostim?

Jenny a tresărit din gîndurile ei la vocea lui Paul, care s-a grăbit s-o ajungă din urmă şi mergea acum alături de ea.

– Doar pînă la Laura şi Harvey, i-a răspuns nesimțind nevoia să-i raporteze motivele exacte ale vizitei, dar dîndu-şi seama că Paul asta aştepta. Şi-a permis să-i arunce un zîmbet prietenos şi a remarcat îngrijorată expresia lui ciudată, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia şi murea de nerăbdare să-i ceară să-i povestească. Ei bine, nu sînt în starea de spirit necesară pentru a-i cere lucrul ăsta, şi-a zis ea.

– Carol spunea că nu te-a mai văzut în ultima vreme, a vorbit el în cele din urmă.

– Nu, ştii, sînt ocupată, i-a răspuns bucuroasă că a ajuns în fața porții Laurei. Paul s-a întins cavalereşte să i-o deschidă, rămînînd aşa, aplecat într-o parte, ca şi cum nu era sigur dacă să-i dezvăluie sau nu secre-

tul lui. Brusc, din casa Laurei s-a auzit un geamăt prelung, ca un țipăt.

– Oh, Dumnezeule, ce e asta! a exclamat Jenny, uitîndu-se alarmată spre ferestrele luminate. Dintr-o dată a apărut un picior gol, care s-a ridicat sus, dispărînd la fel de repede pe cît apăruse.

– Probleme! a spus Paul hotărît şi a ţîşnit pe alee.

– Nu, aşteaptă! a strigat Jenny, rîzînd după el. Dacă ei...

Aflaţi acum în faţa uşii, în care Paul a început să sune fără nici o ezitare, cei doi au auzit alte oooh-uri şi aaah-uri. Jenny a fost nevoită să recunoască acum că nu erau exclamaţii de plăcere, ci de durere. Numai dacă pentru Harvey nu era unul şi acelaşi lucru, cine ştie?

– Bărbatul a spus să nu intre nimeni. În uşa deschisă, o fetiţă cît un dop le bloca drumul, repetînd solemn acelaşi lucru.

– Mami este acasă, Emily? a întrebat-o Jenny.

– Ce înţelegi prin „bărbatul a spus"? Care bărbat? a luat-o Paul la întrebări, iar fetiţa a izbucnit imediat în lacrimi de frică. Eu intru, i-a spus el. Acolo, înăuntru, s-ar putea petrece o crimă.

– Nu, Paul, aşteaptă, l-a strigat Jenny întinzîndu-se să-l apuce de braţ, dar era prea tîrziu. În timp ce gemetele şi strigătele deveneau tot mai intense, auzindu-se chiar şi zgomot de sticlă spartă, Paul a năvălit pe uşa camerei de zi a familiei Benstone.

Laura, calmă şi senină, cu Charlotte după ea, a apărut din bucătărie exact în clipa în care Jenny şi Paul aveau în faţa ochilor scena de pe podeaua de

lemn: Harvey zăcea întins pe burtă, îmbrăcat numai cu o pereche de boxeri gen Fred Flinstone, picioarele lui păroase, care pentru o clipă i-au amintit lui Jenny de Biggles, erau ridicate şi îndoite spre spate, iar peste el stătea aplecat cu toată greutatea un tînăr minunat de musculos, şi el îmbrăcat tot numai în şort, şi care s-a uitat încruntat la ei.

– Aaa... îmi pare rău că am dat buzna, a spus Paul de data asta foarte dezumflat.

– Emily! a răcnit Harvey roşu la faţă şi cu ochii aproape ieşiţi din orbite de efort. Ce ţi-a spus Jeremy să nu laşi pe nimeni să intre aici?

– Masaj t'ai chi, le-a explicat simplu Laura din spatele lui Jeremy. Este extraordinar de bun pentru spatele lui. Nu-i prieşte deloc faptul că stă toată ziua pe scaun şi bate la maşină. Ai venit după cec?

Întoarsă acasă, Jenny a pus cecul bine şi a făcut cîteva calcule. Avea bani suficienţi pentru întreţinerea familiei cam o lună de zile în cazul în care Alan rămînea fără slujbă şi, împreună cu economiile şi vreo cîteva polite de asigurare pe viaţă, banii ar ajunge pentru taxele şcolare ale lui Ben şi Polly pentru tot restul anului, poate chiar mai mult. În clipa asta a regretat că a insistat atît ca Ben să rămînă la şcoala lui, cînd el şi-a dorit mult să meargă la colegiu.

Cînd va veni rîndul lui Daisy, o va lăsa să plece. Cît de uşor s-au angajat ea şi Alan să găsească cele unsprezece mii de lire sterline necesare pentru cei doi ani! Iar cînd o să termine, Ben cu ce se va alege? Cu nimic! S-a ridicat şi s-a dus la fereastra dormitorului,

privind afară, în Close. Doamna Fingell îndesa unul din obişnuitele ei pachete, înfăşurate în ziar, într-una din numeroasele bene din curte.

Fiona Pemberton avea ani buni de practică în exmatricularea elevilor. Şi o foarte largă varietate de metode, toate bazate în mod abil pe informarea părinților, de parcă i-ar fi onorat cu privilegiul unui secret, şi anume că pot face mult mai mult pentru copiii lor decît să-i educe la şcoala ei.

Alan şi Jenny, îmbrăcați cu aceeaşi sobrietate pe care ar fi ales-o dacă ar fi fost convocați la un tribunal, aşteptau în fața biroului Fionei, în timp ce ea îşi alegea cu grijă cuvintele, comportîndu-se ca directoare de şcoală şi cîtuşi de puțin ca vecină. Biroul ei, plasat incomod la ultimul cat, încît vizitatorii ajungeau gîfîind şi asudînd după ce urcau două etaje, era somptuos în comparație cu restul şcolii. Fiona avea un tapet în dungi de culoarea piersicii şi farfurii din ceramică, precum şi cîteva piersici din lut.

Jenny zîmbea încrezătoare, aşteptînd să i se spună că isteața Polly a obținut cel puțin premiul şcolii pentru dramă, ceea ce-i asigura lecții gratuite de dicție şi de teatru, şi un rol principal în toate piesele şcolii pentru următorii şapte ani. A încercat să-şi alunge din minte imaginea soțului Fionei tocmindu-se la uşa ei pentru servicii sexuale.

Alan, sumbru din cauza viitorului său şi nevăzînd decît dezastru în fața ochilor, a fost în consecință mai puțin şocat decît Jenny cînd Fiona şi-a început cuvîntarea bine repetată, cu coatele sprijinite pe birou:

– ... abilități care se vor putea dezvolta mult mai bine într-un mediu mai artistic... spunea Fiona cu acea expresie mult exersată, cu mesajul „asta mă doare mai mult pe mine decît pe voi". Polly va fi o adevărată pierdere pentru şcoală, un copil, ăăă, atît de vioi. S-a oprit să ofteze, ca după un scenariu bine învățat, după care a continuat cu un decisiv „Dar...", exact în clipa în care Jenny deschidea gura să protesteze. Dar este responsabilitatea noastră, datoria noastră, să ne gîndim mai întîi la copil, chiar dacă pierdem unul dintre cei mai vioi elevi ai noştri. Acesta este crezul pe care se bazează şcoala noastră şi, în consecință, succesul ei.

Alan se uita pe fereastră, urmărind traficul maşinilor şi dorindu-şi să se afle într-una dintre ele, îndreptîndu-se poate spre depărtatele locuri sălbatice ale Scoției, doar cu Jenny alături.

Fiona nu era lipsită în întregime de scrupule, mai ales cînd era nevoită să împartă Close cu oamenii ăştia, şi a trecut acum la sugestii practice, aplecîndu-se în față pentru a-şi prezenta ideile.

– Polly se va descurca rezonabil oriunde s-ar duce. Dar v-ați gîndit la o şcoală de artă? Întîmplător, o cunosc pe directoarea de la... şi înainte ca Jenny să-i poată pune măcar o întrebare, s-a aplecat să caute într-un sertar de unde a scos o broşură groasă şi lucioasă pe coperta căreia erau prezentați elevi îmbrăcați ca în *Visul unei nopți de vară*.

– Nu, nu ne-am gîndit deloc la lucrul ăsta, i-a răspuns Jenny, surprinsă să constate că mai avea glas, atît era de dezamăgită de toată conversația asta.

În cîteva secunde, Jenny şi Alan au fost cu abilitate concediaţi, conduşi pe scări de secretară şi s-au trezit în stradă, întrebîndu-se ce să facă cu Polly în următorii şapte ani.

– Mă întreb de ce nu o vrea Fiona pe Polly. Crezi că din cauza lui Daisy, îngrijorată că purtarea ei culpabilă ţine de familie? l-a întrebat pe Alan.

– Este posibil. Daisy este poate puţin cam sălbatică. Iar Polly este destul de isteaţă, dar nu un geniu.

– Oricum, tu ce crezi? l-a întrebat urmărindu-l cum răsfoieşte broşura în timp ce se îndreptau spre maşină. Crezi că este ceea ce i se potriveşte lui Polly? Ore de muzică, dans, teatru şi costumaţie? Mult mai multe ore decît la o şcoală obişnuită.

Se aştepta ca el să se eschiveze, să treacă responsabilitatea pe seama ei, aşa cum se întîmpla cînd era vorba de casă şi familie.

Înainte vreme, cînd copiii se aflau în momente hotărîtoare, cînd trebuiau să schimbe şcoala, lăsa totul pe seama ei, spunîndu-i că este sigur că ea se pricepe mai bine să facă o alegere bună. Dar de data asta, cu o hotărîre care a surprins-o, Alan a ridicat privirea şi a anunţat-o cu un zîmbet larg:

– Cred că este exact ce i se potriveşte lui Polly. Categoric adoră teatrul.

CAPITOLUL 18

Ce au oare toate căsătoriile astea? În clipa în care Sue şi David au făcut schimb de jurăminte optimiste în biroul de un verde-pal ca de spital al oficiului de stare civilă, Jenny şi-a tamponat ochii cu un şervețel, simțind cum i se înmoaie rimelul. Daisy i-a şuierat un cinic „Oh, Dumnezeule, mami!", dorindu-şi în secret să-l impresioneze pe fiul mai mic al lui Sue venit de la internat.

Sue era radioasă, aşa cum trebuie să fie o mireasă, îmbrăcată într-un costum de mătase crem, încîntată de ea şi de tot. Mama ei, cu o pălărie violet cu flori roz ca regina-mamă, zîmbea fericită la toată lumea, încîntată că fiica ei, de parcă asta era prima căsătorie adevărată a lui Susan, celelalte două fiind numai nişte încercări nereuşite.

Noul soț al lui Sue, care acum se folosea cu succes numai de un baston, nu a avut nici o problemă în a urca treptele oficiului stării civile şi a pozat fericit

pentru fotografiile de rigoare în grădina oficială, împreună cu majoritatea locuitorilor din Close, cu cei doi fii bine făcuți ai lui Sue şi cu un lot de susținători galezi sosiți cu un autobuz închiriat.

Paul Mathieson îl îndruma bombănind pe fotograf, simțind că, în calitate de proprietar al prețiosului *Nikon* şi de abonat la *Fotograful amator,* ar fi trebuit să fie invitat să facă el fotografiile.

– Trebuie să fii şi tu în ele, Jen. Trebuie să-i am pe toți martorii! a strigat-o Sue în clipa în care îşi vîra şervețelul umed în poşetă.

– Strîngeți-vă puțin, ca să încăpeți cu toții, a strigat fotograful, iar Jenny s-a trezit înghesuită în David, zîmbindu-i cu un aer de scuze.

– Mi-ai făcut un serviciu imens, i-a şoptit David în timp ce fotograful era ocupat să-i aranjeze pe oameni. Jenny a simțit cum inima îi stă pe loc. Nu, nu mă refer la aia! a continuat David rîzînd. Nu, vreau să spun că dacă nu erai tu, n-aş fi cunoscut-o pe Sue! Este cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat, crede-mă!

Cînd s-a uitat la Sue, fața lui era atît de evident de plină de încîntare, încît Jenny a simțit că o îneacă din nou lacrimile. Cam de o bună bucată de vreme nu s-a mai uitat nimeni aşa la ea.

Alan s-a apropiat destul de mult de asta, seara trecută, după ce i-a spus de Serena şi de posibilitatea de a rămîne fără slujbă, recunoscător şi uşurat probabil că nu l-a dat afară din casă. Dar privirea asta, privirea cu care se uita David la Sue, nu o mai găseşti după atîția ani de căsnicie, pentru aşa ceva este nevoie de speranță naivă şi plină de bucurie.

– Toată lumea zîmbeşte! a răcnit fotograful, Jenny spera că n-o să arate în poză de parcă atunci şi-ar fi pus lentile de contact şi-i lăcrimează ochii.

Mai tîrziu, la recepția care se desfăşura în grădina lui Sue, alunecînd ca o navă amiral în numeroasele ei straturi de mătase de culoarea untului, elegant dispuse, Laura s-a apropiat de Jenny.

– Am vorbit cu Hugo zilele trecute, i-a spus ea. O sărută pe Polly şi a zis că o să vă trimită o casetă video cu reclama făcută de ea. Mi-a spus că a fost extraordinar de bună şi că toată lumea o adoră.

– Drăguț din partea lui! i-a răspuns Jenny luînd un pahar de şampanie de pe tava purtată de fiul mai mic al lui Sue, care venise de la faimoasa lui şcoală publică (urmat şi admirat de la distanță de Daisy). Hugo ar putea fi de fapt interesat. Am decis să o trimitem pe Polly la o şcoală de artă teatrală. Este încîntată de idee şi de-abia aşteaptă ziua audiției.

Polly, în cea mai bună rochie a ei, îşi împărțea farmecele între Sebastian şi Marcus, care se bucurau de faptul că puteau să-i zărească din cînd în cînd chiloțeii roşii.

– Cine naiba vrea să se facă actor? a intervenit în discuție Carol Mathiesin, fără să mai fie atentă cum merge prin iarbă cu pantofii ei cu tocuri înalte şi reuşind să verse paharul cu şampanie pe piepții jachetei de un albastru marin. Ardea de nerăbdare să i se spună toate noutățile.

Jenny a mai participat o vreme la discuție. La un moment dat l-a surprins pe George Pemberton arun-

cîndu-i ocheade de după o tavă plină cu sandvişuri. Fiona a remarcat şi l-a readus cu brutalitate la ordine poruncindu-i să dea o mînă de ajutor la servit.

A decis că era timpul să caute pe altcineva cu care să stea de vorbă. S-a întrebat, de asemenea, unde o fi dispărut doamna Fingell. Sue a invitat-o categoric şi pe ea la petrecere, iar la ceremonie a fost foarte exuberantă, cu pălăria ei roşie.

– Îmi pare rău, trebuie să dau o fugă pînă acasă, le-a spus Laurei şi lui Carol, care la aflarea veştii că Polly va merge la şcoala de artă dramatică, au rămas uluite de parcă tocmai le-ar fi anunţat că Polly era predestinată din naştere Institutului pentru tineri delincvenţi. Mă duc să iau cadoul pentru Sue şi David, le-a informat ea. N-am vrut să-l car după mine la biroul stării civile. Ne vedem mai tîrziu.

A pornit mergînd cu grijă în pantofii ei favoriţi „darnumai-dacă-ai-unde-să-te aşezi". Este oare adevărat, s-a întrebat simţind cum parcă la fiecare pas călca pe ochi, că, odată cu vîrsta, îţi cresc picioarele? Sigur măsura cinci de la douăzeci şi trei de ani este aceeaşi şi la patruzeci şi doi?

A lăsat uşa deschisă, şi-a scos pantofii încă din hol şi a văzut pîlpîind beculeţul robotului. S-a îndreptat spre el şi a apăsat pe buton. Banda s-a încurcat şi majoritatea mesajelor s-au pierdut, dar Jenny a prins suficient ca să înţeleagă mesajul: „mă întreb dacă te simţi în stare să te ocupi de o şcoală întreagă de băieţi, ha, ha!". Nu astăzi, mulţumesc, s-a adresat ea aparatului, întrerupîndu-l brusc. Grăbindu-se, s-a dus în bucătărie să ia cadoul.

Absorbită de plăcerea descătuşării binecuvîntate a picioarelor şi de căutarea unei panglici pentru a lega pachetul, la început nu şi-a dat seama că a mai intrat cineva după ea în casă.

– M-am gîndit să vin şi eu ca să mai respir puţin şi să scap de gloată, a auzit o voce familiară din uşa bucătăriei.

Jenny a tresărit şi a înjurat furioasă cînd şi-a prins mîna într-un sertar al dulapului.

– George! De ce te furişezi aşa după mine? l-a întrebat supărată. Ştii că ai tupeu, să mă urmăreşti pînă aici? Practic, era chiar speriată. George era deja beat, se clătina uşor şi începuse să răsufle greu.

– M-am gîndit să petrecem cîteva minute singuri..., i-a spus măsurînd-o cu privirea de sus pînă jos.

Jenny s-a retras nervoasă spre seră, sperînd să-l fenteze în clipa în care o va urma şi să se repeadă la uşa din faţă.

– N-o să dureze mult..., a continuat George, pe un ton mai curînd de implorare disperată. A întins mîna spre fermoarul pantalonilor, fără să-şi dezlipească ochii de pe faţa ei, căutînd plin de speranţă vreo expresie de cedare.

– Nici o şansă, George, i-a replicat ea cu fermitate, nevenindu-i însă să creadă cînd l-a văzut că scoate din pantaloni un penis în plină erecţie, gata de treabă, ca şi cum îl pregătise dinainte.

– Uuu! Eu sînt! s-a auzit vocea doamnei Fingell la uşa din faţă.

– Drace, bătrîna vrăjitoare! Şi George, cu scula în mînă, s-a strecurat spre intimitatea serei.

– Eşti aici? a strigat doamna Fingell, intrînd în hol, deschizînd şi închizînd uşi pe unde trecea. Am văzut uşa din faţă deschisă, a spus cînd a ajuns în bucătărie. Am trecut puţin pe acasă să văd ce face cîinele. Apoi, zărind-o pe Jenny sprijinită de dulap şi palidă la faţă, a întrebat-o: Te simţi bine? Ai văzut o stafie?

– Nu, nu tocmai, i s-a confesat tremurînd Jenny. Eram în bucătărie căutînd o panglică să ambalez cadoul pentru Sue şi ghici cine m-a urmărit pînă aici?

Pe faţa doamnei Fingell a apărut un surîs cu subînţelesuri, dar, înainte să-şi poată exprima cu voce tare presupunerea, din seră s-a auzit un geamăt lung şi profund. Dacă era un geamăt de agonie sau extaz era greu de spus.

– Bătrînul ăla dezgustător m-a urmărit pînă aici, a spus furioasă Jenny. Rămîi pe loc, mă duc să-l scot afară. A intrat în seră hotărîtă să-l înfrunte pe George şi recunoscătoare doamnei Fingell că i-a dat curaj, dar nu l-a găsit aşa cum se aştepta, aranjîndu-şi ruşinat hainele, ci zăcînd jumătate jos, jumătate pe canapea, cu un zîmbet tîmp pe faţă şi privind fără să vadă colecţia de ierburi a lui Alan. Penisul lui, acum redus la jumătate, atîrna roz şi obscen peste pantaloni.

– Dumnezeule mare! a exclamat doamna Fingell din spatele ei, este mort! Nu trebuie să intru în panică, şi-a zis Jenny, după care a înălţat o rugă fierbinte sperînd că nu i se întîmplă ei aşa ceva.

– Ei bine, primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să-l aranjăm puţin pe ticălosul ăsta bătrîn ca să arate decent, a spus doamna Fingell, preluînd cu autoritate conducerea.

– Eu nu-l ating, a spus Jenny tremurînd toată, nu ating aia! Simțea că este pe punctul să leşine. Eşti sigură că este mort? a întrebat-o în şoaptă, deşi nu era nevoie, nu exista nici cea mai mică îndoială.

– Categoric. Cred că a făcut un atac de inimă, un pic beat şi o superexcitație. La ce altceva se putea aştepta la vîrsta lui? a pufnit cu dezaprobare doamna Fingell, deşi George era probabil ceva mai tînăr decît ea.

Şi-a scos haina, şi-a suflecat pînă la cot mînecile puloverului şi s-a apropiat de George. Jenny a închis ochii, nevrînd să o vadă pe doamna Fingell cum încearcă să-i vîre penisul în pantaloni.

– La dracu', este înțepenit. Jenny a deschis pe jumătate ochii şi a văzut-o pe vecina ei cum se chinuia să tragă fermoarul, manevrînd cu brutalitate bucățica de carne roz. N-am ce să fac. Este blocat. Va trebui să-l lăsăm aşa. Sau să i-l tăiem, a sugerat ea uitîndu-se la Jenny cu strălucire malefică în ochi.

Jenny a început să-şi revină.

– Nu putem face asta şi nu-l putem lăsa aici. Sărmanul de el, cine şi-ar dori să fie găsit în halul ăsta? Şi, Dumnezeule, imaginează-ți că toată lumea o să creadă că într-adevăr s-a întîmplat! Şi Fiona! Ea nu poate să se gîndească decît la ceea ce este mai rău. Refuz să las pe cineva să creadă că am avut o legătură cu George! S-a ridicat şi a început să umble prin cămăruță. Poate că-l putem muta, totuşi. În perspectivă, practic ar fi mai bine pentru toată lumea. Este totuşi ilegal. Mă ajuți?

– Fireşte că da. Dacă am putea să-l ducem peste

drum şi să-l lăsăm în spatele liliacului, toată lumea o să creadă că a murit în timp ce făcea pipi în propria-i grădină. Ce zici de asta? Doamna Fingell părea încîntată de ea, dar Jenny vedea deja punctele slabe ale planului.

– Dar de ce să facă pipi în grădina lui? N-avea cheia de la uşă?

– Doar o cunoşti pe Fiona Pemberton la fel de bine ca şi mine, scumpo. George n-avea voie să aibă cheie, decît în cazuri speciale.

– Va trebui să ne grăbim, a zis Jenny. Alan poate mă caută deja, nu este nevoie de prea mult timp ca să ambalez o faţă de masă. Apoi, dîndu-şi seama de imposibilitatea planului lor, a cuprins-o panica. Cum naiba o să putem să facem aşa ceva? Cu siguranţă o să ne vadă cineva!

– Ba n-o să ne vadă. Toţi s-au îmbătat deja la petrecere, iar asta se întîmplă la capătul drumului. Mă duc să aduc unul din cărucioarele din grădina mea. Pînă mă întorc, ridică covorul ăsta şi fii pregătită să-l înfăşurăm în el.

După ce a dat toate ordinele şi a preluat comanda, doamna Fingell a pornit-o într-un ritm mult mai alert şi mai dinamic decît de obicei. Jenny îşi dorea din tot sufletul să se ducă după ea şi a intrat în hol să-şi ia nişte pantofi mai comozi. Ar fi vrut să rămînă în bucătărie pentru a nu sta singură cu cadavrul cu ochi de peşte, dar a trebuit să mute scaunele şi masa de răchită pentru a strînge covorul. Incapabilă să mai reziste, s-a dus din nou în bucătărie şi a luat un prosop proaspăt călcat cu care i-a acoperit faţa.

Din fericire, în grădina doamnei Fingell se găsea întotdeauna cel puțin un cărucior abandonat de la supermarket. A apărut cu unul ale cărui roți erau funcționale şi era uşor înclinat spre mîner.. L-au tras pe George de pe canapea şi l-au aranjat la un capăt al covorului, după care l-au rulat hotărîte.

– Noroc că nu este foarte înalt. Sau n-a fost, ar trebui să zic, a pufnit doamna Fingell în timp ce-l aşezau pe cărucior. Merge perfect. S-a oprit să-şi tragă răsuflarea, sprijinindu-se de perete. Întotdeauna mi-a plăcut covorul ăsta, a spus ea.

– Este al dumitale, i-a răspuns imediat Jenny, recunoscătoare că nu trebuie să mai trăiască cu el în casă şi să-i amintească în permanență de această zi îngrozitoare.

Cum să-i explice lui Alan absența covorului nu era încă o problemă. Problema era cum să traverseze strada cu trupul neînsuflețit al lui George fără să fie văzute. Roțile cărucior ului făceau zgomot pe pavaj, iar Jenny şi-a dorit ca supermarket-urile să fi înțeles necesitatea de a-şi dota cărucioarele cu roți de cauciuc.

– Ce aveți acolo? Pe Cleopatra?

Jenny a înghețat pe loc, îngrozită, cînd l-a văzut pe Paul Mathieson, cu *Nikon*-ul atîrnat de gît, apropiindu-se de ele pe mijlocul drumului.

– Da, exact, transportăm un cadavru sau două, i-a spus doamna Fingell. Dar tu unde te duci cu chestia aia grozavă? l-a întrebat făcînd un gest spre aparatul de fotografiat.

– Oh, să fac nişte instantanee la petrecere. Fotografii ăştia oficiali sînt foarte buni pentru chestiile for-

male, dar pozele făcute de un prieten competent sînt mult mai bune, sînt mai normale, mai fireşti, i-a răspuns mîngîind mîndru obiectivul aparatului. După care l-a ridicat la ochi. Vreți să vă fac o poză aşa, la amîndouă? Lumina este bună aici...

– Nu! a exclamat Jenny, ducîndu-şi melodramatic mîna ca să-şi acopere fața, după care şi-a revenit. Vreau să spun să nu-l iroseşti pe noi, păstrează filmul pentru petrecere. Venim şi noi în cîteva minute, de îndată ce ducem covorul. Grozavă ideea cu fotografiile. De-abia aştept să le vedem, toți vrem să le vedem, l-a flatat ea. S-a rugat să nu cumva să se ofere să le dea o mînă de ajutor. Dar, aşa cum a bănuit, vanitatea i-a fost măgulită, iar Paul a pornit înapoi spre petrecere.

– Ce ți-a venit să zici chestia aia cu cadavrele? a întrebat-o în şoaptă pe doamna Fingell, străduindu-se să urce căruciorul pe trotuar şi îndreptîndu-se spre grădina familiei Pemberton.

– Am constatat întotdeauna că atunci cînd te afli în cea mai rea situație, dacă le spui oamenilor adevărul gol-goluț nu te cred niciodată. Nu vor să te creadă, i-a spus doamna Fingell chicotind ireverențios.

– Ei bine, să sperăm că n-o să se uite în urmă, a spus Jenny şi Paul nu s-a uitat.

Lucrul cel mai greu s-a dovedit a fi revenirea la petrecere, unde să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. După ce a dat cadoul de nuntă, cu un zîmbet amabil înghețat pe față, Jenny şi-a dorit brusc să nu fi intrat în panică, să-l fi lăsat pur şi simplu pe George acolo unde era şi să cheme o ambulanță.

Îi era groază de ce ar putea spune doamna Fingell după un pahar sau două de şampanie. Fiona Pemberton, neştiind că acum era văduvă, a înghesuit-o pe Daisy lîngă gard ţinîndu-i o predică. Nu era nevoie să audă ce spune pentru că Jenny îşi închipuia – „important este ca acum să nu te laşi pe tînjeală" şi „o repetare completă a materiei acum înseamnă mai puţin de învăţat mai tîrziu". Şi nu se îndoia nici de ce-i trecea prin minte lui Daisy, în momentul acela – „dispari, vacă bătrînă şi lasă-mă în pace".

Sărmana Fiona, o să-i simtă oare lipsa bătrînului George, asupra căruia îşi exercita întreaga autoritate?

Nimeni nu a observat cît de mult a băut Ben. De obicei, cînd era luat de val, îşi dorea să fie din nou de vîrsta lui Polly şi să se joace cu ceilalţi copii. Adulţii erau prea politicoşi şi vorbeau despre educaţie, case, Nassau şi cea mai bună rută spre Provence, în timp ce adolescenţii ca el stăteau stingheri printr-un colţ. De data asta însă a avut mare succes la fetele venite din Ţara Galilor.

Curajos, ameţit de succes, s-a oprit în bucătărie să stea de vorbă cu Carol Mathieson.

– Vă plac glumele? Vă spun eu una bună, i-a zis Ben. Carol a zîmbit, pentru că, funciar, Ben era un băiat bun, era sigură de asta. Vino afară să ţi-o spun, a continuat el, încurajat de zîmbetul femeii şi de faptul că bluza ei de mătase avea suficienţi nasturi descheiaţi ca să i se vadă marginea albă a sutienului.

Carol l-a urmat în hol, flatată de invitaţia unui adolescent care arăta atît de bine. Ben s-a proptit de balustrada scării şi s-a aplecat spre ea.

– Care-i diferența dintre un clitoris şi o cîrciumă? i-a şoptit el intim la ureche.

– Ce-ai spus? a răcnit Carol şocată. Nu, nu repeta, te rog! i-a poruncit cînd Ben a deschis gura să o întrebe din nou.

– Diferența este că bărbații găsesc întotdeauna drumul către cîrciumă, a terminat el cu voce slabă, sperînd că cel puțin acum ea o să înțeleagă partea nostimă a glumei. Ei bine, n-a înțeles-o.

Carol bătea din picior, aşteptînd scuze. Oare? s-a întrebat el. Dacă era sută la sută şocată, cu siguranță că pînă acum ar fi fost deja în grădină, plîngîndu-se lui Jenny despre modul în care şi-a crescut copilul cel mai mare.

S-a apropiat şi mai mult de ea, intenționînd să o manipuleze în aşa fel încît să o împingă în baie. A crăpat uşor uşa, gîndindu-se că s-ar putea ca ea să se strecoare înăuntru înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, dar s-a auzit brusc apa de la WC şi uşa a fost trasă cu putere din interior. Ben s-a ciocnit de un bărbat solid, după care a venit grămadă jos, într-o poziție foarte puțin măgulitoare. Încercînd să se ridice, şi-a zis că va renunța de acum înainte să mai umble cu femei mai în vîrstă şi că se va rezuma la Emma. A plecat să găsească un telefon ca să o cheme să-l consoleze.

Era vremea ca Sue şi David să plece în luna lor de miere, în Italia. Sub efectul şocului şi al şampaniei, Jenny ştia că nu va mai trece multă vreme înainte ca vreun vecin să facă macabra descoperire, dînd peste George întins sub liliac. Bine cel puțin că nu plouă.

Oricît de îngrozitor a fost George, n-ar fi avut inima să-l abandoneze sub copacul ăla ca să se ude ca o cîrpă jalnică. Fiona Pemberton era încă la petrecere, înțelegîndu-se foarte bine cu Matthew, unchiul lui David, care era director de şcoală la Cardiff. Jenny a auzit frînturi din discuție, vorbeau despre programa națională şi despre faptul că ar trebui reintrodus unsprezece plus. Părea să nu fi băgat de seamă că soțul ei nu s-a întors încă. Poate că nu-l aştepta sau poate că nu-i păsa. În ambele cazuri, poate că unchiul Matthew va fi disponibil ulterior pentru a o consola pe proaspăta văduvă.

Doamna Fingell picotea în sufragerie, cu picioarele ridicate pe un scaun şi cu pantofii scoşi, pălăria roşie zăcea pe masă completînd perfect vaza cu lalele.

În grădină, Polly s-a strecurat în spatele unui bănci de piatră şi i-a şoptit delicat la ureche lui Sean, fiul cel mic al lui Sue:

– Acum, cînd ți-ai pus şapca de baseball pe cap, mi-am dat seama că te-am văzut nu de mult la noi acasă. Tu erai cel îmbrăcat în piele.

– De ce vorbeşti în şoaptă? a întrebat-o el.

– Pentru că ştiu ce făceați!

– Nu, nu ştii, i-a spus băiatul pe un ton care i-a confirmat lui Polly că ştia.

– Cîntăreați chestia aia pe care o fumează toți şi i-o vindeai lui Ben. Iar el o vinde la şcoală, am auzit eu, ştie toată lumea. Dar nu ştie de unde provine. Numai eu ştiu, deocamdată. A întins palma ei micuță şi i-a cerut cu cel mai fermecător zîmbet: Numai cinci lire sterline.

Vîrînd mîna în buzunar, băiatul a oftat dîndu-se bătut. Oaspeții s-au aliniat de-a lungul aleii, pînă afară pe trotuar, în timp ce Sue şi David se pregăteau de plecare. Jenny a îmbrățişat-o urîndu-i noroc, iar Sue a aruncat buchetul spre una dintre drăguțele verişoare ale lui David.

– Acum mergem acasă, ce zici? a întrebat-o Alan, luînd-o de umeri şi strîngînd-o cu tandrețe lîngă el.

Se apropiau tot mai mult de momentul de care îi era groază, momentul în care cineva, cel mai probabil Fiona, o să descopere cadavrul de sub liliac. Lotul din Țara Galilor şi cîțiva dintre vecinii cărora le plăcea să bea au intrat în casă, au dat drumul la muzică, hotărîți să petreacă pînă în zori.

Jenny se simțea însă liniştită că merge acasă cu întreaga familie în jurul ei, chiar şi cu Polly şi Daisy, care veneau în urmă certîndu-se.

– Ai primit mesajul ăla de la şcoală? a întrebat-o Ben. Am uitat să-ți spun că bătrînul Jeavons urma să te sune. Îmi pare rău.

– Cine este bătrînul Jeavons? Te rog să nu-mi spui că ai fost exmatriculat...

– Nu, nu, este şeful catedrei de muzică. Celălalt tip pe care-l găsiseră a plecat, aşa că au repede nevoie de un nou profesor de muzică. Au primit CV-ul tău.

– Oh, asta-i grozav! O să-l sun luni dimineață, a spus Jenny abia reuşind să se abțină să nu exclame, slavă Domnului, o să existe cel puțin un angajat în casă!

Alan nu avea nevoie de aşa ceva şi nici nu merita. Ceva merge, în sfîrşit, cum trebuie, şi-a zis ea, simțind

că-i vine să zîmbească pentru prima dată în ultimele cîteva ore.

Înaintea lor, cu aparatul de fotografiat atîrnat de gît, Paul Mathieson îşi supraveghea mîndru teritoriul. Mergea clătinîndu-se uşor pe mijlocul străzii, oprindu-se din cînd în cînd să se uite peste un gard ca să verifice dacă portiera unei maşini este încuiată sau nu, sau aplecîndu-se să culeagă vreo hîrtie rătăcită.

Jenny a simţit cum i se strînge stomacul şi şi-a ţinut răsuflarea cînd Paul a zărit un ambalaj de Snickers dus de vînt exact în poarta familiei Pemberton, străjuită de liliac.

De acum înainte urma să fie un adevărat regal pentru Paul, ziua lui cea mare! Foarte curînd, în mai puţin de o jumătate de oră, Close va fi plin de lumini albastre care se învîrt şi clipesc cu intermitenţă, de ambulanţe, poliţişti, cordoane delimitînd zone interzise şi o văduvă îndurerată avînd mare nevoie de sherry şi de consolare.

Uitîndu-se la Paul, Alan i-a spus lui Jenny chicotind:

– Priveşte-l pe prostul ăsta bătrîn, parc-ar fi regina inspectîndu-şi trupele! Nu pot să-mi închipui de ce naiba s-o mai osteni. Într-un loc ca ăsta nu se întîmplă niciodată nimic sinistru!

Sfîrşit